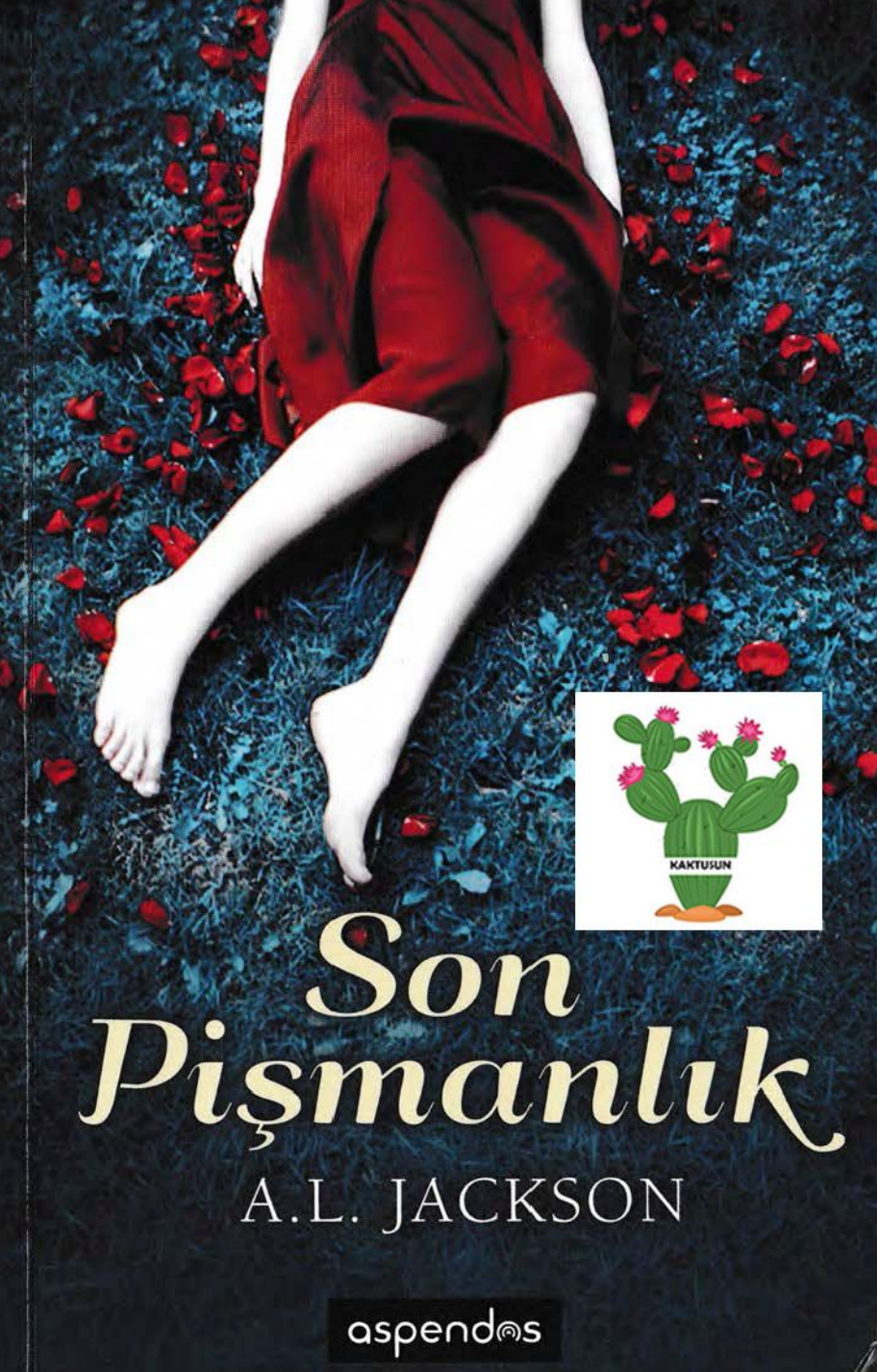

Son Pişmanlık

A.L. JACKSON

aspendos

Son Pişmanlık

Öyle hatalar vardır ki ömür boyu pişmanlık duyarız. Christian için, Elizabeth'e ihanet ettiği gündü.

Christian Davison'ın hayatıyla ilgili planı bellidir. Avukat olup babasının hukuk şirketinin başına geçecektir. Hiçbir şey yoluna çıkamaz; ne Elizabeth Ayers ne de doğmamış çocukları.

Elizabeth, Christian'ın onu hayatından çıkarmasıyla son beş yılını kızına bakabilmek için mücadele edip ona güvenli, rahat bir hayat verebilmek için her şeyini feda ederek geçirir.

Christian ise beş yıl boyunca ailesini terk ettiği için pişmanlık duyar ve onları geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdır - tıpkı Christian'ın onları üzeceğine inanan Elizabeth'in, kızını korumak için her şeyi yapmaya hazır olması gibi.

Christian tekrar hayatlarına girmek için 20 Elizabeth, birini bağışlanamaz bir hata ffetmenin ve yıllarca nefrete dönüşen bir aşkı yeniden canlandırmanın mümkün olup olmadığını sorgulamaya başlar. Yoksa bazı yaralar o kadar derindir ki asla iyileşemezler mi?

Herkes ikinci bir şansı hak eder derler.

facebook.com/AspendosYayinevi

aspendos

Son Pişmanlık

A.L. JACKSON

aspendos

Son Pişmanlık
Orijinal Adı: *Take This Regret*

Yazarı: A.L. Jackson
Çevirmen: M. Can Uzer
Editör: Dilda Eşiyok
Kapak Uygulama: İlknur Muştu
Sayfa Düzenleme: Çelebi Şenel

© 2012, A.L. Jackson
Sapphire Star Publishing aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Nisan 2013

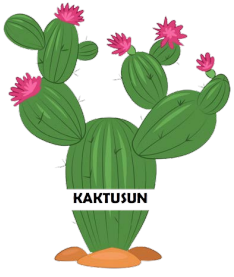
ISBN: 978-605-5175-18-4
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 K: 1
Topkapı – İSTANBUL
Sertifika No: 16053
Tel: (0212) 482 99 10 Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88
Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

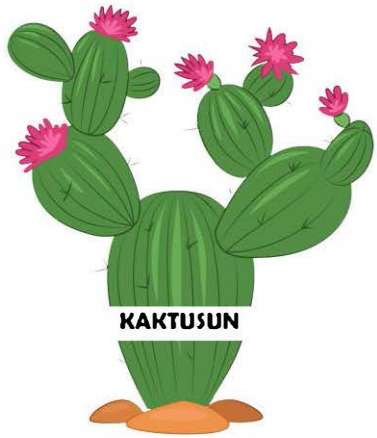
Son Pişmanlık

A.L. JACKSON

aspendos

Ailem Chad, Devyn, Eli, Braydon'a ve
tatlı ilham kaynağım Parker Elizabeth'e.

Eylül 2004

"Christian, bırak." Elizabeth beline dolanmış kollardan kendini kurtarmak için mücadele etti. Christian onu daha sıkı tutmaya başladı. Elizabeth kıkırdayıp onu göğsüne bastırarak itti.

Sözleri, dudaklarının yumuşak tenine dokunduğu yere, boynunun kıvrımına doğru sessizce ulaştı. "Hayır, kal."

"Keşke kalabilsem ama derse gitmem lazım." Kızıl kahverengi gözleriyle onun derin mavi gözlerine gülerek kendini geriye çekti.

Christian dudak bükermiş gibi yapsa da kollarını gevşeterek ondan uzaklaşmasına izin verdi. Dönüp karın üstü yatarak, yatak odasının penceresindeki gölgelerden sızan akşam ışığında giyinen Elizabeth'i seyrederken dudağına hafif bir gülümseme yerleşti. Elizabeth pantolonunu uzun, biçimli bacaklarına çekmek için aşağı eğildi. Koyu sarı saç perçemleri dağınık dalgalar hâlinde, ufak ve kalp biçimli yüzünü kapayarak omuzlarından aşağı sarkıyordu ki her bir çizgisi, gamzesi ve kıvrımı çoktan Christian'ın aklına

kazınmıştı. Onunla ilgili her şey aklına balı, gözlerinin bal tonunu, teninin güneşimsi öpücüğünü ve dudaklarının tatlılığını getiriyordu.

Onunla tanıştığı andan itibaren birbirleri için kusursuz olduklarını biliyordu. Dört yıl önce, Columbia Üniversitesindeki ilk yıllarında, bir çalışma grubunda eşleşmişlerdi. O küçük kafenin kapısından girip onu ilk görüşünde nefesi kesilmişti. Sonra oturup onunla konuştuğunda, yalnızca güzel değil, aynı zamanda tanıştığı en zeki ve tutkulu insanlardan biri olduğunu görmüştü.

Elizabeth de, tamamen farklı sebeplerden ötürü de olsa Christian gibi avukat olmak istiyordu. Christian bir gün üvey babasıyla ortak olabilmek için gayrimenkul avukatı olmayı planlarken, Elizabeth aile kanununa yönelip çocuk haklarına odaklanacaktı. Bunu para için yapmıyordu; kendilerini korumaktan aciz olanlar adına avukatlık yapmanın kendisi için en iyisi olduğunu düşünüyordu.

O ilk günde Elizabeth'in ağzından dökülen tutku Christian'ın kendini, inandıkları ve uğruna yaşadıklarını sorgulamasına neden olmuştu. Daha o zamandan Elizabeth'in onu daha iyi bir insan yapacağından emindi. Christian'ın en çekici bulduğu şey ise ne kadar rahat biri olduğuydu. New York'a geldiğinden bu yana tanıştığı kızların çoğu ya boğucu ve sıkıcı olur ya da zengin ailelerinin onlara sunduğu bedava gezintilerde eğlenmekten başka bir şeyle ilgilenmez olurlardı.

Ne var ki Elizabeth öyle değildi. Okulu hakkında ciddi ve geleceğine kendini adamış olsa da, yine de hayatının her anından keyif almak için kendine zaman ayırıyordu ki Christian, kendisi bu dengeyi kurmakta güçlük çekiyordu.

Babası tarafından her zaman en iyisini yapmaya, en iyisi olmaya zorlanmış ve bu sırada, her nasıl olduysa kendi özünü yitirmişti. Küstah, kibirli ve tamamen kendi içine dönüktü. Elizabeth onun kendine dönük tavrını daha en başından değiştirmişti. Christian kendisine hayır denmesine alışık olmasa da, tipik sevimlilikleri Elizabeth'in üzerinde her nedense etkisiz kalıyordu.

Elizabeth hiçbir zaman uçarı şeylere ilgi duymamıştı; yakışıklı, siyah saçlı ve mavi gözlü bir çocukla flört etmek de buna dâhildi. Christian'la ilk tanıştığında onun neyin peşinde olduğu ortadaydı ve Elizabeth ilişkilerinin özensiz olmasına asla izin vermemişti. Ancak sömestirin ilerlemesi ve çalışmalarının ders konularından uzaklaşarak uzamaya başlamasıyla, üstünde bıraktığı sıradan erkek öğrenci izleniminden daha fazlasına sahip olduğunu keşfediyordu. Geçmişine dalıp onun egoist maskesini aştıkça, elitist ebeveynleri tarafından sırtına yüklenmiş baskılarla duygusal olarak bastırılmış, iyi huylu bir çocuk olduğunu anlamıştı.

Sonunda, ilk buluşmalarından dört ay sonra ona tekrar çıkma teklif ettiğinde Christian'a teslim olmuştu. Kalbine hükmetmesine asla izin vermeyeceğine ant içtiği erkek tipini tehlikeli biçimde andıran bir oğlana çoktan inanılmaz şekilde âşık olduğunu o zaman anlamıştı.

O zamandan bu yana ayrılamaz, yoğun programlarından kalan her boş vakti beraber geçirir olmuşlardı. Christian defalarca onun yanına taşınmasını istemişti. Elizabeth ise her ne kadar onun yanında uyanma fikrini son derece cazip bulsa da çocukluğundan beri kafasında çizdiği resme sadık kaldı. Bu resim, her ne kadar artık yerinden oynamış olsa da, yeni bir eşle yeni bir evin, onun baba ve kendisinin de anne olacağı bir evin resmiydi.

Elizabeth gitmeye hazırlanırken omzunun üzerinden Christian'a baktı ve ondan bu kadar uzun bir süredir gizlediği şey için vücuduna bir pişmanlık dalgası yayıldı. Bir haftadan beri biliyordu bunu. Her gün ona söylemeye niyetleniyor fakat ağzını ne zaman açacak olsa kelimeler bir türlü dışarı çıkmıyordu. Gösterdiği ilerlemeye, Columbia'da beraber geçirdikleri ilk yıllarındaki benmerkezci ergenden şimdi tanıdığı iyi yürekli adama dönüşmesine rağmen, yine de Christian'ın yaşamının rotası çizilmişti. Bu takip etmeye kararlı olduğu bir plandı ve Elizabeth, onun bu haberle nasıl başa çıkacağından emin değildi. Kaygılandığı şey ilişkileri değildi. Birbirlerine olan bağlılıklarına güvendiğini hissediyordu. Birbirlerine bağlıydılar. Endişelendiği şey, bunun, onun üzerinde yaratacağı stresti. Bu kendisinin de hukuk okulu öncesi lisansının son yılı için tam olarak beklediği şey değildi. Ancak Elizabeth, hayatın önüne çıkardıklarını kabullenmekte ondan daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Sırt çantasını alıp omzuna attı ve Christian'ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurmak için eğildi. "Hoşça kal. Yarın görüşürüz."

Christian, ondan biraz daha uzun bir şekilde öpücüğüne karşılık verdi. "Seni özleyeceğim."

"Ben de."

Elizabeth arkasını dönüp Christian'ın üçüncü kattaki küçük dairesini terk etti. Her bir adımda ona durumu nasıl daha iyi anlatırım diye düşünürken adımları ağırlaşıyordu. Zemin kata inen merdivenlere ayak bastığında bunu ona söylemesi gerektiğine kendini inandırmıştı. Dönüp hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Anahtarı olmasına rağmen nedense kapıyı çalma gereği duyarak kapısına gürültüye vurdu.

Christian esneyerek yatağının kenarına oturdu ve günün büyük kısmını Elizabeth'le yatakta geçirdiği için biraz çalışmasının iyi olacağını düşündü. Ne var ki bunun bir zaman kaybı olduğunu asla aklından geçirmemişti. Kapı çalınınca kot pantolonunu yerden alıp kapının diğer tarafında onu neyin beklediğinden tamamen habersiz bir şekilde elini siyah ve sık saçlarının arasına daldırdı.

Kapı deliğinden bakıp Elizabeth'i gördü. Şaşırmıştı; orada olduğundan değil ancak kapının önünde durmuş, girmek için izin bekliyor oluşundan. Kapıyı hızla açıp kaşlarını çattı. "Elizabeth, ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmam gerek." Sözlerindeki belirgin telaş onu korkuttu ve Elizabeth'i içeri çekerek kapıyı arkalarından kapadı.

"Ne oldu?" Belli ki bir şey olmuştu, yoksa öylece dikilip, göğsünün üzerinde duran sımsıkı kollarıyla ayaklarına bakıyor olmazdı.

"Hamileyim."

Christian, fısıltı hâlinde çıkan sözlerini duymaya ve çözmeye çalışarak ona yaklaştı. Söylediğini düşündüğü şeyi söylemediğinden emindi.

Ne var ki sonunda bakışlarını ona çevirdiğinde gözlerinin ıslak ve korku dolu oluşunda açıkça yanılmıyordu. Kendisine onu gerçekten duymak için izin verirken, titremeye başlayan ellerini gergin bir biçimde saçlarında gezdirdi.

Bebek mi? Bu her şeyi mahvederdi; uğruna çalıştığı, onun uğruna çalıştığı her şeyi ve bu güne kadar yaptıkları tüm planları. Göğsü sıkıştı ve ömründe ilk kez kendisini panik atak geçirecekmiş gibi hissetti. Bir yanı nasıl

bu kadar dikkatsiz olabileceğini öğrenmek isterken, mantıklı yanı, her ne olduysa bunun ikisinin de hatası olduğunu ona kabul ettiriyordu. Elizabeth'in sarsıldığını gören ve onu rahatlatmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek isteyen tarafı, mantıklı tarafıydı. Ona panik yapmaması ve seçenekleri olduğunu söyleyen de aynı taraftı. O kadar da zor olmamalıydı bu.

Kollarını ona dolamak için bir adım öne atarken hafifçe, "Tamam," dedi. Onu yatıştırmak için elini uzun saçlarında gezdirdi. Elizabeth onun dokunuşuyla birlikte duyulabilir bir iç çekişle rahatlarken, suratını Christian'ın göğsüne bastırdı. Başının yan tarafına doğru, "Tamam," diye fısıldadı. "Çaresine bakarız."

Elizabeth tokat yemiş gibi irkilip yüz ifadesini süzdü.

Kulaklarına inanamayarak, "Christian, bunu yapmamı beklemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Christian, Elizabeth'i ne kadar severse sevsin, bazen idealist fikirleri yüzünden görüşünün bulandığını düşünüyordu. Elbette ki önceden fikirleri hakkında konuşmuşlardı ve onun bakış açısını biliyordu ancak bu, henüz böylesi bir durumun içine düşmelerinden önceydi. İşler değişmişti. Bunun tek çözüm olduğunu düşünüyordu.

"Elizabeth... Yapmak zorundasın."

Elizabeth açık bir şekilde gözyaşlarını tutmaya çalışarak kafasını salladı. İki adım geriye attı. "Ben bu bebeği doğuracağım, Christian."

"Düşün Elizabeth." Sözler ağzından istediğinden daha sert çıkmıştı ve Christian aniden, çoktan ondan bağımsız bir karar almış olmasına ne kadar kızdığını anladı. "Bir yandan hukuk okurken nasıl bebek sahibi olmayı bekliyorsun?

Bunu hiç düşündün mü?" Durumun ne kadar imkânsız olduğunu görmesi gerekiyordu.

Elizabeth, ne demeye çalıştığını anlayamamış gibi şaşırdı ve "Ben..," dedi kekeleyerek, "bilmiyorum." "Bir... Bir yolunu buluruz."

Ağlamaya başlarken Christian gözlerini kısıp arkasını döndü. Ona gerçekten bağırıp ne kadar aptal ve mantıksız davrandığını söylemek istese de öfkesini dizginlemeye çalıştı. Bu hayatlarını mahvedecekti. Christian, her nasılsa bilinçsiz bir şekilde kendini, yenmek için çok çabaladığı fikirler, kendine ait fikirleri, ihtiyaçları ve istekleri üzerine düşünürken buldu. O anda önünde duran incinmiş kızı, sevdiği kızı, hayatının geri kalanını geçirmeyi düşündüğü kızı göremiyordu.

Ona bakınca, yolunda duran birini görüyordu.

Aniden dönüp gözlerini ona dikti; zalim sözcükler, o henüz ne anlama geldiklerini düşünmeden ağzından dökülürken suratı acımasızdı. "Ya ben ya bebek, Elizabeth. İkimize birden sahip olamazsın."

Elizabeth, Christian'ın önüne serdiği ültimatomu kabul ederken sertçe yutkunup başını salladı. Sonuçta Christian ortada gerçekten de verilecek bir karar olmadığını biliyordu.

"Hoşça kal Christian." Christian, o gün için ikinci kez Elizabeth'in dediğinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Elizabeth, Christian'ın yanından geçerek kapı kolunu tuttu.

"Elizabeth." Christian ismini söyleyince durdu. Christian onun arkasından, sırtına çarpan kalpsiz sözlerinin

karşısında düzensiz nefes alışlarının inip kalkışını görebiliyordu. "Fikrini değiştirince geri gel."

Elizabeth başını iki yana sallarken kapıyı hızla açarak arkasından çarptı.

Christian onun arkasından koşmakla geri dönmesini beklemek arasında kalarak kapalı kapıya gözlerini dikti. Fakat şimdi onun arkasından giderse ikisinden birinin pes etmesi gerekecekti, biliyordu ve bu kişi kendisi olmayacaktı.

İki saat sonra Christian masasında oturmuş, siyaset vizelerine çalışıyor, bir yandan da kapısının dışından gelecek olan, duyacağına emin olduğu ayak seslerine kulak kabartıyordu. Mesaj geldi mi diye telefonu her eline alışında büyüyen telaşını görmezden gelmeye çalışarak ilgisini önündeki kalın deftere verdi.

Hiç mesaj gelmemişti.

Haklı olduğunu anlaması için yalnızca biraz zamana ihtiyacı olduğuna kanaat getirerek yatağa girdiğinde, saat gece yarısını çoktan geçmişti. Haklı olmalıydı. Farklı düşünmesine izin veremezdi, o yüzden üzerine gelen her pişmanlık dalgasını kenara itti.

Onun da, tek kişilik dairesinin bir köşesindeki küçük yatağında huzursuzca kıvrılmış, kendisi gibi uyanık bir şekilde yapması gerekenleri yavaş yavaş kabullendiğini hayal etti.

Ama ertesi sabah yorgun bedenini yataktan dışarı sürüklediği sırada telefonuna hâlâ hiç mesaj gelmemişti.

Zalimce davranmıştı, bunun farkındaydı. Tek yapabileceği onu çok fazla zorlamamış olduğunu ummaktı ancak,

nasıl olsa sadece geleceklerini korumaya çalıştığını o ya da bu şekilde anlayacaktı.

Christian bir kâse soğuk mısır gevreği yedikten sonra yorgunluğunu giderecek bir şey bulmak için çaresiz bir şekilde kendisini duşun buharları arasına attı. Hem uykusuzluktan hem de zihninde dönüp dolaşan, Elizabeth'siz bir hayatı da içeren senaryolardan ötürü kafası karmakarışıktı.

Ya hiç geri dönmezse? Ondan gerçekten vazgeçebilir miydi? Sabunlu duş lifini vücuduna sürerken onsuz olmanın nasıl olacağını düşündü. Sesinin kusursuz tonundan, gülüşünün tınlamasından yoksun bir hayat. Yumuşak tenine dokunamadığı ya da bedenini kendi bedenine çekemediği bir hayat. Önündeki dava için zar zor çalışırken yan odadan bağıran bir çocuğun olmadığı bir hayat.

Homurdanarak kafasını salladı ve kendine bunların hiçbirinin olmayacağını söyleyerek hepsini aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Bugün sınıfta onu gördüğünde, her zamanki gibi yanına oturacağını ve kulağına eğilip, fısıldayarak haklı olduğunu söyleyeceğinden emindi.

Ama sırasının boş kaldığını görünce içindeki endişe artarak içini kemirmeye başladı. Profesör dersi bitirdiğinde Christian koşarak, her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri Elizabeth'le ders çalıştıkları kafeye gitti. Delicesine odayı tararken, birkaç tanıdık yüze rastladı ancak görmek istediği yüzden eser yoktu.

Evinin olduğu siteye geldiğinde hem katettiği mesafeden hem de kalbine çöken boğucu korkudan ötürü nefes nefese kalmıştı. Kapıyı güm güm çaldı ve daha cevap gelmeden "Elizabeth!" diye bağırdı.

Kapının diğer tarafından hiçbir ses işitilmiyordu; ne bir perde açma sesi ne de hafif ayak sesleri vardı. Christian hâlâ ikna olmamıştı. Anahtarlarını yoklayıp kendininkini bularak kilide taktı.

Kapı sessiz bir ortama açıldı. Ufak daire her zamanki gibi rahat bir dağınıklığa sahipti. Eksik gözüken tek şey, normalde düzgün duran yatağının yere saçılmış battaniyesiydi. Christian diğer odaya geçti. Banyo kapısı yarı açık duruyordu ve bu oda da en az ilki kadar boştu.

Christian sırtına duvara yaslayıp derin bir nefes aldı. Buna hazırlıklı değildi. İşin buraya varacağını hiç düşünmemişti.

Gönülsüzce kendini evden dışarı attı ve kafasının içinde ona en iyisinin bu olduğunu söyleyen sesten duyduğu nefretle kapıyı arkasından kapayıp kilitledi.

Elizabeth ihanetten serseme dönmüş bir hâlde üç kat merdiveni koşarak indi ve her zaman yanında duracağına inandığı adamdan uzaklaştı. Sanki onun sözlerinden ölümcül biçimde yara almıştı. Christian bunun, onun için bir seçenek olmadığını biliyordu. Böyle bir şeyi ona nasıl önerebilirdi?

Söylediklerinin acımasızlığı arasında tanıdığını sandığı ama aslında hiç de tanıyamamış olduğu adamın mavi gözlerini taradı. Tanıdığını sandığı adam asla bu kadar zalim olamazdı. Ona veda ederken, hissettiği kalp kırıklığıyla sesinin titreyeceğini biliyordu ama yine de kararlılığını yitirmemişti. İçinde büyümekte olan çocuktan daha önemli bir şey yoktu. Gitmeden önce Christian ona seslendiğinde fikrini değiştirmesi için dua etmişti. Her şeyden öte, onu seviyordu ve onsuz yaşamak istemiyordu ancak bir yandan da

korkuyordu. Kendi başına çocuk yetiştirmek istemiyordu fakat ağzından şefkatli değil incitici kelimelerin döküldüğünü duyduğunda yapması gerekenin bu olduğunu anlamıştı.

Christian'ın evinden kendi evine doğru yarım kilometrelik yolu yürürken gözlerinden tükenmek bilmeyen yaşlar aktı. Karnı düğüm gibi olmuş, attığı her adıma karşı geliyordu.

İlerlerken arkasına bakmayı reddetti. Adımları kalbinin sızısıyla ağırlaşmış, dengesini sarsıyordu.

Yarı yolda karnındaki ağrı yoğunlaştı ve bir dükkânın penceresinin altındaki çalılara kustu. Bu daha çok ağlamasına ve kramplarının fenalaşmasına sebep oldu sadece. Dairesine çıkan merdivenlere gelene kadar bulantısı üç kez daha nüksetti. Tırabzana tutunarak yana doğru bir kez daha kustu.

Bedenini ele geçiren titremeyi kontrol edebilmeksizin ağlıyordu. Evinin kapısına kadar geldi ve titreyen ellerle, ücretini ancak karşılayabildiği tek yer olan dairesine girdi.

Giysilerini çıkarıp kaynar suyun altına girerken titriyor ve üşüyordu. Yine de aradığı sıcaklığı bulamadı ve fayans zemine kıvrılarak biraz olsun huzur aradı. Yalnızca daha fazla titremeyi başarmıştı. İçinin donduğunu ve kemiklerine işlemiş soğuğu hiçbir şeyin ısıtamayacağını hissediyordu. Üzerine bir havlu doladı ve yere çökerek klozete kustu.

Elizabeth korkuyordu.

Daha önce kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. İçi sızlıyordu. En kötüsüyse acının kaynağını bulamamasıydı. Ya kendisinde ciddi bir sorun vardı ya da hayatının paramparça olmasından kaynaklanıyordu.

En çok da bebeği için endişeleniyordu. Hamilelikle ilgili pek bir şey bilmese de bunun hiçbir tarafı ona normal gelmiyordu. Midesi tekrar kalkıp bu sefer hiçbir şey gelmediğinde yardıma ihtiyacı olduğuna emin oldu.

Tutunarak ayağa kalktı, başı dönünce bir eliyle duvara dayandı ve telefona kadar gidebilmek için dua etti.

Fena hâlde Christian'ı görmek istiyordu ve ilk içgüdüsü onu aramak olmuştu ancak kendini, tuşlamayı çaresizce arzuladığı o yedi rakamdan başka bir şey tuşlamaya zorladı.

Christian artık ne ona aitti ne de güvenebileceği birisiydi. Bu şehirde güvenebildiği bir kişi daha vardı sadece.

Telefonu açtığında sesi uykudan çatlamış ve boğuklaşmıştı. "Alo?" Elizabeth'in sandığından daha çok vakit geçmişti. Saat neredeyse gece yarısına geliyordu.

"Matthew..." diye fısıldadı zar zor duyulur bir sesle. Sesindeki çaresizlik onu sersemliğinden kurtardı ve Matthew yattığı yerden kalktı.

"Elizabeth?" Matthew heyecanlanmıştı. "Ne oldu? İyi misin?"

En az üç saniye geçtikten sonra titrek bir sesle, "Hayır," diyebildi.

Matthew pantolonunu üzerine çekti ve bir yandan telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırırken bir yandan da düğmesini iliklemeye çalıştı. Beceriksizce de olsa sakin davranmaya gayret etti. "Elizabeth, canım, söyle, ne oldu?" Çoktan kapıdan çıkmış, o daha hasta olduğunu söyleyemeden arabasını çalıştırıyordu.

Matthew, beş dakika geçmeden Elizabeth'in dairesinin kısa merdivenlerini çıkmış, arkadaşını orada, yatağında,

bir yığın battaniyenin altında titreyerek kıvrılmış bir hâlde bulmuştu.

"Elizabeth?" Yanına koşup battaniyeleri kaldırdı ve alnından akan oldukça fazla terle neredeyse kahverengiye dönmüş sarı saçlarını açığa çıkardı.

Saçlarını çekip yüzünü görebilmek için elini uzattı ve teninin soğukluğu ile gözlerinin şişliği ve kızarıklığı karşısında şoka uğradı.

Matthew ona milyonlarca soru sormak istiyordu ancak Elizabeth'in bilinci bir gidip bir geliyordu ve ona sunabileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacı olduğu açıktı. Bir battaniye hariç, üzerindekileri atıp onu kucakladı. Küçük bedeni beklediğinden daha ağır ve tamamen kendinden geçmişti; onu merdivenlerden aşağı arabasına indirirken zorlandı.

911'i aramayı düşünmüştü ancak hastane o kadar yakındı ki ambulanstan önce oraya varacağından emindi.

Matthew birkaç dakika sonra üzerinde kırmızı ışıkla "Acil" yazan tabelanın altına arabasını çekiyordu.

Yardım için bağırarak otomatik kapılardan içeri girdi. Birkaç görevli koşuşturmaca içinde Elizabeth'i onun kollarından alıp sedyeye yatırdılar.

Hemşire Matthew'u, Elizabeth'i yatırdıkları perdeli bir bölmeye götürdü. Adam onu cevaplayamayacağı sorulara boğarken Matthew'un başı döndü.

"Doğum tarihi nedir?"

"İlaç kullanıyor mu?"

"Alerjisi var mı?"

"Belirtiler ne zaman başladı?"

Yaşadığı büyük stresten dolayı zonklayan başını iki yana sallayarak bilmediğini söyledi. Odanın köşesine atılmış bir plastik sandalyeye oturdu ve arkadaşını itip kakmalarını seyretti. Ne yapacağını bilmiyor, kendini çaresiz hissediyordu.

Birilerini aramalı mıydı?

Christian'ı?

Elizabeth'in annesini?

Hayır. Elizabeth onu aramıştı ve bu ona gerekli ipucunu veriyordu zaten. Elizabeth'in ona ihtiyacı vardı ve o da onun yanında olmayı seçmişti; bu, etrafta bekleyip ne olduğuna dair hiçbir fikir sahibi olamama anlamına gelse bile.

Köşede sessizce oturup, bir doktor ve hemşirenin Elizabeth'le ilgilenişini izlerken Elizabeth'in kendi hayatına nasıl girdiğini düşündü. Onunla bir yıl önce, hafta sonları çalıştıkları küçük lokantada tanışmıştı. Pek çok yönden birbirlerine benziyorlardı. İkisi de onlar için pahalı bir şehirde yaşıyor, gençlikleri boyunca hayal ettikleri bir üniversiteye gidiyor, burslarla geçiniyor ve otuzlarına kadar ödeyecekleri öğrenci kredilerini çekiyorlardı. Cumartesi günleri kazandıkları bahşiş, haftanın yiyecek ve diğer masraflarını ancak karşılamaya yetiyordu. Ama ikisi de bunları hayatlarındaki olumsuzluklar olarak görmüyordu. Bunun yerine ellerine geçen fırsatı kucaklayıp bununla idare ediyorlardı ve çabucak arkadaş olmuşlardı.

Matthew, elbette, Elizabeth'in ne kadar güzel olduğunun farkındaydı. Kör değildi ancak ona asla o gözle bakmamış ve onun için karşılıksız hisler beslememişti. Onu arkadaş olarak seviyordu. Gerçekten.

Bu, onun erkek arkadaşını sevdiği anlamına gelmiyordu. Matthew'a göre Christian, okulda oyalandığı sırada alt kesimle vakit öldürmekten başka bir şey yapmayan, şımarık zengin çocuğunun tekiydi. Onun, Elizabeth'in kalbini kıracağından emindi.

Elizabeth'in koluna uzun ve kalın bir iğne yapıp serum takarlarken Matthew'un içi cız etti.

Matthew, sonsuza kadar sürecekmiş gibi uzun geçen bir süre boyunca Elizabeth'in uyuyuşunu ve serumun içindekiler damarlarına damladıkça yüzünün renginin geri gelişini izledi. Onu muayene eden genç doktor elindeki dosyayla döndüğünde, aslında bir saatten biraz daha fazla zaman geçmişti.

Doktor boştaki elini Mathew'a uzattı. "Dr. Lopez."

Matthew başını oynattı ve doktorun elini sıktı. "Matthew Stevens."

"Tahlil sonuçları çıktı... Şiddetli susuzluk... kansızlık... gebelik... aşırı stres..." Matthew doktorun dediklerine odaklanmaya çalışsa da gebelikten başka bir şey duyamamıştı.

Bunun arkadaşı için ne anlama gelebileceğini düşünerek sersemledi. Birdenbire her şey yerine oturmaya başlıyordu; başkasına gelmesi gerekirken geceleyin ona gelen telefon, şiş gözler, aşırı stresin yarattığı şok hakkında doktorun dedikleri.

Matthew yumruklarını sıktı; birisinin dostuna, kim olursa olsun, herhangi birine bile bu kadar kötü davranması onu hasta etmişti. Matthew'un ilk içgüdüsü Christian Davison'ın evine gidip onu darmaduman etmek olmuştu. Ancak bunun yerine Elizabeth'in yatağının kenarına oturup

elini dostunun keçeleşmiş saçında gezdirdi ve sessizce, ona her zaman bakacağına söz verdi.

Mayıs 2005

Christian boy aynasının önünde durmuş, uzun, siyah cübbesinin içinde kendini incelerken ona bakan zavallı ve pişman bir adamdan başka bir şey görmüyordu.

Gurur duyması gerekirdi. Columbia'dan en yüksek dereceli lisansını aldığı gün, gururlu bir gün olmalıydı. Annesiyle babası onu arabada beklemek üzere evden çıkmış olsalar da babası çıkmadan tek oğlunun onu bugün ne kadar gururlandırdığını belirtmişti.

Ancak Christian kendini gururlu değil, utanmış hissediyordu.

Onu üç hafta önce bir dükkânda sırada beklerken görmüş fakat Elizabeth onu fark etmemişti. İhtiyacı olan birkaç şeyi; deodorant, şampuan ve diş macunu alıp aceleyle kasaya gitmişti. En kısa olan sıraya girdiğinde o çok iyi tanıdığı dalgalı sarı saçları görmüştü. Ani bir çekim hissedip ona gitmek istediyse de yana döndüğünde ortaya çıkan koca şişliği görünce donup kalmıştı.

Bir korkak gibi kendini gizlemiş, bir rafın arkasından onu neredeyse hastalıklı bir merakla seyretmişti. Hâlâ sevdiği ancak ihanet etmiş olduğu kadını alışveriş arabasındaki ürünlere, bezlere, battaniyelere ve tanımlayamadığı küçük şeylere uzanmaya çalışırken gördüğünde kendini kötü hissetti. Dünyaya gelecek olan bebeği için hazırlık yapıyordu.

Onu hatırladığından daha zayıf, teni solgun ve tebeşir gibi bir hâlde, sanki önünde büyüyen kütle bedeninin geri

kalanındaki bütün canı çalmış gibi görmek Christian'ı korkutmuştu.

Yine de hâlâ gördüğü en güzel kadındı.

Ne var ki Christian, önceden bildiği gibi bir korkak olmaya devam etti ve Elizabeth aldıklarının parasını ödeyip kapıdan çıkarken hiçbir şey yapmadı.

Evinde kavga ettikleri günden beri onu tek gördüğü an buydu. Aramalarına hiç cevap vermemiş, ne bir kez olsun onu aramış ne de kararından caymıştı.

Christian onun evine gittiği günden bu yana herhangi bir somut çaba göstermemişti. Yalnızca bir kez aramış ve telefona bir adam çıkınca kapatmıştı. Daha çok çabalamalıydı ama onun yerine kolay yolu seçmişti. Kendini, onun için üzülmediğine inandırmış, uykusuz geçen geceleri onun için duyduğu endişeden kaynaklanmıyormuş gibi davranmıştı. Kendine, onun hayatına devam ettiğini, ona ihtiyacı olmadığını, kendi yolunu bulduğunu söylemişti. Öyle olsa bile, bu yine de çocuğa karşı olan sorumluluğunu ortadan kaldırmıyordu.

Böylece, içinde büyüyen suçluluk duygusunu gittikçe daha çok bastırmış, okulda uzun günler, tükettiği alkolden dönen başıyla daha da uzun geceler geçirmeye ve sonra yabancı yataklarda yabancı kadınlarla uyanmaya başlamıştı.

Hayır, bugün gururlu bir gün değildi.

Christian kepini alıp arabada bekleyen anne babasına katılmak için ağır ağır yürüdü.

Kutlama yemeği tam da Christian'ın olmasını beklediği gibiydi; kulübün boğucu atmosferine karışan, porselene

çarpan çatal kaşık sesleri, hizmet etmeye aşırı hevesli, takım elbiseli garsonlar vardı. Christian'ın babası Richard, eğitiminin daha yeni başladığını söylüyordu ve önünde bekleyen üç yıllık hukuk okulu, hayatının en zor eğitimi olacaktı. Christian'ın annesi Claire, oturmuş, oğluna açıkça ihtiyacının olmadığı talimatlar veren kocasını dinliyordu.

Bu daha önce Christian'ın duymadığı bir şey değildi. Babasıyla yaptığı her konuşma aynıydı. Christian bir gece olsun ki babası tatmin olsun, rahat rahat sohbet edebilsinler istiyordu ancak söz konusu olan hep bir sonraki adım, bir sonraki başarıydı.

Neyse ki Claire araya girip yaz için düşündükleri seyahat planıyla konuyu değiştirdi. Bu akşam kocasından rahatsız olmuş gibi bir hâli vardı; gülümsemesi gergindi ve mavi gözlerinde gerçek bir ışık yoktu. Normalde aile sohbetlerinde sessiz durur, şarabını yudumlar ve Richard oğluna ne derse başını sallayarak ona katılırdı. Bu geceyse gergin gözüküyor, Richard, Christian'ın geleceği hakkında tek bir kelime daha ederse patlayacak gibi duruyordu. Christian masanın karşısından annesini izledi ve mutlu olup olmadığı merak etti. Koca evleri ve bitmek bilmez sosyal toplantılarıyla tamamen kendinden hoşnut olduğunu düşündüğü tüm bu yıllar boyunca aslında hiç mutlu oldu mu diye geçirdi aklından, çünkü ona tam manasıyla baktığında, yüzünde gerçek bir neşe göremiyordu.

Christian annesiyle yaptığı doğru düzgün son sohbeti bile hatırlayamadığından annesinin anlattığı hikâyelere güldü. Ondan bir çocukmuş gibi bahsederken yüzüne farklı bir canlılık geldi ve Christian sandalyesinde gevşeyip gardını indirdi, ta ki annesi, cevaplamak için hazır olmadığı

bir soru sorana kadar. "Beraber olduğun şu kıza ne oldu? Adı neydi... Elizabeth mi?"

Christian kendini gergin hissetti ve utancı geri geldi fakat yine de kendini annesine cevap verirken buldu. Birilerine anlatmak zorundaydı. Tabağına bakarak, "Ayrıldık," diye yanıtladı.

Annesi sanki daha çok açıklama beklermiş gibi, "Öyle mi?" diye sordu. Duyacakları onu şok edecekti ancak Christian'ın bunu ona anlatmak istemesi daha da şaşırtıcıydı.

Gözlerini kaldırdı, istikrarsız ve tatsız olsa da konuşmaya başladı. "Çocuğu olacak."

Annesiyle babası neredeyse aynı anda ellerindekileri masaya bırakarak bir açıklama beklentisi içinde ona bakakaldılar.

"Sonbaharda söyledi bana. Ona istemediğimi söyledim... O da beni terk etti. O günden beri de konuşmadık." Christian bunları söylerken bakışlarını annesinden ayırmamaya çalıştıysa da yüzünde beliren hayal kırıklığını görünce gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Annesinin sesi titriyor olsa da yine de ondan duyduğu en güçlü sesti bu. "Christian," dedi, "birisine karşı nasıl böyle davranabilirsin..."

Richard'ın sorumsuzluk, para ve itibar kaybı ile ilgili ağız kalabalıkları Claire'in sözüne engel oldu. Annesinin masadan kalkıp uzaklaşmasını fark eden bir tek Christian olmuştu.

Restorandan eve dönüş gergin ve sessiz geçti. Christian'ın annesi, itirafından hemen sonra masayı terk etmişti. Orada

olmadığı yirmi dakika boyunca babası, Christian'ı azarlamıştı. Annesi geri döndüğünde ağlamış olduğu belliydi; makyajı akmış, gözleri kızarmıştı. O yerine oturduğundan bu yana kimse tek kelime dahi etmemişti.

Şoför arabayı Christian'ın evine çektiğinde Richard kılını bile kıpırdatmadı, annesi ise arabadan çıkıp Christian'a yıllar yılı sarılmadığı gibi sarıldı. Geri çekildiğinde suratı gözyaşlarından sırılsıklam olmuştu ve oğlunun yanağına dokunurken eli titriyordu. "Bunu yoluna koy." Christian böyle bir cesaretlendirme beklemiyordu ve onun arabaya oturuşunu izlerken kafası karışmıştı. Araba uzaklaşıp gecenin içinde kaybolurken arka farlara bakakaldı.

Christian annesinin söylediği şeyin doğru olduğunun bilincinde, başını öne eğerek evine yürüdü. Bunu düzeltebilirdi ancak bunu yapacak kadar cesur olmadığını da biliyordu.

Merdivenleri çıktıktan sonra geri dönerek, bildikleri en iyi şekilde mezuniyetlerini kutlayan, zar zor arkadaşı olarak görebildiği insanlara katılmak için yan daireye gitti. Müzik son ses açık, ev sıkışık ve oda, bunun hayatlarının en iyi günü olduğunu düşünen insanların hareketleriyle âdeta capcanlıydı.

Christian kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

Kucağında platin sarısı saçları olan bir kadınla kanepede oturmuş, altıncı birasını içiyor ve burada ne yaptığını düşünüyordu. Kalabalık gürültülü ve çirkin bir hâle gelmişti ve Christian her şeyden kaçmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Nereye gitmek istediğine dair ise hiçbir fikri yoktu.

Gözlerini kapadı ve gürültüyü, Nathan'ın sarhoş sesini ve ağırlığının yarısı kadar alkol almış olmak bir yana,

ayıkken bile zar zor ayakta durabilen o adamı duymuyormuş gibi davrandı. Ama Nathan'ın sırtına vurup, kahkahaya boğulmuş gürültülü sesiyle, "Gururlu babaya tebrikler," diye geveleyişini görmezden gelememişti.

Christian kanının yüzünden çekildiğini ve sersemlediğimi hissetti. "Ne?" diyebildi ancak.

Nathan sanki hiçbir şey ona daha gülünç gelmiyormuş gibi kıkırdıyordu. "Ne? Duymadın mı dostum? Bu sabah baba oldun."

Christian ayağa kalkıp kıkırdayan kızı kucağından itti. Kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti. Bunu nasıl yapabilmişti? Elizabeth'i sevmişti, öyle değil mi? Ama insanlar sevdiklerine böyle şeyler yapmazlardı.

Kapının önündeki koridora kustu; alkolden değil, kendine duyduğu tiksintiden. Sendeleyerek eve gidip yatağa girdi ve uyandığında tüm pişmanlığının yok olması için dua etti.

Ne yazık ki gözüne uyku girmedi ve gözlerini tavana dikip zihnine dinlenecek kadar uzun bir süre tanıyabilmekten aciz bir hâlde yattı. Saat dört olduğunda pes etti ve üzerinde hâlâ kırışık pantolonu ve bira kokan tişörtüyle yataktan çıktı. Üzerine, kenara atılmış bir Columbia sweatshirtünü geçirip yürümeye başladı. Açıkça nereye gittiğini biliyor olsa da kendisine bunu bilinçli bir şekilde düşünmek için izin vermiyordu.

Gecenin bu saatinde tüm diğer kapılar kapalı olduğu için acil kapısını kullandı. Doğum katına geldiğinde bir hemşire onu durdurdu. Ziyaret saatinin başlamasına üç saat vardı ancak baba olduğunu söyleyip kimliğini gösterdiğinde kadın onun geçmesine izin verdi.

Tüm cesaretini toplayıp Elizabeth'e hatalı olduğunu söylemeye hazırlanarak yürüdü. Üzgün olduğunu, elinden gelirse her şeyi geri alacağını söyleyecekti ona. Aslında hak etmediğini bildiği affı ondan dilemeye hazırdı. Hazır olmadığı şey ise, sırtı ona dönük olan Matthew'u bir sandalyeye oturmuş, nazikçe Elizabeth'in yüzünü okşarken görmek olmuştu.

Christian çok geç kaldığını anlayarak dondu kaldı; çok fazla zarara sebep olmuştu. Sessizce durdu ve kendisinin oturması gereken yerde oturan, onun sadece arkadaşı olduğunu sandığı adama bakakaldı. Matthew'un o her dokunuş ve sarılışı hak eden, ondan daha iyisine layık kadına tapışını seyretti. Elizabeth, Christian'ın asla boş bırakmaması gereken yeri dolduran Matthew gibi bir adamı hak ediyordu.

Acının göğsüne oturmasını bekledikten sonra her zaman seveceği kadına sessizce veda etti. Geri çekilerek aralarındaki kapının kapanmasına izin verdi. Koridordan dönerken ilgisini, ardında çocuğunun uyuduğunu bildiği büyük pencereye değil, yere odakladı. Eğer onu görürse asla gidemeyeceğini biliyordu.

Elizabeth'le ilgilenen birisi vardı ve o mutluydu. Christian, en azından bir kez olsun kendisi için olmayan bir şey yapıyordu.

Sonuçta, yapılacak en iyi şey buydu.

Birinci Bölüm

Mayıs 2010

Ofisimin ortasında durmuş, San Diego Körfezi'ne bakarken derin bir nefes aldım. Binlerce yelkenli suyu lekeliyor, soğuk esintide aşağı yukarı sallanıyor gibiydi. Manzara güzel ve huzur vericiydi; New York'ta baro avukatı olarak çalıştığım ilk iki senede yaşadığım şehir keşmekeşine göre çok farklıydı.

San Diego'ya daha önce hiç gelmemiş olsam da burası hakkında çok şey duymuştum.

Elizabeth San Diego'luydu ve burada büyümüştü. O, annesi ve iki kız kardeşi hakkında anlattığı hikâyeleri dinleyerek sayısız saatler geçirmiştim. Hava nasıl olursa olsun her Cumartesi sahile gelirlerdi. Çok paraları yoktu ve bu gezi onlara sadece oraya varmak için gereken benzine mal oluyordu. Elizabeth hiçbir zaman fakir olduklarını söylemese de öyle oldukları açıktı. Pek çok kişinin onun ailesinden daha fakir olduğunu öne sürerdi. Annesinin çok

çalıştığını ve kız kardeşleriyle kendisinin asla ihtiyaçlarından fazlasını harcamadıklarını söylerdi.

O hastaneden çıkıp gidişim ve aslında sürdürmem gereken tamamen farklı bir hayat yokmuş gibi yaşamaya devam edişimden bu yana neredeyse beş yıl geçmiş olsa da sık sık onu düşünürdüm. Hep bir şeyler duymayı bekledim; çocuk desteği için gelen bir mahkeme çağrısı ya da başkası yerime geçmek istediği için babalık haklarımdan vazgeçmemi talep eden bir istek ki bu cidden dayanılmaz olurdu. Her zaman bulunması kolay birisi olduğuma inanmıştım; adımın herhangi bir arama motoruna girilmesi yeterli olurdu ve Elizabeth telefonu eline alıp doğrudan beni arayabilirdi. Ama bunu hiç yapmadı.

Yaptığım seçimler peşimi bırakmıyordu, pişmanlıkla geçen pek çok gecede uykusuzluk çekiyor ve sıkıntıya düşüyordum. Çocuğum hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Defalarca bilgisayarıma Elizabeth Ayers yazmama rağmen hiçbir zaman aramayı tamamlayacak gücü kendimde bulamadım. Öğrenmeyi ne kadar istesem de bunu hak etmiyordum. Özel yaşantılarına dalma, nerede yaşadıklarını öğrenme ve Elizabeth evlendiyse çocuğumun adını bilme hakkını bana ne veriyordu? Hayır, buna hakkım yoktu ancak yine de aklımı onlardan alamıyordum.

Telefonumun çalması beni düşüncelerimden koparırken derin bir iç çektim. Elimi cebime daldırıp telefonun kılıfını parmağımla iterek aramayı cevaplandırdım.

"Christian, buyurun?"

"Christian, işler nasıl gidiyor?" Babam hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hâl hatır sormadan, doğrudan konuya girdi.

Bina ve ofis müdürüyle ilgili düşüncelerimden ve yalnızca bir gün önce gelmiş olsam da her şeyin yolunda gittiğinden bahsederek ona cevap verdim. Üç günlük araba yolculuğundan tükenmiş bir hâlde doğrudan evime gidecektim.

Bir ay önce emlakçımla buluşmak için buraya uçmuş ve yeni ofise beş dakika uzaklıktaki çok katlı dairemi satın almıştım. Bir gün babamın şirketinde çalışacağımı her zaman biliyordum fakat ülkenin diğer ucunda yeni bir şube açıp benden başına geçmemi isteyeceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Bununla ilgili ne hissettiğimden emin değildim.

Yıllar geçtikçe babama olan saygım yok olmuş ve hissettiğim dargınlık artarak bizi yalnızca iki iş ortağına çevirmişti. Mezuniyet gecem, bildiğim son aile yemeğimiz olmuştu. Annem o gece bavulunu toplamış ve babam, hayatındaki en iyi şey kapıdan yürüyüp giderken hiçbir şey yapmadan onu seyretmişti. Ondan nefret ettim, çünkü bu sadece onda kendimi görmeme neden olmuştu.

O gece annemin gözlerinde gördüğüm üzüntünün ne kadar derine indiğinden haberim yoktu.

Bu bizim için, anne ve evlat olarak yeni bir başlangıç olmuştu. Birkaç hafta sonra perişan bir hâlde, gözyaşları içinde yanıma gelip bana nasıl yanlışlar yaptığına inandığını itiraf etti. Genç bir kadın olarak zenginlik ve sosyetenin gözünü kör ettiğini, beni sevdiği ve benim için en iyi olanı istediği için beni güzel şeyler yapmamaya zorladığını ancak aynı zamanda, bir şekilde, nasıl şefkatli ve nazik olunacağını öğretmeyi unuttuğunu söyledi. Bu şeyleri hiç umursamamaya alıştığını ve ona Elizabeth'ten bahsettiğimde kalbinin kırıldığını söyledi. Beni bir şekilde hayal

kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Buna katılmıyordum. Hata tamamen bana aitti.

Yine de en büyük kaygısı Elizabeth için; annemin büyük ihtimalle hiç bir zaman tanıma fırsatını bulamayacağı bir torunu doğurmuş olan kadın içindi. Annem o zaman hiç göstermemiş olmasından pişman olsa da Elizabeth'i çok sevdiğini itiraf etti. Elizabeth'in ona, evlendiği zaman karşılaştığında ona çok çekici gelen dünyada kendini kaybetmeden önce olduğu kızı hatırlattığını söyledi.

Onun sayesinde çaresizce yakınlaşmış, sahip olduğumuz tek insanlar olduğumuz için sırtımızı birbirimize dayamıştık. En yakın sırdaşım, hatta tek sırdaşım oydu ve kendimden utandığımın farkındaydı. Aslında o da kendisinden utanıyordu. Dışarıda bir yerlerde bir çocuğum varken geceleri nasıl uyuyabildiğimi merak ediyordu. Ona uyuyamadığımı söyledim. Gidip onları bulmam, ne olursa olsun olanları düzeltmem için bana yalvardı.

Mantığımı kabul etmiyordu. Araya mesafe koymanın, meseleyi çözmek bir yana, daha fazla acı yaratmaktan başka bir işe yaramayacağını söylüyordu. Mesafenin bana acı verdiği ortadaydı. Evet, suçun bende olduğunu biliyordu fakat yine de bunun ikinci bir şansı hak etmediğim anlamına gelmediğinde ısrar ediyordu.

Annem onu terk ettiğinden bu yana babam bir kez olsun onun adını ağzına almamıştı. Her konuşmamız benim eğitimim, mezun olduktan sonra ise şirket üzerineydi. Aynı bugün olduğu gibi. Babamla yaptığım kısa görüşmeyi bitirerek, ertesi gün onu tekrar arayıp bilgilendireceğime söz verdikten sonra telefonu kapadım.

Ofisime bakarak nereden başlamam gerektiğini düşündüm. Büyük bir maun masa kapıya bakıyor, koyu renkli ahşap, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden sızan gün ışığıyla parıldıyordu. Masanın üzerinde sadece bir telefon ve isim levhası duruyor, odanın geri kalanının dağınıklığını kapatıyordu. Bir duvara sıra sıra kutular dayanmıştı ve düzenlenmeyi bekleyen, masayla uyumlu maun kitaplıkların önünde cilt cilt kitaplar duruyordu. Yıllara yayılmış davaların dosyalanması gerekiyordu; bir çoğu Virginia'daki ana ofisten gönderilmişti.

Önümdeki iş için hazırlıksız bir hâlde burnumdan derin bir nefes verdim.

İşe koyulmak yerine kendimi deniz kıyısında buldum. İnce bir ceket giymiştim, taş döşeme yolda yürürken ellerim ceplerimdeydi ve koşucularla bisikletlilerin yolundan uzak durmak için kenardan gidiyordum. Hava soğuktu ancak Mayıs'ın erken vakitleri için nahoş olmayan bir akşamüstüydü.

Her şey çok yabancı geliyordu.

New York'un koşuşturmacasına, kalabalığın dalga dalga ilerleyişine ve tek bir boş vakit olmayışına çok alışmıştım fakat burada sanki saniye ibresi yavaşlamıştı. Suratımı rüzgâra dönüp gözlerimi kapadım. Güneş yüzümü ısıtırken saçlarım yüzümü dövüyor, algılarım martı sesleri ve deniz kokusuyla doluyordu.

Sükûnet ve huzurun içinde kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Telefonumu çıkarıp arama tuşuna bastım. Tanıdık bir ses duymaya ihtiyacım vardı. Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Christian, tatlım."

"Anne."

"Yolculuk nasıldı?"

Keyifsizce güldüm. "Yorucu."

"Tahmin edebiliyorum. Sana ben süreyim dediğimde kabul etmeliydin."

"Keşke etseydim."

"Peki, San Diego hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmem. Henüz keşfetmeye fırsatım olmadı, ama... biraz ıssız." Sanırım ben her zaman yalnızdım ama bu kadar yabacı bir yerde olmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

Claire iç geçirdi. "Christian, lütfen..." Sesindeki ısrarı duyabiliyordum. "Elinden geleni yap, yeni insanlarla tanış. Yeni bir başlangıç yapabileceğin bir yer orası."

Suya bakarken öyle yapabilmeyi arzulayarak saçımla oynadım. Denemiyor değildim. Flört ediyordum, hatta bir keresinde oldukça ciddiydi ancak sonunda karşımdakini incitiyordum. Benden verebileceğimden fazlasını, kalbimi ve elimi istiyordu ve ben de asla tam olarak sevemeyeceğim birisiyle evlenmek istemiyordum. Bunu anladıktan sonra flört etme fikri anlamsız gelmeye başladı ve başka bir yabancının yatağında uyanmayı reddettim. Böylece bir yıldan fazla bir süredir yalnız uyuyordum.

Duraksamam anneme verebileceğim herhangi bir cevaptan fazlasını söylüyordu ve içimde büyüyen huzursuzlukla konuyu değiştirdim.

"Ne zaman geleceksin?" "Yakında. Muhtemelen önümüzdeki birkaç ay içinde." "Güzel. Seni şimdiden özledim." Annemin kederli gülümseyişini hissedebiliyordum ve

bu onu daha da fazla özlememe sebep oluyordu. "Seni özledim, canım. Beni sonra ara, tamam mı?"

"Tamam anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Annemle konuşmanın verdiği küçük rahatlama çabucak geçerek yerini tekrar Kaliforniya'ya taşınma kararını sorgulayışıma bıraktı.

Annemle konuşmamın ardından bir saatten fazla, körfezin ıssız huzuruna dalmış bir hâlde, su kenarında vakit öldürdükten sonra kendimi boş evime gitmeye zorladım. Kendime bir günlük izin verdiğime göre, yarın ofiste beni bekleyen devasa iş yüküne dalmadan önce bu zamanı bazı şeyleri halletmek için değerlendirebilirdim.

Neyse ki dayalı döşeli bir daire satın almıştım ve zaten New York'taki apartmanımda duran eşyalarım kamyonla gelmişti. Fakat mutfak dolaplarım ve buzdolabım hâlâ boştu. Bekâr olsam da kahve masamın üzerinde öylece duran boş pizza kutuları ya da dondurucumda donmuş yiyecekler bulunduğuna pek rastlanmazdı. Yemek yapmayı pek sevdiğim yoktu ama iyi beslenmeyi severdim.

Gri renkli Audi A8'imin şoför koltuğuna otururken San Diego'nun çekici bir yanı olduğunu itiraf etmeliydim. New York'ta yaşarken arabayı çok az kullanıyordum ve o marketin önündeki büyük otoparkın birçok boş alanı arasından birine park ederken ona çok alışacağımdan emindim.

Her bir sıradan yavaşça, bir aşağı bir yukarı ilerleyerek mutfağımı donatmak için ihtiyacım olan şeylerle sepetimi doldurdum. Mağaza kalabalık değildi ve tahminime göre Perşembe akşamları için bu normaldi. Yavaşça hareket

ediyordum, evimin boşluğuna dönmek için acelem yoktu. Manav bölümüne yürürken daha da ağır davrandım.

Torbanın birini şeftaliyle doldururken üzerimdeki bakışları hissettim. Ensemdeki tüyler korkudan değil, bir farkına varış hissiyle diken diken oldu. Omzumdan şöyle bir bakıp bu hissin kaynağını ararken karşılaştığım şey karşısında donup kaldım.

O da benim ona baktığım gibi merakla bana baktı; ikimiz de başımızı çeviremiyorduk. Son derece güzeldi. Siyah saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yuvarlak suratı kısa perçemler ve bir saç bandından sarkan birkaç tutam saçla çevrelenmişti. Yanakları soluk tenine rağmen pembe ve güneş tarafından lekelenmemişti ancak kalbimi asıl durduran şey gözleri olmuştu. Koyu mavi gözleri beni ilgiyle izliyordu; büyük, meraklı ve çok tanıdıktılar.

Kendime gelip arkamı dönmeye çalıştım. Zihnimin bana oyun oynadığından, bu kızı tanıyor olmam fikriyle benimle dalga geçerek beni biraz olsun daha cezalandırdığından emindim.

Fakat sonra dudakları yeri sarsan bir gülümsemeyle kıvrılarak, aralarında çok ufak boşluklar olan bir dizi kusursuz kare dişi ortaya çıkardı.

Önümdeki bu küçük insana âşık olurken bana vuran baş döndürücü boyuttaki hissiyat neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Küçük çocuk, sırtı bana dönük bir kadının bacağına tutunduğu yerden bana gülümsemeye devam etti. Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyordum. Bu onun kıkırdamasına, benim de daha da fazla gülümsememe neden oldu.

Kadın kıza bakıp niye güldüğünü anlamaya çalıştı. Çocuğun bakışlarını durduğum yere, çılgınca gülümseyen bana doğru takip etti. Kendimi çocukla paylaştığım andan çekmemden hoşnutsuzca, gönülsüz gönülsüz kadına baktım ancak yüzündeki rahatsız olmuş bakışla karşılaşınca bilincim derhâl yerine geldi.

Gençti, olasılıkla erken yirmilerindeydi ve 1.50'yi ancak geçiyordu. Sarı saçları küt kesilmişti ve kıvrımlı vücudunda, kapüşonlu kolej sweatshirtü, şort ve parmakarası terlikler vardı. Bu rahat giyim tarzı, bu yeni şehirde çok yaygın olduğu için hemen alışacağım bir şeydi.

Kadının kahverengi gözlerine bakarak onu tanımaya çalıştım ve kalbimin çoktan kurduğu bağlantıyı doğrulayacak bir kanıt aradım. Ancak hiçbir şey bulamadım. Bu kadını daha önce hiç görmediğimden emindim.

Ama çocuk yok mu...

Onun bir yabancı olmadığından emin bir hâlde, özlemle bakışlarımı ona geri çevirdim.

Kadın korumacı bir şekilde elini kızın omzuna koydu ve bana sert bir bakış attı, tekrar onun yüzüne bakmama sebep olan bir uyarı vardı.

Açıklama yapmak için bir şeyler söylemek istediysem de daha ne diyeceğime karar veremeden kadın, kızın elini tutup, hem sert hem de nazik bir sesle, ona asla yabancılarla konuşmaması gerektiğini hatırlatarak aceleyle yürüdü.

Gülümseyerek meyve seçmeye devam etmeye çalıştım ancak merakım baskın geliyordu. Arada mesafe bırakmaya gayret ederek onları takip ettim. Zaten sepetimde olan ürünleri alıyormuş gibi yaparak onları önceden geçtiğim sıralar

boyunca izledim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyor ama kendime engel olamıyordum.

Küçük kıza karşı, en az onun bana duyduğu kadar ilgi duyuyordum.

Bir sonraki raf sırasına geçmeden önce kafamdan yüze kadar sayarak ikiliyi takip ederken, boş yere de olsa ilgisiz gözükmeye çalışıyordum. Bu kez onları gördüğümde kız yürümüyordu, arabanın önündeki yere oturmuştu.

Tanrım, kendimi sapık gibi hissediyordum. Kadını endişelendiriyordum ve neler düşündüğünü hayal edemezdim. Kadının yaydığı korku gözle görülebilir bir hâldeydi. Kelimenin tam anlamıyla ürünleri arabasına fırlatarak daha hızlı hareket etmeye başladı.

İyi de ne yapabilirdim ki? Ona aslında hastalıklı bir sapık olmadığımı mı söyleyecektim? Çocuğu tanıdığımı, onun benim çocuğum olduğunu mu söyleyecektim? Bu sözler bana bile çılgınca geliyordu. Böyle yaparak kadını daha da fazla korkuturdum sadece.

Sonunda kasaya geldiklerinde onlardan birkaç sıra sonraki kuyruklardan birine girdim ve aldığım ürünleri bilinçsizce bandın üzerine dizerken göz ucuyla onları izlemeye çalıştım.

Çok güzel ve kusursuzdu. Tamamen büyülenmiştim.

İki sıra sonra oturduğu yerden onu, bileklerinden birine taktığı küçük altın bilezik ile tombul kollarını, saçlarını dağınık bir atkuyruğu hâlinde tutan pembe tacı ve benimkine benzeyen çenesindeki küçük ağzı gerçekten görebiliyordum.

"Beyefendi?"

Birisinin benimle konuştuğunu fark ettiğimde irkildim. İlgim o kadar çok kıza yönelmişti ki nerede olduğumu

unutmuştum. Ne dediğinden hiçbir haberim olmadan kasiyere baktım.

Gözlerini devirdikten sonra, "Yüz yetmiş dolar, doksan üç sent," diye tekrarladı.

Cüzdanımı çıkararak, bir gözüm kızın üzerinde, ödememi yaptım. Her göz göze gelişimizde gülümsüyordu.

Çıkışa giderlerken, sanki zamanla yarışıyormuşum ve bu karşıma çıkan tek fırsatmış gibi hissediyordum; kız yaşamımdan sonsuza dek çıkmadan önce ona son bir kez bakmak için yanıp tutuşuyordum.

Kayar kapılardan arabamı iterek parkı gözlerimle taradım ve bir eli hâlâ arabada oturan kızın karnında, bir yandan plastik poşetlerini beceriksizce beyaz arabasının bagajına fırlatan sarı saçlı kadını kolayca fark ettim.

Kadını bu kadar endişelendirdiğim için kendimi kötü hissediyordum ancak çocuğun üzerimde yarattığı etkiye karşı çaresizdim. Arabamı onların park ettikleri sıranın karşı tarafına itip on beş metre uzaklarında durdum. Çekinmeden dikilip kızın bana neşeyle gülümsemesine karşılık kederli bir gülümsemeyse cevap verdim.

Kadın beni bu kadar yakında görünce bir anda afalladı. Bagajı sertçe kapayıp kızı kollarına aldı ve sepette kalan ayakkabısını kapıverdi. Ayakkabı yere yuvarlandı. Önce ayakkabıya, sonra bana baktı, gözleri korkuyla açıldıktan sonra döndü ve ayakkabıyı yerde bıraktı. Çocuk kadının omzunun üzerinden beni izledi ve küçük eli bana doğru uzandı. Küçük arabanın park yerinden geri geri çıkıp sonra hızla uzaklaşmasını izlerken duyduğum derin kayıp hissiyatıyla dolu bir hâlde, ben de sessizce kendi elimi kaldırıp salladım.

İç çekip kafamı salladım ve aniden, yoksa tümüyle aklımı mı kaybediyorum diye düşündüm. Küçük bir kıza doğru açıklanamaz bir şekilde çekildiğim için tamamen yabancı birisini dehşete düşürmüştüm ve bunun için yalnızca birazcık utanç duyuyordum. Ancak bu rahatsız edici ve göz ardı edilemeyecek bir işaretti.

Park yerinin ortasında, kadının alışveriş arabasının terk edilmiş olduğu yere gidip küçük, pembe bez ayakkabıyı alıp göğsüme bastırdım ve şimdi ne halt edeceğimi düşündüm.

Yatağımda huzursuzca kıpırdanırken gözlerimi kapatamıyordum. Uykusuz geçen gecelere fazlasıyla alışıktım ancak bu kez tamamen farklıydı. Tüm vücudum boş boş yatmaya karşı direniyor, yapmam gereken bir şeyler olduğunu çığırıyordu.

Artık bilinçsiz olarak, bunun olmasını umduğum şey ve muhtemelen San Diego'ya gelmeyi kabul edişimin asıl nedeni olduğunu anlıyordum. Elizabeth'in buraya taşınmış olabileceğine inanıyor, çok düşük bir ihtimal olsa da bir gün o ve ailesiyle karşılaşacağımı umuyordum. Bu fikrin kendisi bile babamın teklifini kabul etmeme yetmişti.

Yatağımın kenarında oturdum ve dirseklerimi bacaklarıma gömerek başımı ellerimin arasına aldım. Derin nefes alıp güm güm atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Komodinimin üzerinde duran küçük pembe ayakkabıya baktım ve yapabileceğim başka bir şey olmadığını anladım. Şimdi, yıllar öncesine göre fark eden hiçbir şey yoktu. Çocuğu görmüş olsaydım asla arkamı dönüp gidemezdim.

Daha bu akşam buraya gelme nedenimi sorguluyordum ancak şimdi bunun altında yatan nedeni biliyordum.

Kalktım ve dizüstü bilgisayarımın durduğu masaya yürüdüm. Kapağı kaldırdığımda ekran parlayarak karanlık odayı aydınlattı. Derin bir nefes aldım ve ismi girdim; bunu daha önce defalarca kez yapmıştım ancak bu sefer farklıydı.

Bu sefer aramayı tamamladım.

İkinci Bölüm

Aklım beş karış havada, öylece durdum. Bir yandan unutmayı, bir yandan da kendimi delicesine teslim etmek istediğim adamı düşünüp duruyordum. Bunu kendime neden yapıyordum; bilemiyorum. Fakat her sabah aynı şey oluyordu. Kızımı anaokuluna bıraktıktan hemen sonra o beni ele geçiriyor, derinlere gömülü bütün o düşünceler bir şekilde zihnimin tam ortasına yer edecek şekilde dışarı çıkıyordu.

Onu neden unutuveremiyordum? Kızım neredeyse beş yaşına gelmişti fakat Christian'ın bizi hayatından çıkarıverişi neredeyse dün gibiydi.

Üstelik hâlâ fena hâlde canım acıyordu.

Bütün o tatsız hissiyat, hayatıma devam edemiyor, birini yeniden sevemiyor oluşum karşısında öfkeliydim. Yine de gözyaşlarıma hâkim olmayı başardım.

Çalan korna ile irkilip kendime geldim. Önümdeki arabalar çoktan hareket etmişti. Dikiz aynamdan arkamdaki öfkeli sürücüyü görünce yüzüm ekşidi. Görüp göremediğinden emin olamadım ama yine de elimi kaldırıp özür diledim ve arkamda birikmiş trafiği rahatlatmak üzere gaza bastım.

Genelde böyle değilimdir. Sahiden de bu üzüntü beni hep sessiz zamanlarda ele geçiriyordu. Hayatım boyunca pek çok kez sevmiştim; kimseyi de ne değerinden az ne de fazla. Fakat her yalnız kalışımda göğsümün üzerindeki bu ağrıyı hissetmek kaçınılmazdı.

Öylece çekip gitmiş olduğu için ondan nefret ediyordum.

Kimsenin bir başkasının kalbi üzerinde bu denli hükmü olmamalıydı. Bir daha birinin beni bu şekilde kırmasına asla müsaade etmeyecektim.

Dokuza beş kala bankaya vardığımda, arkada her zaman park ettiğim yere park ettim. Avukat olma hayallerimi uzun zamandır askıya almıştım. İki sene boyunca gece okuluna kalmasaydım diplomamı alabilmek neredeyse imkânsız olacaktı. Zaten o zorlu hukuk dersleri hiçbir şekilde eğlenceli değildi.

Zamanımı kızımdan uzak geçirmeye gönlüm razı olmazdı.

Lizzie, benim her şeyimdi.

Hamileliğim inanılmaz zor geçmişti. Christian'ın gidişi, beni hem duygusal hem de fiziksel olarak sarsmıştı. İlk gece, hayatımın en korkunç gecesiydi. Dalıp çıktığım bütün düşünceler, kızımı kaybedebileceğim gerçeğine odaklanıyordu. Hatta ben de ölebilirdim. Kalbim paramparçaydı ve beni bir arada tutan tek şey bebeğime olan sevgimdi. Vücudumun onu reddetmeye çalıştığını hissediyordum. Buna rağmen, kalbim ve aklım onu orada tutmak için savaşıyordu.

Vücudum, içinde büyümekte olan bir çocuk olduğuna ikna olana kadar üç gün boyunca hastanede yatmıştım. Fakat o zamanlar başıma geleceklerden habersizdim. Hiçbir şekilde hamileliğin normal seyrine giremedim ve günlerimi

hep keyifsiz geçirdim. Doktorum, sabah bulantılarının genellikle ilk on iki hafta boyunca sürdüğünü söylemiş olsa da Lizzie'yi kucağıma alana kadar her sabah kustum. Evde oturup kendime baktığım o berbat aylar boyunca derslere gitmemiş ve akademik kariyerimi dondurmuştum.

Ama şikâyet ettiğim söylenemezdi. Bunun çocuğuma sahip olmak için ödemem gereken ufak bir bedel olduğunu kabullenmiştim.

Hamile olduğumu öğrendiğim andan bu yana bebeğime âşıktım ancak bu sevgi, beni Lizzie'yi ilk kucaklayışımda hissettiklerime hazırlamamıştı.

Küçük kızımı, doğum odasına yayılan tiz çığlıklarıyla karnımın üzerine koyduklarında içimden taşan sevgi ve bağlılığı anlatmaya kelimeler yetmezdi. Elimi uzatıp parmaklarımı kafasının üzerindeki gür siyah saçlarda gezdirdiğimde Lizzie hemen sakinleşmişti. Bu dokunuşla hayatımın amacını keşfetmiştim.

Derin bir nefes vererek alnımı direksiyona dayadım ve zihnimi, içimde dolaşan karmaşık düşüncelerden arındırmaya çalıştım. Kızıma duyduğum sevgi ve Christian'a beslediğim iğrenme, Christian olmadan Lizzie'nin de olmayacağının bilinci başımı döndürüyordu. Çocuğumun dünyaya gelmesine sebep olan ilişkiden henüz pişmanlık duymaya başlayamamıştım bile. Sadece bitişinden pişmandım.

Elimi saçımın ön tarafına attım ve uzun, sarı perçemlerimi yüzümden atıp gönülsüzce arabadan indim. Kaldırımda durup beyaz bluzumu ve siyah pantolonumu düzelterek kendimi diğer bir sıradan güne hazırladım.

İşimden özellikle hoşlanmıyor değildim; minnettarlık duyuyordum. Sadece kızımdan uzakta, tatmin edici olmayan, monoton ve uzun günler geçirmek bana zor geliyordu.

Anahtarımın üzerindeki düğmeye bastım ve dört kapılı kırmızı Honda Civic'im öterek bana bugün için güvende olduğunun teminatını verdi. Bir yıl kadar önce bankada işe alındıktan sonra ikisi de kullanılmış ve biraz yıpranmış olsa da, yine de bana ait olan arabamı ve evimi almıştım. Güvenli bir mahallede, kızımın oynayabileceği bir arka bahçeye sahip bir ev için çok çalışmıştım ve kendimi gururlanmaktan alamadığım bir başarıydı bu.

Kapıdan girince diğer veznedarlardan biri olan Selina hemen selam vererek her zamanki neşeli tavrıyla, "Günaydın Elizabeth," dedi.

"Günaydın." Kahverengi saçları havalı bir atkuyruğu şeklinde geriye toplanmış ve makyajı koyu kahve gözleriyle kusursuz bir uyum içinde yapılmış olan, daha kız sayılacak bu genç kadına gülümsedim. Selina'nın kendine ait bir havası, beni kendisine çeken belli bir tarafı vardı. Sanırım eskiden olduğum kızla bilinçsizce kurduğum bir bağdı bu.

Selina'dan iki vezne ötedeki yerime geçip yüzüme fazlasıyla arkadaş canlısı bir gülümseme yerleştirdim. Günümü durmak bilmeyen müşteri akışıyla ilgilenerek, yalnızca önümdeki basit işlere ve saatin tik takına odaklanarak, Lizzie'me dönene kadar saatleri sayarak geçirdim.

Saat beşi vurur vurmaz ayağa kalkmış, Lizzie ve Natalie'nin yanına, eve gitmek için kapıya yönelmiştim.

Telefonumun kapağın kaldırarak, Natalie'nin markete gidip beş buçukta eve döneceği mesajını okudum.

Arabamın koltuğuna yerleşirken minnettarlıkla iç geçirdim. Natalie tam bir hayat kurtarıcıydı. O ve Matthew olmasa ne yapardım, gerçekten bilemiyordum.

Lizzie'yle birlikte hayatımdaki en önemli insanlardı.

Matthew, hamileliğimde hastayken güvenebileceğim tek insan olmuştu. Hastanede uyanıp doğum yaptığım güne kadar yanımda olmuştu. Bir ara sevgili olduğumuzu hatırlayınca utanıyordum ki bu, esasen hiç olmaması gereken bir ilişkiydi.

Aslında ikimiz de birbirimizi çekici bulmuyor değildik. Sadece Matthew birbirimize dokunuşumuzdan bir elektrik alamıyordu ve benim de kalbim hâlâ onu parçalayan kişiye aitti.

Lizzie beş aylık olup, annem ve ailemin geri kalanına yakın olacak yaşa geldiği için San Diego'ya taşındığımızda Matthew'la paylaştığımız kararsız ilişkinin süremeyeceğini biliyordum. Yalnızca bu kadar çabuk biteceğinden haberim yoktu.

Natalie'yle burada tanışmıştı.

Yedi ay sonra Las Vegas'a kaçtıklarında ailem, özellikle de annem onlara o kadar kızmıştı ki benim niçin kızmadığımı anlayamamışlardı. Anlamadıkları şey, Matthew'un ben ve Lizzie için zaten ne çok fedakârlık yaptığı ve onun mutluluğunun önünde durmam gibi bir olasılık olmayışıydı.

O zamanlar Natalie daha on sekizine girmişti fakat aralarındaki gerçek bağı görmem uzun sürmedi. Natalie genç ve saf olabilirdi ama bu Matthew'a duyduğu aşkı azaltmıyordu. Matthew ise ona tapıyordu.

Dördümüz sahte bir aile olmuştuk ama sonuçta bir aileydik. Matthew ve Natalie çifti ben ve Lizzie'ye beş dakika

mesafede yaşıyor, sanki kendi kızlarıymış gibi küçük Lizzie'nin günlük ihtiyaçlarıyla ilgileniyorlardı. İkilinin hayatımızda oynadıkları rolden memnun olduklarını biliyor, ancak kendimi onlara borçlu hissetmekten alamıyordum.

Kim olsa öyle hissetmezdi ki?

Fedakârlığın en saf hâliydi bu.

Beş buçuk olmadan yeni beyaz boyası ve Matthew'un bakımına sayısız saatler harcadığı biçilmiş çimenleriyle iki katlı evimin küçük garajına arabamı park ettim. Emlakçıyla evin önünde ilk buluşmamızdan itibaren bu sıcak evin yuvamız olacağını biliyordum. Evin iki tarafındaki çiçek açan mersin ağaçları ve arkadaki iki narenciyeye anında âşık olmuştum.

Eşyalarımı toplayıp arabadan tam inerken Natalie küçük beyaz arabasını sokağa park ediyordu.

Yüzüm bir gülümsemeyle aydınlandı. Neşemi burada buluyordum. Günün acı dolu tüm anılarını silen bir neşeydi bu. Burada kalbimdeki sızıyı ve arabamın sessizliğinde üzerime çöken kederi hatırlayamıyordum. Burada mutluydum.

Araba yolundan yürürken gülümseyip el salladım.

Ben daha onlara yetişmeden arka yolcu kapısı açıldı ve Lizzie dışarı fırlayıp kollarını havaya kaldırdı. Çocuk, arabadan dışarı çıplak ayak koşarken yüzünden mutluluk akıyor, mavi gözleri heyecanla parıldıyordu.

"Anne!"

Onu kucaklayarak "Merhaba bebeğim," dedim. Sarılıp elmacığından öptüm ve kızımın kollarımdaki ağırlığıyla rahatladım.

Gün boyunca ondan bu kadar uzun süre uzak kalmak neredeyse dayanılmazdı.

Lizzie küçük parmaklarıyla ensemdeki saçlardan tutarak bana sokuldu. Ona yaklaşıp içime çektim.

Kimsenin kendi çocuğunu benim onu sevdiğim kadar sevmediğine emindim.

Kızımın kusursuz suratını görmek için geriye çekildim. Konuşurken sesim yumuşak çıkıyordu. "Günün nasıl geçti hayatım?"

"Ay, anne, çok eğlendim." Lizzie ellerini boynumdan alıp hikâyesini elleriyle anlatabilmek için geri çekildi. "Bugün okulda *A* günüydü ve bir arı şarkısı söyledik, çünkü *A* ile başlıyor ve..."

Ağzım ardına kadar açık, kızıma gülümsedim. Sesinin tonu kalbimin pır pır etmesine neden oluyor, Lizzie geçirdiği günü bir bir anlatırken göğsüm sevgiyle dolup taşıyordu. Kızımın ne kadar akıllı ve çevresinde olup bitenlere karşı ne kadar hassas olduğuna şaşıyordum.

"Sonra boyama yaptık, ben de bir tane sana, bir tane Natalie Teyze'ye, bir tane de Maffew Amca'ya yaptım." Lizzie heyecanla ve belirgin bir anaokulu çocuğu gururuyla gevezelik etmeye devam etti.

"Çok güzel olmalı, Lizzie. Boyadığın resimleri görmek için sabırsızlanıyorum." Kızıma karşı biraz daha ciddileştim. "Natalie Teyzen seni okuldan aldıktan sonra uslu durdun mu bakalım?"

Aslında sormama gerek yoktu, kızımın terbiyesizlik ettiğini hiç hatırlamıyordum.

"Anne," Lizzie'nin sesi birden yetişkin sesine döndü ve gülmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım, "ben her zaman uslu bir kızımdır."

Burnumu Lizzie'nin boynuna dayayıp, "Evet, öylesin, değil mi?" diye şarkı söyledim ve kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Dur, anne! Gıdıklama yok!"

Bir yandan gülerken kızımı yere bıraktım ama öncesinde Lizzie bana yüzünde hafif bir merakla baktı. "Bir de bugün çok iyi bir adam gördüm anne."

Kafam karışmış bir hâlde, kızım neden bahsediyor olabilir acaba diye düşünerek, bir cevap beklentisi içinde Natalie'ye baktım. Natalie, Lizzie'nin söylediklerine gülümsedi ancak belli ki bu konuyu onun önünde konuşmak istemediğinden ağzıyla *sonra* der gibi yaptı.

Bu beni huzursuz etse de Natalie bana telefonla haber vermediği için çok önemli bir şey olmayacağını varsayarak çok da umursamadım.

Lizzie yanımızdayken Natalie'yle birlikte alışveriş poşetlerini arabadan aldık.

İçimde bir tatmin hissiyle onları mütevazi salonuma doğru takip ettim. Hâlâ kendime ait bir evim olduğuna inanamıyordum. Odanın ortasında, televizyonun karşısında rahat kahverengi bir kanepe, arada ise üzerine oyuncaklar ve minderler saçılmış bir bej halı duruyordu. Burası şimdilik en sevdiğim odaydı. Lizzie'yle yerde oyuncaklarla oynamadığımız ya da kanepede kitap okumadığımız gün nadir olurdu.

Lizzie bugün öğrendiği şarkıyı söyleyerek kanepe ile mutfağa giden merdivenlerin arasındaki koridorda önümüze geçti.

Alışveriş torbalarını sahte mermer tezgâhın üzerine koyarken kuzenimin titreyen ellerini ve sıkılmış çenesini fark

etmemem mümkün değildi. Bu kadar rahat birisi için oldukça sıra dışıydı bu.

Hiç bakmadan torbalardan birine elimi atıp, malzemeleri çıkarmaya başlarken Natalie'yi gözlemliyordum ve sonunda bir açıklama yapmasını bekleyemeyecek kadar sabırsızlandım.

"Bugün neyin var?" diye alçak ve kaygılı bir sesle sordum.

Natalie mutfak masasında oturmuş, boyama yapan Lizzie'ye göz attıktan sonra bana döndü.

"Markette ödümü kopartan bir adam vardı işte." Omuz silkmeye çalıştıysa da suratının ekşimesinden endişesi belli oluyor, konuşmamızı Lizzie'ye duyurmamaya çalışırken sesi ancak fısıltıdan biraz daha fazla çıkıyordu.

Bir kaşımı kaldırıp, başımı yana eğerek ifadesini okumaya çalıştım. "Nasıl yani?"

"Yani..." Natalie gözlerini kapadı ve sanki olayı hatırlamak ona acı veriyormuş gibi başını salladı. "Lizzie'ye bakıp durdu." Gözlerini açıp bana baktı. "En tuhaf tarafı ise Lizzie'nin de onunla en az bir o kadar ilgili gözükmesiydi. Öyle... *Tuhaftı ki*..." Natalie, sanki bu iletişimi anlatmanın başka bir yolunu bulamıyormuş gibi, kelimeyi seçmeden önce tereddüt etti.

Kızımın öncesinde bana iyi bir adamla karşılaşmasından bahsedişi aklıma geldi. Onunla yabancılarla konuşmanın tehlikeleri hakkında başka bir konuşma daha yapmak zorunda kalacaktım. Ne var ki o anda ayrıntıları öğrenmek istiyor, bunun gerçekten endişelenmem gereken bir şey olup olmadığından emin olamıyordum. Natalie her zaman iyi niyetli olsa da abartmaya eğilimliydi.

"Seni bu kadar rahatsız edecek ne yaptı?"

"İşte..." Natalie burnundan derin bir nefes verip alışveriş ürünlerine geri döndü ve konuşurken iş yapmaya devam etti. "Elma alıyordum, arkamı bir döndüm, birbirlerine bakıyorlardı."

Bu, aynı Natalie'nin dediği gibi *tuhaftı*. Dudağımı ısırdım ve Lizzie'nin en sevdiği mısır gevreklerinden iki kutuyu dolaba koyarken Natalie'yi dinlemeye odaklanarak içimde yükselmekte olan paniği kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Sonra, sanki girdiğim her bölümde o da oradaydı ve sepetinde zaten o bölümlerden şeyler olduğuna emindim. *Gerçekten* bizi takip ediyor gibiydi. Korkutucu olansa Lizzie'nin onunla konuşabilmek için yavaşlamamı istemesiydi. Ona adamı tanıyıp tanımadığını sorduğumda, tanıdığını sandığını ancak nereden diye sorunca da bilmediğini söyledi."

Tüylerim diken diken oldu. Omzumun üzerinden bakıp kızımın orada olduğundan emin olmak istedim. Lizzie hâlâ emniyetli bir şekilde boyama yapıyor ve sessizce, kendi kendine şarkı söylüyordu. Sessizce şükrettikten sonra önümdeki torbalara geri döndüm.

Sessizce, "Ne acayip herif," diye mırıldandım.

Natalie bu yorumumu duymuş olacak ki devam etti. "Ah, daha fenası var. Torbaları arabaya yüklerken bir döndüm, tam orada durmuş ona bakıyordu. Herhâlde hayatımda hiç bu kadar korkmadım. Lizzie'yi tuttuğum gibi arabaya bindirip gittim." Korkuyla ürperdi ve üzgün bir şekilde, "Lizzie'nin en sevdiği ayakkabılardan birinin tekini kaybettim ama durup onu yerden alacak zamanım yoktu."

Omuz silktim. "Boş ver, yenisini alırız," dedim ve kuzenimin Lizzie'nin bu kadar üzerine titremesine minnettarlık duydum. Bütün bu hikâye büyük ihtimalle zararsız

geçmişti ancak söz konusu kızım olduğunda, güvenlik her zaman pişmanlıktan önce gelirdi. Natalie'nin ilgisiz olmasındansa fazla titiz olmasını tercih ederdim. Lizzie konusunda ona güvenmemin nedenlerinden biri de buydu.

Malzemeleri koymaya devam ederken bir yandan da Natalie'yi süzüyordum. Hâlâ etkilenmiş ve kendini sorgular bir hâlde olduğu belliydi. "Doğru olanı yapmışsın Natalie. Dikkatli oluruz ve garip bir şeylere daha rastlarsak polisi ararız, olur mu?" Onu yatıştırmayı umarak ona sarıldım.

Natalie omzuma doğru kafasını sallarken gerginliği gözle görünür bir biçimde azaldı. "Peki."

Geri çekildiğinde onu teselli etmek için elini sıktım, sonra döndüm ve torbaların birinden bir çift kutu çıkardım. "Peki, nasıl birisiydi, anlatabilir misin?"

Natalie biraz daha toparlanmış bir hâlde sırtını tezgâha dayadı. "Yani, işte, herhâlde aklımdan çıkmaz. Kesinlikle beni rahatsız edecek bir tip değildi. Yani, üzerinde takım elbise vardı... Güzel bir takım... Parası var dersin yani."

Kaşlarımı çatıp kafamdaki resmi tekrar oluşturdum, çünkü aklıma gelen şey kesinlikle takım elbiseli bir adam değildi. "Uzun, inceydi ama, ne bileyim, sanırım kaslıydı da." Natalie elleriyle adamın ne kadar iri olduğunu gösterdi. "Muhtemelen senin yaşlarındaydı ve çok ama çok düzgün görünümlüydü."

Natalie adamı anlattıkça tüm olanları abarttığına daha çok inanmaya başladım. Anlattığı şey ürkütücü bir sapıktan çok, birçok kadının hayalindeki erkeğe benziyordu.

"Siyah saçlıydı ve gözleri... Gözleri çok çarpıcıydı; koyu maviydi."

Soluğum kesildi ve çığlık atmamak için ellerimi ağzıma götürürken elimde tuttuğum kutuları düşürdüm.

Ah Tanrım, lütfen o olmasın.

Natalie aniden değişen tavrıma şaşırarak geriye sıçradı ve Lizzie'ye kenetlenmiş bakışlarımı takip etti. Küçük kız ikimizin de ona baktığını görünce, ışıltılı gözlerinde neşeyle, etraftaki her şeyden tamamen habersiz bir hâlde kocaman gülümsedi.

Natalie, taşlar bir bir yerine otururken sessizce, "Tanrım," diye mırıldandı.

Beni uykusuz geçecek bir geceye sürükleyen korkudan kaçmayı başaramayarak yatağımda rahatsız bir şekilde döndüm. Tekrar tekrar onu düşlüyor, bazen kendimi şefkatli kollarında buluyor, bazen de bana söylediği son sözlerin acımasızlığıyla karşılaşıyordum. Hangisi daha kötü, bilemiyordum.

Artık hayalimde onun mavi gözlerini görmeye dayanamadığımda kalkıp koridordan geçerek Lizzie'nin odasına gittim. Kapısı, koridorun loş ışığının içeri sızıp odayı hafifçe aydınlatabileceği kadar aralıktı.

Kapı eşiğine yaslanıp kızıma baktım ve bir canlının nasıl bu kadar güzel olabileceğini düşündüm.

Saçları başının arkasında dağılmış bir hâlde yan yatmış uyurken bir yanağı yastığın üzerinde, yüzü bana dönük duruyordu. En sevdiği battaniye olan saten kenarlı düz pembe battaniyesine sarılmıştı. Battaniyeyi göğsüne çekmiş, kumaşı yumruk yaptığı eliyle tutmuştu.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Kızımı korumak için her şeyi yapardım ancak aslında, ortalıkta onu korumam gereken bir şey olup olmadığını bilmiyordum. O adam Christian olsa bile, şimdi çıkıp da Lizzie'yi elimden almak isteyeceğini düşünmeme sebep olan şey neydi? Çocukla ilgili hiçbir şey istemediğini bana açıkça söylemişti ve tesadüfi bir karşılaşmanın bunu değiştirmeyeceğine emindim.

Yine de onun burada, benim yaşadığım şehirde olması fikrinden rahatsız oluyordum. Kızımın kapısında sessizce durup ne olursa olsun, şimdi de gelse on sene sonra da gelse ailemi mahvetmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Christian'ın beni incittiği gibi Lizzie'yi de incitmesine asla izin vermeyecektim.

Ertesi sabah işe gittiğimde, kalbim her nasılsa öyle olduğunu bilse de mantıklı yanım, marketteki adamın Christian olması ihtimalini reddetti. Kendime onun dünyadaki tek siyah saçlı ve mavi gözlü adam olmadığını söyledim. Christian, muhtemelen üç bin kilometreyi aşkın bir mesafede, şimdiye dek babasının şirketindeki önemli avukatlardan birisi olmuş durumdaydı.

Cuma olmasına ve Lizzie'yle tüm bir hafta sonunu geçirecek olmama sevinerek işten çıktım. Bizim için bir nevi gelenek hâline gelmiş olan bir sahil gezisi planlamıştım. Çocukken sahile gitmeye bayılırdım. En güzel anılarımdan bazıları kumsalda kız kardeşlerimle oyun oynadığım sayısız günlere aitti ve kızımın da aynı tecrübeleri yaşamasını istiyordum.

Geldiğimde ev bomboştu. Matthew'un izin günüydü ve Natalie'yle birlikte Lizzie'yi hayvanat bahçesine götürmüşlerdi.

Altıya kadar eve gelmeyeceklerini söylemişlerdi. Bu bana, oyuncakları yerden kaldırıp duvara dayalı oyuncak sepetine koymak, mutfağı toparlamak gibi hafta içinde hep göz ardı edilen işleri yaparak eve biraz çekidüzen verme fırsatı vermişti.

Tam bulaşık makinesini çalıştırmak için döndüm ki kapı beş kez art arda çaldı. Gülümseyerek ön kapıya gittim; bu kadar sabırsız olabilecek tek bir kişi olduğunu biliyordum. Kapıyı ardına kadar açtım.

Kızımı kucaklamak için onun boyuna eğilip, "Lizzie!" diye bağırdım ve yüzünü şıpırtılı öpücüklere boğdum.

"Merhaba anne. Bak Maffew Amca bana ne aldı." Lizzie pelüş bir zürafayı gururla havaya kaldırdı.

"Ah, ne kadar şirin. Ne iyi yapmış." Matthew kaldırımdan ağır ağır geldi ve ayağa kalkarken ona gülümseyip sessizce teşekkür ettim. Kızımın kendisini özel hissetmesini sağlamayı hiç eksik etmezdi.

"N'aber Liz?" Matthew peşinde bana sarılmak için duran Natalie'yle gelip kapıdan geçerken beni yanağımdan öptü.

"Selam. Lizzie'yi götürdüğünüz için teşekkür ederim. Gününü gün etmiş gözüküyor." Natalie ve Matthew çiftine ve dizlerinin üzerine çökmüş, zürafasının eşi pelüş filine seslenerek az önce kaldırdığım oyuncakları didikleyen Lizzie'ye baktım.

Matthew kafasındaki beysbol şapkasını çıkarıp elini kısa kahverengi saçlarında gezdirdi. "Sorun değil. Çok güzel vakit geçirdik, değil mi Lizzie?"

Lizzie oturduğu yerden, "Evet!" diye ona katıldı. "Akşam yemeğine kalmak ister misiniz? Lazanya yapıyorum."

Matthew önce Natalie'ye bakıp sonra özür dilercesine kafasını salladı. "Kusura bakma Liz, bu akşam birlikte olmayı planlamıştık."

Yüzümde beliren hayal kırıklığını gizlemek için başarısızca çabaladım. "Ah, peki." Matthew üzgün üzgün gülümsedi. Bu iyi bildiğim bir gülümsemeydi, hayatıma devam etmemin sorun olmayacağını ve yalnız olmam gerekmediğini söyleyen bir gülümseme. Bu hissi anlasam da öyle yapamazdım. Matthew'dan sonra girdiğim tek ilişki de felaketle sonuçlanmıştı ve bir daha asla âşık olamayacağımı kabullenmiştim. Bu farkındalık flörtleşmeyi anlamsız kılıyordu. Kızımla geçireceğim değerli zamanı çöpe atmaktan başka bir işe yaramazdı bu.

Matthew'un benle kurmaya çalıştığı sessiz diyaloğu görmezden gelip Lizzie'ye yanıma gelmesini ve onlara güle güle demesini söyledim. Matthew ve Natalie'yi arabalarına kadar geçirdik. Lizzie hafta sonunu onlardan ayrı geçireceği için onlara bol bol sarılıp öpücükler gönderdi. Ben de onlara sarılıp minnettarlıklarımı fısıldadım. Onlar da bir kez daha teşekkür etmesi gerekenlerin kendileri olduğunu söylediler.

Lizzie'yle birlikte yolun kenarında durup el salladık ve gitmelerini izledik. Bacağıma sarılıp bana sırıtan Lizzie'ye baktım. Öyle tatlıydı ki. Elimi şefkatle kızımın saçlarına doladım ve onun gibi dişlerimi göstererek güldüm. "Aç mısın prenses?"

Elimi Lizzie'nin yanağına götürdüğümde başını salladı, avucumun içinde gülümseyişini hissedebiliyordum. Derin bir soluk alarak aramızda geçen duygunun tadını çıkartırken ismimi söyleyişini asla unutamayacağım bir ses duyunca kaskatı kesildim.

"Elizabeth?"

Üçüncü Bölüm

On bir nokta yedi kilometre.

Numarayı aklımdan tekrar ederken gözümü kırpmadan ekrana bakıyordum. Elizabeth Ayers on bir nokta yedi kilometre uzakta oturuyordu. Haritadaki çizgiyi takip ederken parmağım titriyordu.

Çocuğumun yakında bir yerde yaşadığı hayali gerçeğe dönüşüyordu. Kalbim, çocuğu gördüğümde hissettiğim aynı sevgi duygularıyla dolarken zihnimin olasılıklarda, onu tanıma, onu sevme ve babası olma ihtimallerinde dolaşmasına izin verdim. O boşluğu doldurmayı delicesine istiyordum. Onun da beni istediğini biliyordum.

Bir yandan da Elizabeth'i tekrar görmekten korkuyordum. Onun başka bir adamın kollarında olması düşüncesi neredeyse katlanılmazdı ve onu bu noktaya sürükleyenin ben olduğunu bilmek, durumu daha da kötüleştiriyordu. Ama hepsinden ağırı, taşıdığım utançla onun karşısına dikilmekti. Onlar üzerinde hiçbir hakkım olmadığını, hayatlarında bir rol almaya layık olmadığımı biliyordum ancak

bunu hak etsem de etmesem de arkamı dönemezdim. Çocuğun yüzü aklıma kazınmıştı.

İş öyle yavaş geçti ki... Günü, bitirmem gereken işlere yoğunlaşarak geçirdim fakat aklım sürekli siyah saçlı, mavi gözlü o küçük kıza kayıp durdu. Günün son görüşmesi de bittiğinde hemen ayaklanıp kapıya yöneldim ve bir an önce gitme ihtiyacıyla, çalışanlarla kaçınılmaz olarak muhatap olmaktan sakındım. Başka günde olsa umursamazdım ancak bugün farklıydı. Kurduğum her diyaloğu bir iki kelimeyle izin isteyip geçiştirerek, aceleyle aşağıdaki otoparka giden asansöre bindim.

Önceki gece ezberlediğim adresi GPS'ime girerek kızımı aramaya koyuldum. Yaklaştıkça, kalbim her atışında daha da güçlü çarpıyordu. Küçük evlerle çevrili o dar sokağa döndüğümde güç bela nefes alabiliyordum. Adrese ulaştığımdaysa nefes alma yetimi tamamen kaybetmiştim.

Kızım, önceki gün âşık olduğum kızın aynısı eve giden yolda, Matthew'un kucağında durmuş, onu sıkıca kucaklıyordu. Önümdeki sahneyi izlerken kıskançlığa yenik düşüp kendimi kaybettim. Bu hislerle mücadele ederken kendime, bunun benim hatam olduğunu hatırlatıyordum. Ne var ki Matthew'un, çocuğu yere bırakıp Elizabeth'e sarıldıktan sonra yanağına mütevazi bir öpücük kondurduğunu görünce kıskançlığım yerini birden kafa karışıklığına bıraktı. Matthew'un dün karşılaştığım kadına dönüp onu arabasına götürdüğünü gördüğümdeyse şaşkınlığım bir kat daha arttı.

Hemen yolun karşısındaki cebe çekip yolda park etmiş iki arabanın önümü kapadığından emin oldum.

Kız ön koltuğa oturduktan sonra Matthew'un arabasının ön paneline doğru eğilip kızı öptüğüne şaşkınlıkla tanık oldum. Öpücük şehvetli olmamasına rağmen, kesinlikle sevgililerin paylaştığı türdendi. Sonra ikili uzaklaşarak beni gördüklerimden anlam çıkarmaya çalışır bir hâlde bıraktı.

Şaşkınlığım yerini ne olduğunu anlamaya bırakırken, kalbime bir iğne saplandı. Dudağımı kanatana kadar ısırıp başımı salladım. "Hayır." Gözlerimi sıkıca kapayıp bayılmamak için nefes almaya çalıştım.

Matthew Elizabeth'le birlikte değildi. Yumruğumu dizime vurdum; bu kadar aptal olduğum için kendime sessizce küfrederken kafamın içi suçlamalarla doluydu. Onunla *birlikte* olmalı, onu *sevmeli*, ona *bakmalıydı*. İçime dolan ve sadece kendime karşı hissettiğim nefretle, kelimenin tam anlamıyla hasta olmuştum.

Gözlerimi açıp tekrar evin önündeki yola baktım. Elizabeth'i görünce boğazım düğümlendi. Öyle güzeldi ki öyle güzel... Vücudum, âşık olduğum yegâne kadın için yanıp tutuşuyordu. Niçin bu kadar aptal, niçin bu kadar bencil olmuştum? Sanki ondan önemli bir şey olabilirmiş gibi...

Elizabeth kızımızın saçını okşadı; çocuğun yanağına dokunurken yüzünde oluşan nazik ifadeden sevgisi okunabiliyordu. Daha fazla bekleyemezdim. Arabamdan indim ve yolun karşısından ona seslendim.

Dördüncü Bölüm

"Elizabeth."

Sesini duyar duymaz ürperdim. Fakat bu ürperti hemen tüm vücudumu tatlı bir sıcaklık olarak kaplayıverdi. Başımı kaldırdım ve o derin, mavi bakışlarıyla göz göze geldim. Önce Lizzie'yi, sonra da beni duygu dolu gözlerle süzdü. Bir yandan kendimi koyuvermemek için zor tutuyor, bir yandan da kurmuş olduğum dünyanın başıma yıkıldığını hissediyordum.

"Anne, bu o iyi adam," dedi Lizzie kolumu çekiştirerek. Benimse görebildiğim tek şey Christian'ın kalbimin kalan son parçasını da kırmak üzere geri dönmüş olduğuydu. Bir elimle kasılmış karnımı tutuyor, bir elimle de çığlık atmayayım diye ağzımı kapıyordum. Gözümden sıcak ve öfke dolu yaşlar süzülürken, kendimi Christian'a bakmaktan alıkoyamadım. Hiç şüphesiz, hâlâ içimde sakladığım sevgimi yüzümden ve gözlerimden okuyabiliyordu.

Üzerimde hâlen böyle bir etkisi olmasına fena hâlde bozuluyordum. Fakat bu konu benim kırılmış kalbimden ziyade kolumdan çekiştirip duran o küçük kızla ilgiliydi.

Onu korumam gerekiyordu. "Lizzie, içeri gir."

Konuşunca Christian bakışlarını tekrar Lizzie'ye çevirdi. Hayranlıkla onu izliyordu. Ona neden böyle bakıyordu? Sanki onun *her şeyiymiş* gibi. Neredeyse birazdan koşup kollarına atlayacakmış gibi parıl parıl gözlerle Lizzie de gülümseyerek ona baktı.

Bunun gerçekleşmesine izin veremezdim.

"Lizzie... İçeri gir, hemen."

"Ama anne..."

"Hemen!" dedim, kızımın duymak zorunda kaldığı bu ses tonundan nefret ederek. Lizzie'nin yüzündeki bakış beni mahvetti. Çünkü kötü bir şey yapmamış olmasına rağmen ona bağırmıştım. Dolgun yanaklarından aşağı yaşlar süzülürken bir an daha bekledi, bana ve Christian'a bakıp içeri girdi.

Hiç şüphesiz, içeri yollayarak küçük kızımın kalbini kırmıştım ama onu koruma isteğim her şeyin önüne geçmişti. Masum zihni, onu daha fazla incitebilecek bu adam tarafından karıştırılmamalıydı.

Yavaşça Christian'a döndüm. Buraya gelmiş olmasından memnun olmadığımı belli etmeye çalışarak güçlü durmaya çalışıyordum. Dizlerim titriyordu. Ona karşı bütün hislerim; tüm sevgim, nefretim, kaybım ve her şeyden önemlisi, beni paramparça etmiş olan ihanet su yüzüne çıkmıştı.

Bana baktı. Yüzünde içten, pişmanlık dolu bir ifade vardı, hatta neredeyse umut dolu gibiydi. Daha da öfkelendim. Karşımda, başka bir çare bırakmaksızın beni tek başına bir çocuk yetiştirmeye mahkûm etmiş bir adam duruyordu. Benden ya da Lizzie'den bir şey beklermişçesine öylece dikiliyordu.

İnanılmaz.

"Ne cüretle?" Aslında bunları söylemeyi planlamamıştım ama iyi de olmuştu. Tüm o olanlardan sonra ne cüretle karşıma çıkabiliyordu. El yordamıyla gözyaşlarımı yüzümden sildim. Onları hak etmiyordu bile. Hiçbir şeyi hak etmiyordu.

"Elizabeth." Gözlerinde yine bir zamanlar gerçek olduğuna, aşk ve sadakat dolu olduğuna inandığım o duygulu ifade vardı. Ama bu sefer kanmayacaktım.

"Ne cüretle buraya gelebilirsin?" Alanımı korumak istercesine dikleştim.

Fakat söylediğim şeylerin hiçbiri onu etkilemedi. Onu buraya her ne getirmiştiyse kararlıydı ve bana doğru bir adım daha attı. Söylediklerimi ciddiye almadığı düşüncesiyle paniklemeye başlamıştım. "Eğer bir adım daha atarsan polis çağıracağım."

Christian sokağın ortasında olduğu yerde öylece durdu. Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle ellerini saçlarının arasında daldırıp başını iki yana sallayarak beni gafil avlayan acı dolu bir sesle, "Elizabeth, seni incitmek gibi bir niyetim yok," dedi. Ağzından çıkan kelimeler beni kendime getirmeye yetti.

Aşağılayıcı bir kahkaha patlattım. "Beni *incitmeyeceksin*, öyle mi?" Gözlerinin içine baktım ve "Kimse beni senin beni incittiğin kadar incitmedi Christian, anladın mı? Kimse." Evet, kalbi kırık bir âşık gibi konuşmuştum ama öyleydim de. "Derhâl gitmeni istiyorum."

"Elizabeth, özür dilerim... Benim hatamdı... Biliyorum... Lütfen," dedi. Sanki özür dileyince iş bitiyor, öylece hayatlarımıza geri dönebiliyorduk. Yalanlarına inanmıyordum

artık. Eskiden olsa hayatım pahasına ona güvenirdim. Ama şimdi kızımın ya da benim hayatımı mahvetmesine asla izin vermeyecektim.

"Defol."

"Lütfen Elizabeth. Kızımı görmek istiyorum."

"Kızı mı?" Bunca senedir ben Christian'ı bencil bir adam olarak tanımıştım. Az önce söylediği şeyi duyduğuma inanamayarak zar zor yutkundum. "O senin kızın değil. *Benim* kızım," dedim. İstediği kadar özür dilesin, yaptığı şeyi değiştirmeyecekti. Bizi hayatından bir kere çıkarmıştı ve artık geri dönmeye hakkı yoktu.

Arkamı döndüm, oracıkta kalakaldı.

Lizzie camda bekliyordu. Anlayamadığı bu olaylar karşısında incinmiş ve ürkmüş gibiydi. Beş dakika bile Christian'ın ailemi darmaduman etmesine yetmişti ve bunu nasıl düzelteceğim hakkında en ufak fikrim yoktu. Tüm bildiğim şey kızımın incinmiş olduğuydu. İçeri koştum ve onu camın önünden aldım. Önce inat etti, sanki ona gitmek istiyordu ama sonra yüzünü boynuma gömüp ağlamaya başladı. Kafasının karışmış olduğu çok belliydi. Bir taraftan kendisine sarılmamı istiyor, bir yandan da dışarıdaki adama gitmek istiyordu. Gözyaşları boynumdan süzülüyordu. Onu kucağımda sallayıp sakinleştirmeye çalıştım. Bir elimle de sırtına dökülen ipek gibi saçlarını okşuyordum.

"Geçecek tatlım." demekle yetindim. "Her şey yoluna girecek."

Yüzündeki buruk ifadeyle kendini geri çekip bana baktı ve "Anne, o adam kim?" diye sordu.

Az önce postaladığım adamın babası olduğunu ona nasıl söyleyecektim? Peşi sıra gelecek onca soruyla nasıl baş

edebilecektim? Onun yerine alnına bir öpücük kondurup "Annen seni çok seviyor, Lizzie," diyebildim.

O dört yaşındaki aklıyla bile sanki ondan biraz zaman istediğimi, kalbimin bu sorulara cevap vermeye hazır olmadığını anlamışçasına başını salladı. Tekrar boynuma atladı, ben de ona sıkıca sarıldım.

"Şimdi, lütfen yemek hazır olana kadar odana gidip oyuncaklarınla oynar mısın?" diye sordum yanağına bir öpücük kondurarak. Dönüp bana baktığında bir an için Christian'a ne kadar da benzediğini düşündüm. Kalbi çok kırılmamıştır diye umarak ona gülümsedim.

Son bir kez camdan dışarı bakıp "Tamam, anneciğim" dedi.

Lizzie yukarı çıktıktan sonra perdenin arkasından Christian'ın hâlâ orada olduğundan emin olsam da gitmiş olmasını umarak dışarı baktım. Arabasında oturuyordu. Göz göze geldiğimizde bana onu affetmem için âdeta yalvarır gibi baktı. Bense tam aksine buradan uzaklaşması için yalvarır bir hâldeydim.

Yemek sessiz geçti. Lizzie, önüne bir tabak lazanya koyduğumda ettiği teşekkür dışında benimle tek kelime konuşmadı. İkimiz de pek bir şey yemedik. Onun da aklı en az benimki kadar akşamüstü olan bitene takılmış hâldeydi. Sormuş olduğu soruya karşılık ona bir cevap borcum vardı fakat henüz sorusunu nasıl cevaplayacağımı bilemiyordum.

Biraz gönülsüz de olsa rutin akşamlarımızdan birini geçirdik. Banyosunu yaptırırken her zamanki kahkahalar ve oyunlarımız eksik kaldı. Hayatında ilk defa yatmadan önce ona hikâye okumamı istemedi. Uyuma vakti geldiğinde

üzerini örttüm ve başına yumuşak bir öpücük kondurdum. Her zamanki gibi yastığına kıvrılıp esneyerek uykuya dalar diye bekledim fakat o gözlerini bir şey beklermişçesine bana dikti. Yatağının yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Artık konuşma vakti gelmişti. Tam ağzımı açacakken önce o söze başladı.

"O adam benim babam mıydı?" Ağzından çıkan kelimeler loş odanın içinde bir fısıltı gibi yükselirken âdeta nefessiz kaldım. Sorusu umut doluydu. Öyle ki o umudu bastırmaktan başka seçeneğim yoktu.

Başımı onaylar şekilde sallarken gözümden bir damla yaş süzüldü. Yutkunup konuşacak cesareti toplamaya çalıştım. Sonunda ona dönerek "Evet hayatım, o senin babandı," dedim. Lizzie, Christian hakkında çok az şey biliyordu. Anaokuluna başladıktan kısa bir zaman sonra bu soruyu bir kere daha sormuştu. Neden diğer çocuklar gibi bir babası olmadığını bilmek istemişti. Bense ona babasının çok uzaklarda yaşadığını söylemiştim. Bir gün babasının yaptığı seçimle ilgili konuşmamız gerekeceğini biliyordum fakat o günün bu kadar çabuk geleceğini bilemezdim.

Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes alarak elimi uzatıp, yüzüne dökülen saçlarını geriye doğru taradım. Babasının, içinde bize yer olmayan başka bir hayatı yaşamak istediğini elimden geldiğince yumuşak bir şekilde anlatmaya çalışırken, yüzüne bir hüzün çöktü. Bir taraftan da bunun ne demek olduğunu anlamamasını diliyordum. Fakat yanılmıştım.

Algısı yüksek biricik kızım doğrudan yüzüme bakıp, "Ne yani, babam beni istemedi mi?" diye sordu.

Peki, şimdi bu soruyu nasıl cevaplayacaktım? Yapamazdım. Yapmamalıydım. Bir çocuk istenmediğini hissetmemeliydi. Onun yerine yanına uzanıp onu kendime doğru çektim. Alnını öpüp onu doğduğu günden beri hep çok istediğimi söyledim.

Christian onu istememiş olabilirdi ama ben onu hayatta her şeyden çok istemiştim.

Uzunca bir süre o şekilde durduk. Belki saatler geçmişti, benim ona vermem gereken yerde kızım bana teselli veriyordu. Bir yerden sonra nefesi yavaşladı ve uykuya daldı. Ben de kızımın yanında huzur bularak uyuklamaya başlamıştım ki Lizzie bana daha da sokulup yüzünü göğsüme yasladı ve bilinçsizce, "Ama şimdi babam beni istiyor," deyiverdi.

Telefonumun çalmasıyla karnıma bir ağrı girdi. Bir yandan araba kullanırken telefonu alıp ekrana baktım – aslında bakmama gerek yoktu, arayanın kim olduğunu biliyordum. Evimin önüne geldiği o geçen Cuma'dan beri sürekli arıyordu. Varlığının verdiği sıcaklıktan ayrılmak istemediğim için o geceyi Lizzie'nin odasında geçirmiştim. Cumartesi sabahı da küçük bir öpücükle uyanmıştım. Gözümü açar açmaz Lizzie'nin şirin gülümsemesiyle karşılaşmıştım. Güne harika bir başlangıç olmuş, fakat ne yazık ki uzun sürmemişti. Telefonumda her biri Christian'dan gelmiş olan dört cevapsız arama, iki sesli mesaj ve üç tane de kısa mesaj vardı. Hepsi de gönül alma çabasında, birbirine benzer, özürlerle dolu mesajlardı. İlk olarak şaşırmıştım. Cep telefonumu nereden bulduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Bir sonraki hafta gayreti de, çağrıları da sıklaştı.

Telefonu yüzüne kapatıp arka koltuğa fırlattım.

Korkuyordum.

Öylesine *gözü dönmüştü ki* sanki hayatı Lizzie'yi tekrar görüp görmemesine bağlıydı. Kafamda paranoyakça senaryolar yazmaya başlamıştım. Bu senaryolardan birinde mesela Lizzie'nin okulundan bir telefon geliyor ve bana kızımın birdenbire ortadan kaybolduğu haberini veriyorlardı. Olaya akılcı bir şekilde yaklaşmaya çalıştığımda da Christian'ın böyle bir şeye teşebbüs etmeyeceğini biliyordum.

Aslında benim en büyük korkum sahip olabileceği yasal haklardı. O hafta boyunca Lizzie'yi yatağına her yatırdığımda biraz araştırma yaptım. Her şey mahkemenin çocuk için hangisinin en doğrusu olacağı konusunda vereceği karara bağlıymış gibi gözüküyordu ama ben çocuğum için en doğrusunun ne olduğunu zaten *biliyordum.* O da kendisini en nihayetinde çok üzecek o adamdan onu olabildiğince uzak tutmaktı. Onlar bunu anlayabilir miydi? Bütün bu düşünceler beni güçsüzleştiriyor, geleceğimizden emin olamıyordum. Savunmazdım.

Telefondan gelen sesle yeniden irkildim. Yeni bir sesli mesaj gelmişti. Onu bir süre daha oyalayabilirsem artık vazgeçer diye düşünüyordum.

Mesaim bir bulut gibi geçti gitti. Yüzler belli belirsizdi âdeta. Kafamın karışıklığı işimi etkilemiyor diye umut etmekten öteye gidemiyordum. Fakat boşuna dert etmişim. İkraz memuru arkadaşlarımdan Scott, koluma girip beni kenara çekti. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Otuz iki yaşında bekâr bir adamdı, Christian'dan sonra gördüğüm belki de en çekici erkekti. Yeşil gözleriyle bana bakarken

hâlâ kolumu tutuyor, bir yandan da başparmağı ile tenimin üzerinde daireler çiziyordu.

"Bu hafta neyin var Liz? Senin için endişeleniyorum." Ses tonu son derece yumuşak ve asla karşılığını aynı şekilde veremeyeceğim bir ilgiyle doluydu. Bunu bilmesine rağmen hep arkadaş kalabilmiştik ama bir gün fikrimin değişeceğini umduğundan da emindim.

Kâküllerimi yüzümden çekerek derin bir iç geçirdim. "İyiyim," dedim alçak sesle. "Sadece kötü bir hafta geçiriyorum." Böyle söylemek ne kadar da yetersiz kalıyordu. Hayatımda geçirdiğim en kötü haftalardan biriydi oysaki.

"Konuşmak ister misin?"

Yüzümdeki küçük zoraki gülümsemenin minnettarlığımı ifade etmesi umuduyla kafamı iki yana salladım. "Hayır, iyiyim. Sağ ol. Kafam bu aralar çok meşgul."

Kolumu hafifçe sıkıştırarak, "Tamam Liz, ama bil ki buradayım," dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"O hâlde işe odaklanalım," diye ekledi isteksizce. Çünkü o da eksikliklerimi yüzüme vuruyor olmaktan dolayı rahatsızdı. "Bu hafta biraz düşüşte olduğunu fark eden sadece ben değilim," dedi ve başıyla hafifçe bizi masasından izlemekte olan şube müdürümüz Anita'yı işaret etti.

Utancımdan büzülmüştüm. Kişisel problemlerimin işimi etkilemesinden dolayı kendimi suçlu hissediyordum.

"Uyarı için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Haydi, şimdi işe dönelim," dedi alaycı bir tavırla. Gülümseyip işime geri döndüm.

Derin bir nefes alıp kişisel sorunlarımı evde bırakacağıma dair kendi kendime ufak bir ikna konuşması yaptım. Bir sonraki müşterimin maruz kaldığı gülümsemem yapmacık da olsa en azından asık bir yüzden ziyade, bir gülümsemeydi. Transferini gerçekleştirdikten sonra birbirimize iyi akşamlar diledik ve sıra bir sonraki müşteriye geldi.

"Elizabeth, seninle konuşmamız gerek," dedi gişenin ardından kısık bir ses.

Karşımda Christian duruyordu. Elleriyle bankoyu kavramış bana doğru eğilmişti. Delici bakışlarını dikkate almamaya çalıştım. O bakışların içinde yüzen tutku, sanırım gördüğüm en ürkütücü şeydi. Hislerime yenik düşerek hıçkırıklara boğuldum.

"Bizi lütfen rahat bırak," diye yalvardım. Bir kez olsun kendini düşünmemesi için her şeyimi verebilirdim.

"Özür dilerim, Elizabeth ama yapamam. Lizzie'yi görmem gerek." Adını söylerken yüzünün aldığı ifade çok rahatsız ediciydi.

Başımı salladım "Hayır," dedim. Vazgeçmeyecektim. Bebeğimi üzmesine izin vermeyecektim.

"Lütfen, böyle yapma Elizabeth. Onu benden uzak tutamazsın," dedi, sanki üzerinde bir hakkı varmışçasına. Ayrıca, vardıysa bile bizi kapı dışarı ederken o haktan çoktan vazgeçmişti. Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki dudaklarından dökülüverdi. "Onu seviyorum."

Onu seviyordu, öyle mi? Sinirim tepeme çıkmaya ve yüzüm kızarmaya başlamıştı. "Sen ne dedin?" Kendime hâkim olmakta zorlanıyordum. "Sen onu sevmiyorsun." *Beş sene boyunca hiç irtibata geçmemiş ve şimdi onu seviyor muydu yani?* Titremeye başlamıştım ve bu sefer boş durmayacaktım. Ne

denli yanlış bir yolda olduğunu öğrenmesi gerekiyordu artık. "Sen sevginin ne demek olduğunu bilemeyecek kadar bencil bir adamsın. Öylece bir köşede durup tıpkı bana doyduğun gibi Lizzie'ye de doyup onu incitmeni seyretmeyeceğim."

Christian'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Öyle ki bunca zamandır beni ne kadar kırmış olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. Zaten bunca zamandır hiç anlamamışsa ahmağın tekiydi. Ben onu çok sevmiştim, çok. Bunu ona her gün en içten şekliyle de söylemiştim. Benimle evleneceğine, hayatını benimle geçireceğine ve beni sonsuza dek seveceğine dair söz vermişti fakat öyle görünüyor ki bunlara inanarak en büyük ahmaklığı asıl ben etmiştim.

"Elizabeth," dedi rahatsız edici bir ses tonuyla. "Ben artık o adam değilim. Lütfen bana bir şans ver. Söz veriyorum, hiçbir yere gitmeyeceğim."

Suratının orta yerine bir kahkaha atmak istedim. "Bu sözü son verdiğin zamanı unutmadım, Christian." Daha önce defalarca kez bana hiçbir yere gitmeyeceğini söylemişti.

Bir müddet sessizliğinden, söyleyecek bir şey bulamamasından faydalanarak sesimi daha da sertleştirerek "Hayatımızdan uzak dur, Christian," dedim. Edeceği hiçbir tövbe onu affetmemi sağlamayacaktı. Yaptığı şey affedilemezdi.

Christian başını ellerinin arasına aldı. Sonra acıyla burkulmuş gözlerle bana baktı. "Lütfen, Elizabeth... Yapma... Bu işi mahkemeye taşımayalım."

Bunları söyler söylemez en büyük korkum gerçek oluvermişti. Dizlerimin bağı çözüldü. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibiydi. Gerçekten de çocuğumu benden alacaktı. Bütün oda dönmeye başladı ve sendeledim. Binlerce his öylece etrafımda uçuşuyordu fakat biri vardı ki

hepsinden ağır basıyordu. Ağzımı açtım, sesim belli belirsiz çıkmış olsa da beni duyduğuna emindim.

"Senden *nefret* ediyorum."

Elimle ağzımı kapayarak dinlenme odasına koştum. Tamamen çökmeden önce saklanmaya ihtiyacım vardı. Kapının ardında güvende olduğumdan emin olduktan sonra kendimi kaybettim. Hıçkırıklarım küçücük odanın içinde yankılanıyordu. Dehşete kapılmış bir hâlde sarsılıyordum. Kendimi toparlayabileyim diye masaya yaslanmaya çalıştım fakat dizlerimin üzerine çöküverdim. Bacaklarım biraz önce olan bitenlerin ağırlığını taşıyabilecek kuvvette değildi. Âdeta boğuluyordum. Birtakım sesler duymaya başladım. Belli ki odada artık yalnız değildim. Herhangi bir şeye odaklanacak hâlde hiç değildim, hissettiğim bu baskı nefesimi kesiyordu.

Biri beni tutup sarstı. Telaşlı bir sesle, "Elizabeth," diye tekrar edip duruyordu.

Yüzü görmek, sesi algılayabilmek için çabaladım ve gözlerimi açtım. Karşımda diz çökmüş bir şekilde Scott duruyordu. Endişe dolu bakışlarının yerini telaş almıştı. Omuzlarımı kavrayan elleri titriyordu.

Yumuşak bir el sırtımı sıvazlarken Selina'nın rahatlatıcı sesini duyuverdim. Beni tatlı tatlı sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sakin ol, Liz... Derin nefes al... Rahatla." Geçirdiğim atak yerini gözyaşı seline bıraktı ve Scott'ın kollarına yığılıverdim.

Selina bir süre sonra elinde bir bardak su ve ıslak bir bezle geri döndü. Bezi alnıma koyup bardağı uzattı. Scott'ın sandalyeye oturmama yardımcı olmasıyla bir yudum su

içebildim. Serinliği yanmış boğazıma iyi geldi. Yine de ruhumdaki ateşi söndüremiyordu.

Tek düşündüğüm şey kızıma sahip çıkamamış olduğumdu.

Selina daha sonra beni eve bıraktı, Scott da benim arabamı alıp bizi takip etti. Öyle ki günü ofiste bitirebilecek takatim yoktu. Selina içeri gelmek istedi ama ben yalnız kalmak istiyordum.

Ağır aksak yukarı çıktım. Her bir adımla daha da çaresiz hissediyordum. Odama girdiğimde yeniden dizlerimin üzerine çöküp halının üzerinde ağlamaya başladım.

Kapı zili üst üste çalmaya başlayana kadar ne kadar zaman orada geçirdim, bilemiyorum. En sonunda kapıda bir anahtar sesi duydum ve kapı aralandı.

"Elizabeth?" diye aşağıdan Natalie seslendi.

Onu da Lizzie'nin neşeli sesi takip etti. "Neredesin anneciğim?"

Yere kapaklanıp tekrar gözyaşlarına boğuldum. Christian eninde sonunda bir gün hayat kaynağımı elimden alacaktı. Yukarı çıktıklarını duydum. Sonra Natalie odamın kapısının önünde duraksadı. Ardından da Lizzie geldi.

Başımı kaldırdım ve Natalie'yle göz göze geldik. Gördüğü manzara karşısında şaşkına dönmüştü.

"Lizzie'nin beni bu şekilde görmesine lütfen izin verme," diyebildim kırık dökük bir sesle.

Bir müddet öylece durdu. Sonra tam Lizzie içeri girecekken arkasını dönüp ona engel oldu.

"Lizzie, canım, annen şu an kendini iyi hissetmiyor. Neden aşağı inip birlikte yemek hazırlamıyoruz?"

"Hasta mı?" diye sordu Lizzie kısık bir sesle. Odanın içine bakmaya çalıştığını hissedebiliyordum fakat Natalie onun beni görmemesi için elinden geleni yapıyordu.

"Evet, hayatım ama iyileşecek, sen dert etme, olur mu?"

Odamın kapısı kapandıktan sonra onların aşağı inen ayak sesleri ve beni yere çivileyen bu koca endişeyle baş başa kalmıştım. Ayağa kalkıp yüzümü gözümü yıkamak ve kızıma görmek istiyordum. Fakat Lizzie'nin karşısında öylece durup birlikte geçirdiğimiz günlerin sonuna gelmemişiz gibi davranmam imkânsızdı.

Saatler sonra hava kararıp da akşam olduğunda kapım aralandı. Gelen Matthew'du. Beni kucakladı ve yatağımın kenarına oturup beni kucağına çekti. Sanki çocuğuymuşum gibi beni sallayıp okşamaya başladı. Bir yandan saçlarımı seviyor, bir yandan da alnıma öpücükler konduruyordu.

Masaya doğru eğilip önüme konan bir fincan ılık çaydan içmeye gayret ettim. Matthew ve Natalie sessizce mutfağa girdiler.

"Uyuyakaldı," diye fısıldadı Matthew.

Kafamı olduğu yerden kaldırıp yavan bir şekilde "Teşekkür ederim," dedim.

Natalie ve Matthew masaya birer sandalye çektiler ve dikkatlice bana bakmaya başladılar. "Sen gerçekten iyi misin, Liz?" diye sordu Matthew sıcakkanlı bir tavırla. Bir yandan da alttan alta gizli bir kızgınlık sezmiyor değildim.

Burnumu çekerek kafamı iki yana salladım. Hayır, iyi falan değildim. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Lizzie için sevgi ve güven dolu bu hayat kurmak adına çok

çalışmıştım. Ona daima onunla birlikte olmak isteyecek, ona destek olacak bir aile sunmuştum. Birdenbire Christian beni tüm bunları elimden almakla tehdit etmişti.

"Şimdi ne yapacağım?" diye tekrar ağlamaya başladım. "Onun kızımı üzmesine izin veremem." Kızımı ondan korumam gerektiğini biliyordum. Sadece nasıl yapacağımı bilemiyordum.

"Belki de yapmaz Liz. Belki de sadece onu görmek istiyordur," dedi Natalie. Sesindeki umut dolu tını içimden, koca bir çığlık kopmasına sebep oldu.

Matthew kafasını çevirip gözlerini kocaman açarak *hiç yardımcı olmadığını* ima eden bakışlarla Natalie'ye baktı.

Natalie kendini savunur bir şekilde "Ne? Ben sadece gördüğümü söylüyorum. Adamın yüzündeki ifadeyi gördüm. Bence sadece kızını görmek, onu tanımak *istiyor*."

Bu yorumu benim daha da beter ağlamama sebep olmaktan öteye gitmedi.

Natalie ellerimi tutup "Özür dilerim, Liz. Seni üzmek istemedim ama ya gerçekten değiştiyse?"

Matthew'un uzattığı mendili alarak burnumu sildim ve başımı salladım. Natalie'ye kızmıyordum. O Christian'ı benim tanıdığım kadar iyi tanımıyordu. Evet, Natalie bir bakıma haklıydı. Christian, Lizzie'yi tanımak istiyordu. Beni ilgilendiren sadece kızından ne zaman sıkılacak oluşuydu.

Matthew uzanıp Natalie'yle ikimizin elini tuttu. "Elizabeth, bence onu görmesine izin vermelisin." İfadesi şefkat doluydu. Bana hiç zarar vermek istemediğini adım gibi bilsem de bu sözleri yüzüme tokat gibi indi.

"Ne?" diyerek elimi elinden çektim. Hayretler içinde Matthew'un nasıl böyle bir şey söyleyebilmiş olduğunu

idrak etmeye çalışıyordum. Kızımı Christian'dan uzak tutmak için her şeyi yapabilirdim.

Matthew tekrar elimi ellerinin arasına aldı ve "Bana bak Elizabeth," dedi etkili bir şekilde. O da bu duruma en az benim kadar üzülüyordu, bundan emindim.

"Lizzie'yi kendi kızım gibi severim ve onu korumak için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tabii ki biliyordum. Başımı onaylar şekilde salladım.

"Öyleyse bu en doğru seçim olabilir. İyi düşün. O pisliğin bu işi mahkemeye taşımasını istemezsin."

"Ona kızımın velayetini verdiklerini düşünemiyorum bile," dedim kendimden emin bir şekilde. Ardından başka sorular takip etti. Bunca yaptıklarından sonra ona velayet hakkı nasıl verirlerdi? Verirler miydi? Gözlerimden yine yaşlar dökülmeye başladı.

"Liz..," dedi ve duraksadı Matthew. Yüzünde acımaya yakın bir ifade vardı. "O bir avukat, sense bir banka memurusun." Beni eleştirmediğini biliyordum. Sadece basit bir gerçeği dile getiriyordu: Christian'ın en iyi aile avukatlarına ulaşabileceği bağlantıları vardı ve hukuku enine boyuna biliyordu. Benimse birkaç yüz dolarım ve hesabımda duran bozukluklar dışında hiçbir şeyim yoktu.

"Peki, ben nasıl olur da öylece durup babası onu da terk ettiğinde kızımın kalbinin kırılmasını izlerim? Ben... Bunun olmasına izin veremem." Düşüncesi bile çok fenaydı. Bu oyunu Christian'ın istediği gibi oynayacaktıysak Lizzie'yi resmen kurtların arasına atmış oluyordum. Vücudumun her bir parçası Christian'dan gelebilecek her türlü tehlikeye karşı tetikteydi. Bir yandan da Matthew'un haklı olduğu noktaları gözden kaçırmamak gerekiyordu.

Christian yasal haklara sahip olursa her şey daha kötü olabilirdi. Kızımın yetiştirilmesi ile ilgili onu söz sahibi yapabilecek herhangi bir hakka sahip olabileceği ihtimalini dahi hayal edemiyordum.

Natalie sırtıma dokunarak tatlı bir ses tonuyla, "Her şey yoluna girecek Liz. Bunun üstesinden geleceğiz," dedi.

"Natalie haklı, canım. Söz veriyorum üstesinden geleceğiz. Ne olursa olsun biz Lizzie için buradayız. O asla yalnız kalmayacak," diye söz verdi Matthew, masanın üzerinden uzanıp yüzümdeki keçeleşmiş saçlarımı düzelterek.

Kızarmış gözlerle Matthew ve Natalie'ye baktım. Kutudan bir mendil daha çekip gözlerimi sildim. İçimdeki acının hafiflemesini bekliyordum. Matthew ve Natalie'nin her ne olursa olsun, her zaman oldukları gibi yanımda olacaklarını bilmek rahatlatıcıydı. Rahatlatıcı olmayan tek şey, şimdi ne yapacağımı düşünmek zorunda oluşumdu.

Ayağa kalktım. Vermiş olduğumuz kararla birlikte burukluk da öylece havada asılı kaldı. Önce Matthew'a, sonra Natalie'ye sarıldım. Geri çekilip Matthew'un ellerini tutup hüzünlü bir hâlde gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedim.

Beni kucaklayıp güvence verircesine "Biz her zaman buradayız Liz... Her zaman," dedi Matthew.

"Siz artık eve gitseniz iyi olacak çocuklar. Geç oluyor." Gece yarısını çoktan geçmişti. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu.

"Emin misin?" diye sordu Matthew. "Eğer istersen kalabiliriz de."

Kafamı iki yana sallayarak "Gerek yok. Ben iyiyim," dedim.

Matthew, Natalie'ye baktıktan sonra ikna oldu ve "Tamam, öyleyse. Yarın görüşürüz," dedi.

Onları kapıya doğru geçirmeden önce ikisine de bir kez daha sarıldım ve iyi geceler diledim. Arkalarından kapıyı yavaşça kapatıp kilitledim. Kapıyı kapar kapamaz nasıl baş edeceğimi bilemediğim duygularımla baş başa kalmıştım. Bütün bunlar çok fazla gelmişti. Arkamı dönüp kapıya yaslanarak aşağı doğru kaydım. Başımı ellerimin arasına alıp dizlerimin arasına gömüldüm ve sessizliğin içinde biraz daha ağladım. Hıçkırıklarım evin içinde yankılandı.

Kızımı ona nasıl verecektim? Ne yapacağını, nasıl bir oyun oynadığını adım gibi biliyordum. Lizzie'yi de kendine âşık edip onun her şeyi olduğuna ikna edecekti. Sonra da çocuğumu öylece ortada bırakacaktı. Hangi anne çocuğunu bile bile ateşe atabilirdi? Fakat başka seçeneğim yoktu.

Kendimi sürükleyerek tekrar yukarı çıktım. Odama girince çantamı yerden alıp açarak telefonumu aradım. Derin bir nefes alıp geçen hafta her çalışında neredeyse bir korku nöbeti geçirmeme sebep olan numarayı geri aradım. Geç olmuştu ve telefonunun kapalı olmasını ümit ettim.

Christian'ın sesini duyar duymaz kendimi kaybedecek gibi oldum. Sesini duyunca içimi istemsiz bir sıcaklık sardı. Gözlerimi sıkıca yumup bu aptal hissiyatı geçiştirmeye çalıştım. Ondan nefret ettiğimi hatırlattım kendime. Ayrıca *tehlikeli* biriydi. Ona karşı hâlâ nasıl hisler beslersem besleyeyim o iki önemli gerçeği asla unutmamalıydım.

Beşinci Bölüm

Yatağıma uzanmış tavana bakıyordum. Bundan sonra ne yapacağımı hiç bilemiyordum. Belki de vazgeçmeli, geride durmalıydım ama Lizzie'yi bir daha göremeyecek olma fikrinden de hiç hoşlanmıyordum.

Yatağın diğer ucuna kaykılıp yüzümü yastığa gömdüm. Belki aradığım cevapları yastığın içinde bulabilirdim. Tabii ki hiçbir şey bulamadım. Başımı kaldırıp komodinin üzerindeki saate baktım. On iki otuz yedi. San Diego'da geç, Virginia'da ise daha da geç bir saatti ve kendimi anlatabileceğim kimse yoktu. Ani bir karar vererek doğrulup yatağımın kenarına oturdum ve telefonu elime aldım. Numarayı çevirdim. Daha ilk çalışta telefonu açtı.

"Christian, ne oldu?" Annemin sesi uykuluydu fakat gerçekten bir sorunum olmasaydı onu bu saatte rahatsız etmeyeceğimi de anlayacak kadar ayıktı.

Hiç düşünmeden "Anne, onlar buradalar. " deyiverdim. Bunları söylememle havaya birden bir ağırlık çöktü. Aramızdaki binlerce kilometrelik mesafe, telaffuz edilmeyen

kelimeler, aynı anda hem sessiz bir sevinç hem de çok büyük bir pişmanlıkla doluydu.

Annem şoku atlatınca nihayet konuşmaya başladı. Anladığım kadarıyla ağlıyordu da. "Torunum nasıl?"

Boğazımı temizleyerek kendimi biraz toparlayıp "Adı Lizzie," dedim.

Annem hafifçe inledi. Böyle yapınca ben de uzun zaman sonra ilk defa ağlamaklı oldum ve sesim hayranlıkla dolu bir hâlde anneme ilk karşılaşmamızı anlatamaya başladım. Onu görür görmez kendimi nasıl da onunla bir bütün gibi hissettiğimi, daha ilk görüşte ona nasıl da hayran kaldığımı anlatmaya başladım.

Evlerine gittiğimdeyse Elizabeth'in beni nasıl kovduğunu anlatırken sesimdeki sertliği gizleyemiyordum. Hele Elizabeth'in iş yerine gittiğim zaman olanları anlatırken artık neşem iyice kaçmıştı.

"Anne, Elizabeth benden nefret ediyor," dedim. Bugün olan bitenler beni perişan etmişti. O güzel yaratığı fena hâlde incitmiş olduğum için benden nefret ediyordu. Sebep olmuş olduğum acının düşüncesi bile beni mahvediyordu.

"O sadece sana karşı çok öfkeli, Christian. Ayrıca öyle olmakta da haklı ama senden nefret ettiğine inanamam."

Başımı iki yana salladım. Annem Elizabeth'in yüzündeki o ifadeyi görmemişti. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum.

Derin bir iç geçirerek "Christian, sana kendini daha iyi hissedesin diye yalan söylemeyeceğim. Ona gerçekten çok kötü şeyler yaptın... Onu çok incittin ve farkına varmalısın ki altı yıllık hatanı bir günde telafi edemezsin. Sabırlı olmak zorundasın."

Huzursuz olmuştum. Sabırlı olmak falan istemiyordum. Ben kızımı istiyordum.

"Düşün bir kere. Kızı evden kovduğun günden beri onu bir kere bile aramadın ve şimdi öylece kızın karşısına çıkıveriyorsun. Şaşkına dönmekte çok haklı. Doğrusunu söylemek gerekirse bu davranışlarınla onu korkuttuğun da çok açık. Niyetini bilmiyor. Onun yerinde ben olsaydım muhtemelen aynı şekilde davranırdım."

Pes etmiş bir şekilde sırtüstü yatağa uzandım. Gözlerimi ovuşturdum. Annem haklıydı. Elizabeth'in muhtemelen ödü patlatmıştım. Hiç haber vermeden evine gidişim, onu sürekli telefonla rahatsız edişim ve bir de çıkıp iş yerinde karşısına dikilmem hiç iyi olmamıştı. Ne büyük aptallık etmiştim.

Derin bir nefes alıp olayları yavaş yavaş idrak etmeye başladım. Beni ikna edişiyle annemin de gevşemeye başladığını telefonun diğer ucundan bile hissediyordum. "Biliyorum anne, ben sadece her şeyi düzeltmek istiyorum. Ya bana bir şans daha vermezse?"

Annem rahatlatıcı bir ses tonuyla "İstediğini biliyorum. Ama önce bir adım geride durmalısın... Ona zaman tanımalısın. İçinde senin olmadığın bir hayat kurmuş birisi için kendine bir yer edinmen biraz zaman alacak," deyip durakladı. Söylediklerini anladığımdan emin olmak ister gibiydi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi hâlâ sevecen ama nispeten daha sertti. "Bu kadarını ona borçlusun, Christian."

İşte, tam da bu yüzden annemi aramıştım. Olayları her zaman benim göremediğim bir açıdan görebiliyordu. "Haklısın. Söz veriyorum ona zaman tanıyacağım."

Annemin memnuniyeti âdeta odama kadar gelmişti. "Bu sefer doğru olanı yapacaksın. Göreceksin."

Bir nebze gülümseyebilmiştim. Beni daha önce kim bilir kaç sefer doğru olanı yapmaya sevk etmişti. Umarım Elizabeth de bana bu konuda yardımcı olabilirdi. Tekrar derin bir nefes aldım.

"Teşekkür ederim, anne."

"Bir şey değil canım. Kendine mukayyet ol, tamam mı?"

"Tamam," diyerek söz verdim. "Bu saatte aradığım için gerçekten özür dilerim."

Annemin başını iki yana salladığını görebiliyordum. "Özür dileme. Ben buradayım... Her zaman."

"Seni seviyorum anne." Anneme bunları düşünmeksizin söyleyebiliyor olmanın anlamı benim için çok büyüktü. "İyi geceler, hayatım."

"İyi geceler."

Huzur dolmuş bir şekilde telefonu tekrar komodinin üzerine koyup yastığıma kıvrıldım. Şimdi biraz dinlenebilirdim. Elizabeth'e de beni hayatına yeniden kabul etmesiyle ilgili zaman tanıyıp onunla yeniden uzlaşmaya çalışacaktım. Annemin de dediği gibi, ona bu kadarını borçluydum.

Yavaşça uykuya dalıyordum ki telefonun titremesiyle irkildim. Annemin bana vermeyi unutmuş olduğu bir öğüt olduğunu düşünüp gülümseyerek telefonu elime aldım.

"Efendim?" dedim uykulu bir sesle.

Ben annemin sesini duyacağımı sanırken bir sessizlik oldu. "Efendim?" dedim tekrar. Açarken dikkat etmediğim için telefonumu kulağımdan uzaklaştırıp arayan numaraya baktım. Kalbim neredeyse duracak gibiydi.

"Elizabeth?" İçimde heyecandan ziyade korku vardı. Beni gecenin bu saatinde neden aramıştı?

En nihayetinde konuştu. Pek de tenezzül etmiyormuşçasına "Eğer Lizzie'yi gerçekten görmek istiyorsan Cumartesi günü saat beş buçukta Fairmount Üniversitesindeki McDonald's'ta buluşalım," dedi.

Üzerimden büyük bir yük kalktı ve sesli bir şekilde derin bir nefes alıp verdim. Tam ona teşekkür etmeye hazırlanıyordum ki telefonu yüzüme kapattı.

Direksiyona sarılmış, önümdeki M şeklindeki sarı kemerlere bakıp nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Biraz gergin olduğumu söylemek haksızlık olurdu; fena hâlde gergindim. Bu hayatımı belirleyecek cinsten bir an olacaktı.

Bugün kızımla görüşecektim.

Gerçekten başka hiçbir şey istemiyordum ama bir yandan da fena hâlde paniklemiştim. Ne beklemem gerektiğini, nasıl davranmam gerektiğini, nasıl bir baba olmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Lizzie'nin *babası* olup olmadığımı bildiğinden bile emin değildim. Tek korkum, tüm ruhumla sevdiğim kızımla bu görüşmenin olup olabilecek ilk ve tek görüşme olması ihtimaliydi. Elizabeth'in fikrini değiştirip gecenin yarısı beni aramasına sebep olan şey neydi, bilemiyordum ama samimiyetimi ve bir şeyleri düzeltmekten başka bir niyetim olmadığını görmüş olmasını umuyordum.

Arabadan inmeden önce nemli avuçlarımı pantolonuma sildim. Park ettiğim yerin hemen karşısında Elizabeth'in küçük kırmızı arabası duruyordu. Girişe doğru ilerlerken, ellerimin titremesine karşı hâlâ bir şey yapamıyordum. Kapının önünde kendimi sakinleştirmeye çalışarak ciğerlerime

derin bir nefes çektim. Her yer insan kaynıyordu. Birdenbire, restoranın diğer ucunda Elizabeth ve Lizzie'yi gördüm. El ele durmuş bekliyorlardı. Lizzie'nin yüzünde beni görür görmez kocaman bir gülümseme belirdi. Sıcaklığıyla içimi bir huzur kapladı ve aynı şekilde ben de ona gülümseyiverdim. Ona doğru yaklaşırken sevinçten yerinde zıplamaya başladı. Koşup onu kucaklamaktan beni alıkoyan tek şey Elizabeth'ti. Gözlerinden her şeyi okuyabiliyor olmama rağmen yüzü neredeyse ifadesizdi.

Nefret.

Elizabeth benden resmen nefret ediyordu.

Bana biraz olsun yumuşamış olma ihtimaline olan inancım gibi, yüzüm de yerle yeksan olmuştu. Bir an için, gözündeki o kötü niyetli bakışı yakaladım ve sonra dikkatimi tamamen orada bulunma sebebime verdim. Kızıma doğru eğildim. O harika gülüşüyle birlikte mavi gözleri de parıldıyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum, hayatımda ilk defa kızıma doya doya bakabiliyordum.

Siyah saçları yüzünün tombikliğini ortaya çıkaracak şekilde iki yandan örülmüştü. Üzerinde kot şort ve çiçekli kelebekli pembe bir tişört vardı. Ayağındaki pembe sandaletlerden bana bakan minicik ayaklarını görünce hafif bir kahkaha attım. Anlaşılan kızım pembeyi çok seviyordu. Yumuşacık teni açık renkli ve pürüzsüzdü. Onu kucaklayıp sevmekten başka bir şey istemiyordum.

Yüzüne baktığımda hâlâ gülümsüyordu. "Merhaba Lizzie."

Kıkırdayarak, "Merhaba," dedi.

Gülüşünün sesi beni kendimden geçirmişti. Birdenbire kendimi nasıl tanıtmam gerektiği konusunda tereddüt ederek "Ben..." dedim. Yanlış bir şey yapmaktan korkarak

Elizabeth'e baktım. Cesaret etmemi bekler bir şekilde, öylece gözünü dikmiş bana bakıyordu.

Yavaşça yutkunarak ağzımı açıp kendimi yeniden tanıtmaya çalıştım. "Ben senin..."

Lizzie yine bir gülücük attı. "Kim olduğunu biliyorum şapşal. Sen benim babamsın."

Baba.

Bu kelimenin ne anlama geldiği gerçeği ile dehşete kapılmıştım. Sorumluluğu çok büyüktü. Kendi kendime ona daima orada olacağım, daima babası olup onu çok seveceğime dair sözler verirken, içimdeki bu adanmışlık hissi dalgalar hâlinde vücuduma yayılıyordu.

Başımı hafifçe sallayıp titrek elimin arkasıyla yumuşak yanaklarını severek "Evet, ben senin babanım," dedim.

Elizabeth ağlamaklı bir ses çıkararak arkasını döndü. Lizzie'nin elini bırakmamıştı. Sanki bir eliyle hâlâ Lizzie'ye tutunuyor, bir yandan da aslında oradan uzaklaşmak istiyor gibiydi. Yüzünü mümkün olduğunca bizden uzak tutsa da bu hareketi yüzünden süzülen yaşları gizlemeye yetmedi.

Dizlerimin üzerine çökmeme sebebiyet veren aynı suçluluk duygusuyla ayağa kalktım. Ona doğru yaklaşıp yüzüne bakmaya çalıştım.

"Elizabeth," dedim alçak, çaresiz bir ses tonuyla.

Elini kaldırıp beni durdurarak "Lütfen... Yapma," dedi.

Elini indirerek dikkatini yeniden Lizzie'ye verdi. Yüzü birdenbire yumuşamıştı. "Haydi, gidip bir şeyler yiyelim, canım," dedi.

Lizzie heyecanla başını sallayıp annesini takip etti. Elizabeth hâlâ sıkıca Lizzie'nin elini tutuyordu. Ben de birkaç

adım arkadan onları takip edip sıraya girdim. Siparişi benim vermem ve ödemem gerekiyordu ama sormadan yaparsam bu hareketimin sonucunda neler olabileceğini kestirebiliyordum. Lizzie annesinin arkasında geçip ara sıra omzunun üzerinden sürekli bana bakıp tatlı tatlı gülümsüyordu. Onu seviyordum, öyle çok seviyordum ki canım acıyordu. Her geçen saniye ile birlikte de bu acım katlanıyordu.

Siparişlerini verdikten sonra Elizabeth kenara çekildi ve ben siparişimi vermek üzere kasaya yöneldim. Açık konuşmak gerekirse kendimi yemek yiyebilecek gibi hissetmediğimden menüde gözüme ilk çarpan neydiyse onu ısmarladım. Sonra da Elizabeth'in arkasından içeceklerimizi doldurmak üzere hareket ettik. Ardından, kendimize oturacak bir yer bulup yerleştik. Ben karşılarındaki banka oturdum. Elizabeth tepsileri masanın üzerine koyup yerine oturdu ve benimle göz göze gelmemeye gayret ederek pipetle içeceğini karıştırmaya başladı. En kötüsü de gözlerimi ondan alamamamdı. Ona nasıl hayranlıkla baktığımı gizlemeyi başaramadığıma eminim. Üzerindeki gri atletinin dolgun göğüslerini nasıl da ortaya çıkardığına bakmaktan kendimi alamıyordum. Dar siyah pantolonun ona ne kadar çok yakıştığını ve bedenini bedenime yakın hissetmeyi ne kadar çok özlediğimi saklayamıyordum.

Lanet olsun Christian. Kendine gel. Bunun için burada değildim. Orada oluş sebebim birdenbire yanımdaki boş yere gelip tırmandı. Özellikle benim yanımda oturmayı tercih etmiş olması beni şaşırtmıştı. Ona bakıp gülümsedim ve biraz daha kenara kayıp ona yer açtım. Masaya yetişebilmek için dizlerinin üzerinde durması gerekiyordu. Sonra bana biraz daha yaklaştı, neredeyse birbirimize değiyorduk.

İçgüdüsel olarak ona sarılıp kendime doğru çektim. Harika bir duyguydu. Sonra beni yanağımdan *öptü*.

Donakalmıştım. Bu küçücük hareketine yenik düşmüştüm. Gözlerimi ayırmadan sevgi dolu Lizzie'ye uzun uzun baktım.

"Lizzie, lütfen yemeğini ye," dedi Elizabeth karşımızda otururken.

Hafifçe kızımın sırtına dokunup başımla yemeğini işaret ettim. Aramızda kurduğumuz bu bağı koparmak istemiyordum ama Elizabeth'i daha fazla işkillendirmesem iyi olacaktı.

Elizabeth'in tam karşısında oturmuş yemek yiyor olmak biraz garipti. Daha önce milyonlarca kez birlikte yemek yemiş olmamıza rağmen karşısında hamburgerimi ısırırken kendimi çok garip hissediyordum. Elizabeth ise ara sıra ona bakıp duruyor olduğum için daha da rahatsız bir hâldeydi.

Onu öyle çok özlemiştim ki bir daha görebileceğimi hiç düşünmezdim. Gözlerimi yüzünde gezdirerek, onu inceliyordum. Şimdi daha da zayıflamıştı. Elmacık kemikleri daha da belirginleşmişti. Ama kesinlikle Lizzie doğduktan birkaç hafta önceki hâlinden çok daha sağlıklı görünüyordu. Kendiliğinden röfleli saçları hâlâ aynı şekilde koyu sarıydı. Sadece kâkülleri şimdi daha uzundu sanki. Onları eliyle ara sıra düzeltirken gözüm, sol gözünün üzerindeki yara izine takılıyordu. Buna neyin sebep olduğunu düşündükçe mideme kramplar giriyordu. İçlerindeki nefretle karşılaşmak istemediğimden, bal rengi gözlerinden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum.

Lizzie önünde duran yemeği sessizce yiyordu. Sanki havadaki gerginliği seziyor gibiydi. Ona tekrar sarılıp aklındaki

üzücü görüntüyü silebilmeyi umdum. "Burada seninle olduğum için çok mutluyum," diye fısıldadım.

Şaşkın bir ifadeyle bana dönüp "Gerçekten mi?" diye sordu.

Niye böyle bir şey söylediğini ona sormayı istedim fakat cevabı aslında biliyordum. Onun yerine onu ikna edebilmek umuduyla "Gerçekten," dedim.

Tüm güvensizlikleri ortadan kalkmışçasına birdenbire neşelenip bir oyun oynamak istedi. Oyun, yirmi tane sorudan oluşuyordu. O bana bir şey soracak, ben cevaplayacağım, sonra soru sorma sırası bana gelecekti. Kızıma soruları sorarken kendimi çok kötü hissettim. Neredeyse beş yaşındaydı ve ben aniden kızımın bir gününü nasıl geçirdiğini, en sevdiği yiyecekleri, yerleri hiç bilmediğimi fark ettim. Onu ne korkutur, ne üzer hiç bilmiyordum. Ama bugün öğrendim ki annesini ağlarken görmek onu meğerse çok korkutuyormuş. Bunun beni de üzdüğünü söylemek istedim ama itiraf edecek cesareti bulamadım.

Elizabeth oyunumuz boyunca kıvranıp durdu. Lizzie ondan bir şey istemediği müddetçe de genelde pek sesi çıkmadı. Çoğu zaman uzaklara dalıyor, sanki Lizzie ile aramızdaki sohbete zar zor tahammül edebiliyor gibiydi. Lizzie bana nerede oturduğumu sorduğu zaman ona limana yakın bir yerde oturduğumu söyledim. Elizabeth gözlerini devirip oflayarak "Harika," dedi. Şaşırdım. Öfkesini anlıyordum ama bu alaycı tavrına anlam veremiyordum.

Lizzie nerede oturduğumu öğrenince yerinden zıpladı. "Ne yani, sahilde mi oturuyorsun?"

Yemek boyunca sohbetimiz hep devam etti, çok da hoşuma gidiyordu. Duyduğum en tatlı sese sahipti. Konuşmamız

uzadıkça bana yakınlaşıyordu, öyle ki son lokmasını yutarken neredeyse kucağımda oturuyordu. Sürekli gülümsüyor, yüzüme dokunuyor, elini boynuma doluyordu.

Bana gösterdiği ilgiye layık değilmişim gibi hissediyordum. Öylesine doğal bir şekilde sevebiliyor, öylesine kolay güveniyordu ki. Bir gün ihanetin ne demek olduğunu öğrendiğinde de bu denli masumane hislere sahip olabilecek miydi?

"İşte, hepsi bitti," dedi cıvıldayarak. "Şimdi oyun oynayabilir miyim anne?"

Elizabet başıyla onayladı. Fakat benimle yalnız kalmayı tercih etmediğine de emindim. Bense öte yandan biraz baş başa kalabilmemiz için dua ediyordum. Lizzie dönüp "Babacığım, biraz oyun oynasam olur mu?" diye tekrarladı.

Bu işe pek karışmak istemediğimden Elizabeth'e doğru baktım ve hafifçe "Tabii ki hayatım," dedim. Bu sorunun ne demek olduğunu idrak etmiştim. Böylelikle onun sadece babası değil aynı zamanda ebeveyniydim de. Bunu açıkça Elizabeth de anlıyordu. Biraz gücenerek yüzü kızardı.

Oyun parkına gidene kadar kızımın arkasından baktım, sonra yavaşça Elizabeth'e döndüm. Masaya yaslanmış, dalgınlıkla ketçaba batırdığı patates kızartmasıyla oynuyordu.

Bir kez olsun medeni bir konuşma yapmayı umarak "Elizabeth," dedim çekinerek.

Başını kaldırdı, gözlerini bana çevirdi. Kendimi biraz rahatlatmak adına elimle ensemi sıvazlayarak iç geçirdim.

"Teşekkür ederim." Bana bu şansı vermiş olduğu için ona ne kadar müteşekkir olduğumu duymayı pek istemiyor gözükse de bilmesi gerekiyordu.

"Bana başka seçenek bırakmadın ki Christian?" dedi hafif düşmanca bir ses tonuyla.

Bir anlam veremeyerek "Sen neden bahsediyorsun?" dedim.

"Şaka mı ediyorsun?" diye ekledi. "Eğer onu görmene izin vermezsem beni işi mahkemeye taşımakla tehdit etmemişsin gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?"

Hay aksi. Tahmin etmeliydim. Kızımı görmemi sağlayan tek sebep o öylesine savurmuş olduğum boş tehditti demek. Elizabeth Lizzie'yi görmemi *istememişti.* Buna *zorlanmış* hissetmişti.

Ne kadar pislik biri olduğumu böylelikle ispat etmiştim. Kendime hâkim olamadığım için çok şey kaçırmıştım.

Fakat Lizzie'yi görmekten, onun hayatında bir yer edinmekten başka bir şey istemediğimden, Elizabeth'in bir gün onu elinden alırım korkusuyla yaşamasına razı olamazdım. Eğer onun güvenini yeniden kazanmak istiyorsam bu işe öncelikle dürüst olmakla başlamalıydım.

"Hayır, Elizabeth," diye fısıldayarak ona yaklaştım. "Öyle bir şey yapmayacağım. Telefonlarıma cevap vermiyorsun diye çok bozulmuştum ve... Ben... Birdenbire öyle söyleyiverdim... Böyle bir şey yaşatmam sana... Öyle bir şey yapmayacağım," dedim yüzünde bana inandığına dair bir ifade beklercesine. Bir taraftan da bu görüşmeyi yapmaya onu bu sebepten zorlamış olduğum hissiyatına kapılıp daha beter kızmasın diye dua ediyordum. O gün iş yerinde onu mahkemeyle tehdit ettiğimde ağzımdan çıkanı kulağım duymuyordu. Kanunlar benim için doğal olandı ve o laf da ağzımdan öylece çıkıvermişti. Elizabeth'i bu tarz

bir savaşa asla sokmak istemezdim. Bunu aramızda güzellikle halledebileceğimizden emindim.

Dik oturup başını inanmayarak iki yana sallarken alaycı bir tavırla "Her zaman istediğini elde etmeyi başarırsın, değil mi Christian? İyi bir avukat olacağını hep biliyordum. Şu hani hep söylediğin şey neydi? 'Kitabına uydur' muydu?'

"Elizabeth..." diye yalvardım. Onu etkilemek gibi bir çabam yoktu ama sanırım bunu ister istemez yapıyordum da. Yüzündeki ifadeyi görünce o zaman açıklamalıydım ama o gün bana söyledikleri beni de çok yaralamıştı. "Çok üzgünüm."

"Bunu çok sık tekrarlıyorsun."

Rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdanıp, "Üzgün olmam için çok sebep var," dedim.

Bir an yüzündeki sertlik kaybolup yerini üzüntüye bıraktı fakat hiç vakit kaybetmeksizin o duvarlar yine aramıza giriverdi. O küçücük kırılgan anın içinde bile bir ışık görüp umutla doldum.

Yukarıdan *anne* diye bir ses duyduk. Elizabeth birden ire yerinden hopladı. Aynı ses *baba* diye seslendi sonra. Başımızı kaldırıp bakınca Lizzie'nin oyun alanındaki neredeyse tavana değecek yükseklikte şeffaf plastik bir tünelin içinden deliler gibi bize el salladığını gördük. Onu o kadar yüksekte görünce yüreğim ağzıma geldi. Bu oyun alanlarının çocuklar için en güvenli şekilde tasarlandığını biliyor olmama rağmen omurgama saplanan korkuyu atlatmam zaman aldı. Elizabeth de aynı heyecanla Lizzie'ye el sallıyordu. İkisininki kadar neşeyle olmasa da ben de el salladım.

"Orada tek başına oynamak için biraz küçük değil mi? Orası biraz... Yüksek de."

Elizabeth elini sallamaya devam ederken yüzündeki zoraki gülümsemeyle bana dönüp "Ebeveyn olmak zor, değil mi?" dedi. İlk defa sesindeki ton o keskin tınısını yitirmişti. Yine de benden çok kendini ima ettiği belliydi.

Lizzie'ye bakıp söyleyecek bir şey bulamayarak "Evet, zor," dedim.

Sessizce Lizzie'yi izlemeye devam ettik ve sonra yerlerimize döndük. Oraya gittiğimizden beri sormak için yanıp tutuştuğum bir soru vardı. Sorabileceğim başka bir zaman olmayacağının bilinciyle bir cesaret, "Peki, siz Matthew ile..." deyip kaldım.

Elizabeth başını hızla bana çevirip şaşkın bakışlarla yüzüme baktı. "Ne? Hayır," dedi. "Nasıl... Nasıl sorarsın?" diye devam etmeye çalıştı kaşlarını çatarak.

"Ben sadece..."

Şaşkınlığı geçmiş bir şekilde bana engel oldu. "Aslında benim özel hayatım seni hiç ilgilendirmez," diyerek başını iki yana salladı. Kâküllerini sert bir şekilde yüzünden geriye tarayarak ilgisini yeniden Lizzie'ye çevirdi.

Doğru. Beni hiç ilgilendirmiyordu. Biraz öfkeyle dizlerimin üzerine koyduğum dirseklerimin üzerine abanıp, ellerimi ensemde birleştirerek gözlerimi ayakkabılarıma diktim.

Bir müddet sonra tanıdık bir his içimi kapladı, başımı kaldırır kaldırmaz küçük kızımla burun buruna geldim. "Gördün mü babacığım?" diye gururla tepedeki şeffaf topu gösteriyordu. "En tepeye kadar çıktım!"

"Evet, hayatım, gördüm. Aslan kızım!" dedim, neredeyse kalp krizi geçirmeme sebep oluşunu es geçerek.

Elizabeth masanın üzerindeki çöpleri toplamaya başlamıştı. Böylelikle anladım ki hayatımın en önemli günü artık sona yaklaşıyordu.

İstemeye istemeye ayağa kalkıp kendi çöplerimi toplamaya giriştim.

Bu kadarcık mıydı? Kızımı görme müsaademin sonuna mı gelmiştik?

İçimdeki acıyı yutmaya çalışıyor, içimdeki rahatsızlığa karşı koymaya çalışıyordum.

"Haydi, baba," diyerek elimi tuttu Lizzie birden.

Donuk bir şekilde onu takip ettim. Beni sona götüren her bir adım fena hâlde acı vericiydi. Elizabeth hemen önümüzde yürüyor, âdeta kurtuluşunu kutluyordu. Daha hiçbir şey anlamadan kendimizi arabanın yanında buluvermiştik. Lizzie hâlâ elimi tutuyordu. Bırakmak istemiyordum.

Lizzie, beni bırakma.

"Babacığım, Cumartesi günkü doğum günü partime geliyor musun?" diye soruverdi Lizzie. Aklımı okurcasına sorduğu bu şaşırtıcı soruyla birden kendime gelmiştim.

Göz ucuyla Elizabeth'e bakıp tepkisini ölçmeye çalıştım. Sesindeki rahatsızlığı gizlemeye çalışarak "Eminim önceden verilmiş bir sözü vardır, Lizzie," dedi.

Hemen başımı iki yana sallayarak "Hayır, bir planım yok," dedim. *Plandan* kastımız, evde elimde uzaktan kumanda ile öylece oturmak değilse yani.

Elizabeth sanki içinde bir şeyle mücadele ediyormuşçasına yüzünü çevirdi. Sonra tekrar bize dönüp "Saat üçte. Bizim evde," dedi. Bu kelimeler öylece sarf edilmemişti, âdeta *yüzüne gözüne bulaştırma* dercesine söylenmiş bir uyarı niteliğindeydi.

Büyük bir rahatlamayla derin bir nefes alıp vererek söz verdim. "Orada olacağım."

Elizabeth'in gözlerindeki bakış *olsan iyi olur* der gibiydi.

Lizzie yanımda neşeli bir çığlık attı. "Yaşasın!" Sonra beni gafil avlayarak kendini kollarıma attı. Daha önce hiçbir çocuğa sarılmamış olduğumdan onu havalara kaldırırken kendimi garip hissetmeme rağmen ona sıkıca sarılıp öylece durdum. Kalp atışını vücudumda hissediyordum. Kollarını boynuma dolamış, yüzünü göğsüme gömmüştü. Bütün bu anı benliğime kaydedercesine içime çektim.

Sonra kulağıma "Seni seviyorum babacığım," diye fısıldadı.

Nefesim kesilmiş bir hâlde ona daha da sıkı sarıldım ve sözcükler dudaklarımdan dökülüverdi. "Seni seviyorum." Gözlerim dolmuş, daha ne olduğunu anlayamadan yaşlar yüzümden akmaya başlamıştı bile.

Çocukluğumdan beri ilk defa ağlıyordum.

Başımı kaldırdığımda Elizabeth'le göz göze geldik. Ona sessizce "Teşekkür ederim," dedim. Anladı mı bilemiyorum ama bana kalbimi geri vermişti âdeta. Önce bir süre öylece bana baktı sonra başını çevirdi. Lizzie'yi kucağımdan indirirken kalbim acıdı fakat onu pek yakında göreceğim için içim rahattı. Koltuğuna oturup kemerini bağladı. İçeri eğilerek alnına minik bir öpücük kondurdum.

"Hoşça kal, canım kızım."

Bana gülümseyip "Hoşça kal, babacığım," dedi şipşirin bir ifadeyle.

Arabanın kapısını kapamak öylesine zor geldi ki.

O kadar çok şey söylemek, açıklamak istememe rağmen bugünkü hakkımı yeterince kullandığımın, şansımı daha fazla zorlamamam gerektiğinin farkındaydım.

Alçak bir ses tonuyla "Hoşça kal, Elizabeth," dedim.

Yüzü biraz asıktı, gözlerindeki acıyla titreyen alt dudağını ısırıyordu. Ona bunları yaşattığım için kendimden nefret ediyordum. Ona dokunmak için elimi uzattım fakat kocaman gözlerle bana bakıp aniden bir adım geri attı. Yaptığım şeyin farkına varınca ben de irkildim.

Sonra arabasına atlayıp gaza bastı.

Altıncı Bölüm

Nefesim kesilmiş bir hâlde bugün şişirdiğim bininci balonmuş gibi gelen son balonu da şişirip düğümledim. Her biri de pembeydi, tabii ki.

Güçlü elleriyle kaslarımı gevşetmek için omuzlarıma masaj yapıyordu. "İyi misin, Liz?"

Dönüp Matthew'a baktım. Ne diyebilirdim ki? İyi olduğumu mu söyleyecektim? Zira aslında hiç de iyi değildim. Christian'ın gelip de evimin güvenliğini sarsacağı düşüncesi bile çok korkunçtu. Anlayışlı gözlerle bana baktı.

Bugünü nasıl atlatacaktım, gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Geçen Cumartesi Christian'ın Lizzie'yle kaynaşmasını izlemek zaten işkence gibi olmuştu. Gelmez diye umarken beni yanıltmıştı.

Tabii ki gelmişti.

Lizzie'nin ona "baba" deyişini duymak çok zor geliyor, onun da buna müsaade ediyor oluşu karşısında yüzüne tükürmek istiyordum. Lizzie'nin ona nasıl sokulduğunu, nasıl birbirlerine sarılıp kucaklaştıklarını izleyemeye

dayanamıyordum. Kızımı oracıktan kapıp kaçmayayım diye kendimi zor tutmuş, beterin beteri var diye düşünüp avutmuştum.

Sonra, beni dava edeceğini inkâr eden o pislik herif sanki ona bir hediye vermişim gibi bir de kalkıp *teşekkür* etmişti. İstediğini elde edene kadar iyi adamı oynamıştı işte her zamanki gibi. Hemen oracıkta buna bir son vermem gerektiğine karar vermiştim. Ne benimle ne de kızımla oyunlar oynamasına müsaade edecektim.

Lizzie'nin onu doğum günü partisine davet etmesiyle bütün planlarım suya düştü. Ne yapacaktım? Kızıma karşı mı çıkacaktım? Bir yandan da gelmemesi, teklifi reddetmesi, üst üste iki Cumartesi gününü hiç tanımadığı bir çocukla geçiremeyeceğini söyleyip bir bahane bulması için resmen dua etmiştim.

Aksilik bu ya, hiçbir planı olmadığını söylemişti. Lizzie de tabii çok sevinmiş ve hemencecik kollarına atlamıştı. Bunu görmek benim için dayanılmazdı. Ayrıca ona onu sevdiğini söylemiş, Lizzie de bu yakınlığa karşılık vermişti. Dökülen gözyaşları içimdeki çözülmenin sebebini sorgulamama yetmişti. Sonra bana samimiyetle fısıldayarak "Teşekkür ederim," demişti.

Tam karşımda öylece durmuştu. Kafam, ağzımdan kaçırmamaya gayret edip durduğum sorularla karman çorman olmuştu.

Nasıl yapabildin?

Beni hiç mi düşünmedin? Peki, ya çocuğunu?

Beni neden yeteri kadar sevmedin?

Beni hiç sevdin mi ki?

Onca sene sonra neden şimdi?

Tam o saniye bana neden beni çok istiyormuş gibi baktığını öğrenmek de istedim.

Bana dokunmaya kalkışması beni kendime getirmeye yetmişti. *Tehlikeli.* Daha önce bu anı yaşamıştım. Konuşmasına izin verirsem ona kanabilirdim. Ona *inanabilirdim* ve Christian Davison'a tekrar inanmak yapabileceğim en aptalca şey olurdu.

"Hey Liz, bunu nereye koyayım?" diye sordu annem mutfakla oturma odasının arasındaki kapının ağzından. Elinde duran kalp şeklindeki pinyatayı çocuklar için şekerlemelerle doldurmuştu.

"Sanırım Matthew onun için dışarı bir ip asmıştı," diyerek Matthew'a baktım.

Başıyla onaylayarak "Ben hallederim, Linda," dedi.

"Teşekkür ederim." diyerek elindekini Matthew'a verdi. Ben dışarıdaki süslemeleri tamamlamak üzere son balonları da dışarı çıkarırken annem yanıma yaklaşıp, "Sen iyi misin?" diye sordu. Yüzünde annelere has bir endişe vardı.

Buruk bir gülümsemeyle ona baktım. Annemle birbirimize hep çok yakın olmuştuk, her şeyi paylaşırdık. Christian'ın beni ne kadar derinden yaralamış olduğunu biliyordu ve beni onun kadar iyi anlayabilecek başka kimse yoktu. Babam onu başka bir kadın için terk etmişti çünkü. Üç kızını tek başına yetiştirmişti. Bir gece ansızın hayatlarımızdan öylece çekip gitmişti.

"İyi olacağım anne."

Verdiğim cevaba inanmayarak yüzüme baktı. Sanki içimdeki bütün korkuları görebiliyordu. "Bence sen en iyisi yukarı çık da Lizzie'nin hazırlanmasına yardım et. Saat

neredeyse iki buçuk oldu. Ben de dışarıdakilere yardım edeyim," diyerek havayı dağıttı.

Onaylayıp merdivenleri tırmandım. Lizzie'nin uçuşan kahkahaları neşemi yerine getirmişti. Anlaşılan kuzenleriyle iyi vakit geçiriyordu. Ailem gerçekten de bana çok destek oluyordu ve her birine içtenlikle müteşekkirdim. Bir koca Cumartesilerini seve seve feda etmiş, hepsi hazırlıklara yardım etmek için sabahtan gelmişlerdi.

Üçü de yatak odasında yere oturmuş Lizzie ve ondan bir yaş büyük kuzeni Angie, ağabeyi Brandon onlara bir hikâye okurken dikkatlice dinliyorlardı. Çok tatlı bir görüntüydü.

Yarıda kesmeden önce bir süre onları izledim. "Haydi, bakalım Lizzie, giyinme vakti. Misafirlerinin gelmesi yakındır."

Hemen yerinden zıplayıp sevinçten daireler çizerek "Yaşasın!" diye çığlık attı. Dolabından prenses kıyafetini çıkarır çıkarmaz yine bir çığlık atıp ellerini çırpmaya başladı.

"Çok güzel olacağım anneciğim!"

Maggie ve Brandon odadan ayrılınca Lizzie'ye gösterişli pembe elbisesini giymesinde yardımcı oldum. Elbise gerçekten de bir prenses kostümüydü. Oyuncakçıda görür görmez âşık olmuştu. Biraz bütçemi aşsa da geçen aydan kenarda biriktirdiklerimle satın alıp ona dün akşam işten eve döner dönmez hediye etmiştim.

"Gördüğüm en güzel prenses sensin," diyerek burnuna bir öpücük kondurdum. Kıkırdayarak aynanın karşısında dönüp durdu. Plastikten yapılma tacını saçlarının arasına iliştirdikten sonra saten ayakkabılarını giydirdim.

Benim prensesim.

"Teşekkür ederim, anne," dedi. Yumuşacık sesi hayranlık ve sevgi doluydu. Dünyanın en tatlı çocuğuydu.

Ona sıkıca sarılıp küçücük ellerini ellerimin arasına aldım. "Bir şey değil, canım benim. İyi ki doğdun." Gözlerimden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Bu denli duygu yüklü oluşumun pek çok sebebi vardı. Kızım beş yaşını dolduruyor olduğu için çok mutluydum. Öte yandan, Christian'ın hayatıma getirmiş olduğu gerginliğin de etkisi büyüktü.

"Üzülme anneciğim."

Başımı iki yana sallayıp "Hayır, bebeğim. Bunlar mutluluk gözyaşı," diyebildim ancak. Son zamanlarda beni ağlarken o kadar sık görmüştü ki niyetim kızımın bugününü de mahvetmek hiç değildi.

"Haydi, gidip bakalım ne sürprizler var," diyerek ayağa kalkıp elimi uzattım. Tüm endişeleri silinmişçesine elimi tuttu. Büyük bir heyecanla aşağı indik.

Dışarı çıkar çıkmaz Lizzie şaşkınlıktan donakaldı. "Ah, anneciğim," diye fısıldadı kendisi için süslenmiş arka bahçemizi görünce. Matthew aslında düğünler için hazırlanan kocaman çadırlardan kiralamıştı. Her bir tarafından aralarından gümüş rengi parlak şeritlerin geçtiği yüzlerce pembe balon sallanıyordu. Natalie ve kız kardeşim Carrie arka duvara asabilelim diye etrafını yemyeşil kırların çevrelediği, üzerinde tek boynuzlu atların olduğu kocaman bembeyaz bir kale resmi yapmıştı. Bahçeye üzerlerinde her biri başka bir masal perisi bulunan, ortalarına çiçekler yerleştirilmiş pembe örtülü masalar serpiştirilmişti. Ablam Sarah, üç katlı kocaman bir pasta yapmıştı.

Tüm bunları görünce Lizzie'nin yüzü aydınlandı. Elimi hâlâ sıkıca tutuyordu. "Teşekkür ederim anne," dedi gözlerimin içine bakıp.

"Ben bir şey yapmadım. Her şeyi onlar hazırladı," diyerek başımla hafifçe meraklı gözlerle tepkisini bekleyen diğer aile fertlerini işaret ettim. Onlar olmadan bu işin üstesinden gelemezdim. Kızıma ve bana o kadar iyi davranıyorlardı ki onları dünyalar kadar çok seviyordum.

Lizzie fırlayıp her birini teker teker kucaklayıp öptü. Aldığı iltifatlarla yanakları kızarmış kıkırdıyordu. Şefkat dolu aileme şöyle bir bakıp içimden her birine binlerce teşekkür ettim.

Ben bile kendimi bir yük gibi hissederken onlar bizi asla o şekilde görmemişti.

Kapının çalmasıyla Lizzie'nin gözleri kocaman açılıverdi. Benimse mideme bir kramp girmişti.

Natalie, "Parti zamanı!" diye şarkı söyleyerek Lizzie'yi kucaklayıp havada döndürerek dans eder bir edayla kapıyı açmaya gitti.

Yine çaresizlikle telaşa kapılmıştım. Kendimi bir şekilde sakinleştirmem gerekiyordu.

Sarah yanımda belirip omzuma dokundu. "Sakin ol."

Beni kimsenin incitmediği kadar çok incitmiş olan Christian'ı evime kabul edecekken nasıl sakin olabilirdim?

İmkânsızdı.

İşin kötüsü, derinlerde bir yerde biliyordum ki onu bugün eve kabul etmek, bir yerde onu hayatımıza da kabul etmek demekti.

Yedinci Bölüm

Beklentilerle dolmuştum.

Evet, gergindim. Elizabeth'in ailesiyle nasıl iyi bir akşam geçirebileceğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Kızımı yeniden görmek, doğum gününü birlikte geçirmekti tek düşünebildiğim.

Geçen Cumartesi hayatımın en önemli günü oluvermişti, harikaydı, mükemmeldi ve bir yandan da çok korkutucuydu. McDonald's'ın otoparkının orta yerinde öylece dikilmiş, Elizabeth'in stop lambalarının gözden kayboluşunu izlerken binlerce hisse kapılmıştım. Hayatımda ilk defa neler kaçırdığımı anlamıştım. Çocuğum doğduğunda orada olamamış, bebekken neye benzediğini görememiş, attığı ilk adımlara tanıklık edememiş, ilk kelimelerini duyamamıştım. Bir sürü doğum günü, tatil, sevgi dolu yıllar ve şüphesiz pek çok da ıstırap kaçırmıştım. Elizabeth'i *özlemiştim.*

Tanrım, Elizabeth'i gerçekten özlemiştim.

O gece öfkeden gözüme bir türlü uyku girmemişti. Lizzie içimdeki pek çok kapıyı aralamış, içimde yıllardır tutmakta olduğum pişmanlığı ortaya çıkarmıştı. Ruhum bugüne kadar kaçırdığım her şey, onlarsız yaşadığım onca gün, harcanmış ve geri getirilemeyecek dakikaların arkasından yas tutuyordu. Elizabeth'i, ona çektirdiklerimi ve neler yaşamış olabileceğini düşünerek yüzümü yastığa gömdüm.

Utanç vericiydi.

Daha önce de böyle hissetmiştim fakat o gece hissettiğim utanç beni yiyip bitiriyordu. Hava ağarmaya başladığında hayatımı mahveden o hataların hiçbirini silemeyeceğimi kabul ettim. Sahip olduğum tek güç bugündü ve bundan sonraki her günümü Lizzie ve Elizabeth için yaşamaya kararlıydım. Elizabeth beni affetmese bile, onun için yaşayacaktım.

Bu annemin söylediklerini unuttuğum anlamına gelmiyordu. Elizabeth'in dönüşümle ilgili zamana ve beni tam olarak nereye koyması gerektiğini düşünmeye ihtiyacı vardı.

Ona *yediyi çeyrek geçe*yi teklif ederek işe başladım.

Geçen Pazar yediyi çeyrek geçe aradığımda Elizabeth'in sesi buz gibiydi, rahatsız olmuştu.

Ama en azından açmıştı. Elde ettiğimle yetinmeliydim.

Hızlı, yanıtsız kalan bir "Merhaba" ile Lizzie'yle konuşup doğum gününde benden ne istediğini sormak için aradığımı söylemiştim. Aslında tekrar özür dileyip Elizabeth'le de konuşmak, onun için hiçbir şey ifade etmiyor olsa da onun benim için çok şey ifade ettiğini söyleyebilmek de istiyordum.

Tabii ki asıl amacım Lizzie'nin ne hediye istediğini öğrenmekti ama aslında aramak için bir bahaneydi bu. Onsuz geçirdiğim tüm gün boyunca hissettiğim tedirginlik, onun

o cıvıl cıvıl "*Merhaba, baba*" diyen sesini duyar duymaz dağılmıştı. Ertesi gün aynı saatte aradığımda Elizabeth aynı şekilde rahatsız konuşsa da sanki artık aramama daha az aldırış ediyordu. Üçüncü gece telefonu Lizzie açtı, "Babacığım," diye çığlık atarak.

Sesini her duyduğumda aldığım sevgi hayranlık vericiydi.

Bütün o telefon konuşmaları onun sesini duyarak, onun hakkında bir şeyler öğrenerek, onu tanıyarak geçiyordu. Yine bu konuşmalar sayesinde Elizabeth'le ilgili de bir şeyler öğreniyordum, tabii. Kafamdaki bazı sorular cevap buluyor, bazı cevaplar da daha fazla soruyu doğuruyordu. Lizzie ne anlatırsa kabulümdü. Ben hiçbir şey sormuyordum.

Yediyi çeyrek geçe konuşmalarına artık Lizzie güveniyordu. Balkonumda tek başına dolanıyor da olsam, mühim bir toplantının ortasında da olsam o bize ait bir zamandı.

Sokaklarına girip de evlerinin önüne ne kadar da çok araba park etmiş olduğunu görünce birden yutkundum. Posta kutusuna bağlanmış pembe balonlar rüzgârda salınıyor, misafirlere parti için doğru yere gelmiş olduklarını işaret ediyorlardı. Arabamdan inip Elizabeth'in arka bahçesinden yükselen konuşma ve kahkahaları duyunca biraz heyecanlandım. Bagajdan beraberimde getirdiğim hediyeleri aldım, dördünü birden tek elimle toplamaya çalışarak diğer elimle de saçımı başımı düzeltip kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kapıyı çalarken heyecandan yüreğim ağzıma gelmişti bile.

Kapıyı kimin açacağını merakla beklerken huzursuzlandım. Kapı aralandığında elimdeki hediyelere baktım. Kapıyı açan kadının yüzündeki gülümseme yerini beni görür görmez çatık kaşlara bıraktı. Hatırladığım kadarıyla

bu Elizabeth'in ablası Sarah'ydı. Onu daha önce sadece fotoğraflarda görmüştüm. İkisi gerçekten de birbirlerine çok benziyorlardı. Tek farkları aralarındaki beş yaş ve belki fazladan bir dokuz on kiloydu. Ama hiçbiri onu daha az çekici kılmıyordu.

Gülümsedim.

Gözlerini kısıp geri adım attı. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip beni içeri kabul etti. İstemsizce yüzümü buruşturarak gözlerimi yere devirdim ve eşikten içeri adımımı attım.

Bu sanırım pek de kolay olmayacaktı.

"Herkes arkada bahçede," diye geveledi.

Silik bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim fakat bir cevap alamadım.

Kucağımdaki paketleri düzelterek gülümsemeye çalıştım.

Elizabeth.

Bu ev her hâliyle onun eviydi. Darmadağın ama sıcak bir havası vardı.

Odanın ortasında, rastgele dizilmiş geniş yastıklarının üzerine atılmış ince tüylü battaniyeler olan kocaman kahverengi bir kanepe duruyordu. Halının üzerindeyse içinden oyuncaklar fışkırmış bir kutu vardı. Masanın üzerlerinde, kitaplıktaki kitapların arasında, yukarı çıkan merdivenin iki yanında çerçeveli fotoğraflar vardı.

Lizzie'nin her bir yaşını gösteren bu fotoğrafları teker teker incelemek istiyordum. Onun yerine arka bahçeden gelen sesleri takip ettim. Küçük oturma odasının içinden geçip mutfağa yöneldim. Sürgülü cam kapı, bahçedeki partiye açılıyordu.

Derin bir nefes alıp kendimi bunu yapabileceğime ikna etmeye çalıştım ve bahçeye çıktım.

"Baba!" diye çığlık attı Lizzie yüksek sesle.

Kalabalık birden sessizliğe büründü. Misafirler konuşmalarını yarıda keserek dönüp yeni gelen misafire, bana baktılar. Bense eğilip bacağıma sarılmış küçük kıza baktım. Gülümseyerek tek elimle ona sıkıca sarıldım, diğer elimle de paketleri dengede tutmaya çalışıyordum. Üzerindeki kıyafete bayılmıştım.

"Merhaba tatlım," diyerek başındaki tacı bozmadan ipek gibi siyah saçlarından öptüm. "Doğum günün kutlu olsun."

"Geldiğin için çok sevindim babacığım," diye yanıtladı. Bir an için beş yaşında bir kız olduğunu unutmuştum. Kelimelerinde yaşının çok ötesinde bir olgunluk ve his vardı. Orada bulunmakla bana olan güveninin onaylandığını hissediyor, beni anlıyordu. En azından öyle olmasını umuyordum.

"Ben de canım," diyerek ona tekrar sarıldım.

"Ben de." Onu bırakmadan önce sırtını okşadım. Bana bakıp gülümsedi ve sonra yine çimlerin üzerinde oynayan diğer çocukların arasında daldı.

Ben de.

Bu, Elizabeth'in arka bahçesinde toplanmış kalabalığın üzerine çökmüş düşmanlığa göğüs germek anlamına dahi gelse, hepsine değerdi. Her biri dimdik, korumacı bir tavırla duruyordu. Bunca insanın benim hakkımda ne düşünüyor olduğunu bilmek dahi istemiyordum. Onları suçlayamazdım da. Eğer ben onların yerinde olsaydım ben de onlar gibi hissediyor olurdum.

Bakışlarımı başka tarafa çevirerek hediyelerin durduğu masaya doğru gittim. Ben de elimdekileri masaya bıraktım. Arkamı dönmeden önce bir müddet orada vakit geçirdim.

Herkes sohbetine geri dönmüştü ama daha sessiz konuşuyorlardı. Benim hakkımda konuşuyorlardı muhtemelen. Havada bir gerginlik mevcuttu ve eğlence varlığımla âdeta gölgeleniyordu.

Bu insanlara kendimi kanıtlama isteğimle mücadele ediyordum resmen. Niyetimi ifade etmek, hepsinden özür dilemek istiyordum. Kelimeler hiçbir şey ifade etmezdi, gerçi. Onların beni affetmesini hak etmeliydim ve bu sadece Elizabeth vasıtasıyla olabilirdi.

O ise gelişimi görmezden gelmişti. Tanımadığım bir çiftle sohbet ederken arkası bana dönüktü ve havadaki değişikliği sezinlememiş gibi davranıyordu, sanki bu ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, sanki ben ona hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi.

Bahçenin gözden uzak bir köşesinde plastik bir sandalye bulup oturdum. Lizzie'yi izliyordum. Bir içeri bir dışarı koşturup kovalamaca oynarlarken sevinç çığlıkları atıp duruyorlardı. Dizlerimin üzerine dirseklerimi dayayarak onları izlemeye devam ettim.

Lizzie'nin yüzü mutluluktan parlıyordu.

Ne kadar da güzeldi

Benim çocuğum.

Birini sevmenin bu kadar canımı yakabileceğini hiç düşünmezdim.

Ara sıra gözlerimi dikip Elizabeth'i izlediğim anlaşılmasın diye çabalıyordum bir yandan da. Ama bazen öyle anlar oluyordu ki gözüm resmen onu arıyor, arkadaşlarıyla

konuşurken onu hayranlıkla izliyordum; elleri havada uçuşuyor, bal gibi tatlı gülümsemesiyle kendine hayran bırakıyordu.

Bakışlarımın üzerinde yoğunlaştığını hisseder hissetmez geriliyor fakat asla benimle göz göze gelmiyordu.

Karşımdaki o güzel kadına öylesine dalmıştım ki yanımdaki sandalyenin yerinden oynamasıyla sıçradım.

Hay aksi.

Matthew.

Oturup arkasına yaslandı. Sakin gözükmeye çalışıyordu ama kesinlikle öyle değildi. Ara sıra çene kasları seğiriyordu. Öylece sessiz sedasız otururken âdeta saatler geçmişti. Kabul etmesek de aramızda gidip gelen bir gerginlik vardı.

Sonunda ağzını açıp konuştu. Sesi kalın ve hafif öfkeliydi. Nefes alıp verirken burun delikleri büyüyordu. "Sende de sağlam sinir varmış, birader."

Olduğum yerde doğrulup içimde kendimi müdafaa etmeye çalışan güdüye engel olmaya çalıştım. Çocuklar gerisin geriye bahçeye koşuştular, hepsi Lizzie'yi kovalıyordu. Onu izlerken o gün ne amaçla orada olduğumu kendime hatırlatıp rahatlatmaya çalışıyordum.

Matthew beni Lizzie'ye bakarken yakalayıp alaycı bir tavırla güldü. "Neredeyse istediğini elde ediyordun, biliyor musun?" deyip koşarak yanımızdan geçen Lizzie'ye bir gülücük attı.

Dikkatim tamamen dağılmıştı. "Ne dedin?" diye sordum.

"Sen o güzel hayatını yaşamaya devam ederken Elizabeth'in neler çektiğiyle ilgili en ufak bir fikrin yoktu, öyle değil mi?" dedi öfkeyle. Yumruklarını sıkmıştı. "Nasıl da her

gün bocaladığını, neler feda ettiğini bilmiyorsun... Senin yüzünden neredeyse çocuğunu kaybedecekti. "

Kanım yüzümden çekilmişti. Elizabeth'i o hâlde gözümün önünde canlandırınca bayılacak gibi olmuştum. Lizzie'nin bu dünyada olmadığı fikriyle ürperdim.

Ve bunu ben *istemiştim*. Onu buna *zorlamıştım*.

"Nihayetinde kendini de, hayatını da toparladı ve sen hiçbir şey olmamış gibi elini kolunu sallaya sallaya, en doğal hakkınmışçasına çıkıp geliveriyorsun," dedi Matthew her bir kelimesi daha da sertleştirerek.

Aslında bunları duymaya ihtiyacım vardı, hak etmiştim. Neler yaptığımı bilmem gerekiyordu.

Uzaktan Elizabeth'in kahkahası duyuldu. Ona baktım ve ona ne kötülükler yapmış olduğumu düşündüm. Kötülük olarak addetmek hafif kalıyordu. Öyle anlaşılıyor ki her hareketim onda derin bir yara açmıştı.

Zihnimde çizmeye başlamış olduğum o peri masalını andıran resmi, belli ki ben kendim için çizmiştim.

Matthew konuşurken dudakları titriyor, kendini zor tutuyordu. "Bak, ne tarz bir oyun oynamaya çalıştığını bilmiyorum ama söylediklerimi anlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne dememi bekliyorsun Matthew?" dedim birden öfkeyle. "Üzgün olduğumu mu söyleyeyim? Çünkü eğer kendini daha iyi hissedeceksen bu geçmişte olan hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Bir özür beklediğimi mi sanıyorsun?" dedi sert bir şekilde bana dönerek. Kuşku dolu gözlerle, "Onların hayatından uzak durmanı istiyorum," dedi.

"Aslına bakarsan öyle bir şey yapmaya niyetim yok," diye direttim. Matthew'un anlaması gereken bir şey vardı

ki o da bu bir oyun değildi ve hiçbir şekilde beni Lizzie'den uzak tutamazdı.

Gözlerini kısarak "Eğer onları gerçekten önemsiyorsan hayatlarından uzak durursun," dedi.

Gülesim gelmişti, çünkü bana bu söylediği şey zaten son beş senedir yaptığım şeydi. Matthew'un hakkını yiyemezdim. Benim yokluğumda o hep oradaydı ve kızım ona tapıyordu. Lizzie hiç durmaksızın bütün hafta bana ondan bahsetmişti. Son kertede ona saygı duyuyordum ve ondan bir saygı görmemi gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım. Bunu kabul etmiştim.

Yüzündeki ifade sertleşmeden önce bir süre duraksadı ve sonra bana yaklaşıp, "Eğer onların kılına zarar verirsen yemin ediyorum bunu sana ödetirim," dedi.

Anlıyordum, bu sevdiği insanları korumak uğruna savurduğu bir tehditti. Aklı başında herkes bunu anlardı. Başımı öne eğerek durumu anladığımı ifade ettim. Tatmin olmuş gibi bir hâli vardı. Başını kaldırıp karısı olduğunu öğrendiğim genç kadının yanına gitmeden önce şöyle bir toparlandı. Matthew'un nasıl oldu da Elizabeth'in kuzeniyle evlendiği de tam bir muammaydı. Lizzie iştahla Matthew Amca ve Natalie Teyzesinden bahsederken meraktan ölmüş ve hemen sormak istemiştim. Çünkü bir şekilde biliyordum ki Matthew ve Elizabeth arasında bir şeyler olmuştu ama her ne olduysa sonunda arkadaş kalmışlardı. Şimdiki Matthew ve Elizabeth'i izlemek, büyük ağabeyin kız kardeşini korumaya çalışmasını izlemek gibiydi.

Kızımı çok sevdikleri için orada bulunan insan kalabalığını gözlemlemek üzere sandalyeme iyice gömüldüm. Bahçe konuşulanları duyabileceğim kadar ufaktı. Duyduğum bazı

isimleri Elizabeth'in anlattığı hikâyelerden anımsıyordum, bazılarını da fotoğraflardan. Onlar da Elizabeth'in hayatındaki benim tanımadığım diğer çocuklar ve arkadaşlardı.

Elizabeth'in annesi Linda'yı görmeyeli neredeyse yedi sene olmuştu. Yüzü ve elleri yaşının yorgunluğunu taşıyordu. Verandada oturmuş tatlı tatlı ailesini izliyordu. Bana hep çok temkinli, güven duyması zor ama sevdiği zaman da her şeyiyle seven bir kadın olarak gözükmüştü. Elizabeth içinse o sarsılmaz bir kaya, bir kahramandı.

Elizabeth'in ablası Sarah hiç durmadan koşturuyor, elleri yiyeceklerle dolu mutfağa girip çıkıyordu. Kocası Greg de mangalın başındaydı. Küçük kardeşleri Carrie, Natalie'nin yanında duruyor, ikisi hiç durmadan sohbet edip gülüşüyorlardı.

Bense aslında kendimi Elizabeth'i izlemekten alıkoyamıyordum. Tüm hareketlerini takip ediyordum. O misafirlerini ağırlarken onu, kocaman güzel gülüşünü izliyordum.

Bu dikkatli bakışlarımı hissettiğine emindim. Etrafında olmak beni heyecanlandırıyordu, sevgim, suçluluk duygum ve arzum yeniden canlanmıştı. Tüm bu hisler beni savunmasız bırakıyordu.

İncitiyordu da.

Gerçi, şu an her ne hissediyorduysam Elizabeth'in yaşamış olduklarının yanında esamesiniN dahi okunmayacağını biliyordum. Kendime acımam haksızlık olurdu.

Bir taraftan da Scott denen adama karşı duyduğum kıskançlığı durduramıyordum. Bu, ben Elizabeth'in iş yerine gittiğimde oradan gitmemi söyleyen adamdı. Her an Elizabeth'in etrafındaydı. Ona ufak ufak dokunuyor ve belli

ki daha fazlasını istiyordu. Elizabeth bu dokunuşların hiçbirine cevap vermediği zaman için için seviniyordum.

Elizabeth'in yalnızlığıyla seviniyor olmak benim ne kadar acınacak bir hâlde olduğumu kanıtlar gibiydi.

Sadece kendini düşünen bir pislik olmaktan ne zaman vazgeçecektim?

"Hamburgerler hazır!" diye seslendi Greg. Küçük bir grup yavaştan tabaklarını alıp sıraya girdi.

Hamburgerin fikriyle ağzım sulanmıştı ama yemeye niyetim yoktu. Hoş karşılanmadığım bir yerde bir de yemek yemeye kalkışmak çok saçma olurdu. Derken Lizzie elinde bir tabakla yanıma çıka geldi. Bana doğru uzatıp "Aç mısın babacığım?" diye sordu içten mavi gözleriyle bana bakarak.

Yutkunarak başımı salladım. "Teşekkür ederim, hayatım," diyerek uzanıp elinden tabağı aldım. Sonra arkasından bakıp gidip onlar için hazırlanmış küçük masaya gidişini izledim.

Sessizce bir köşede yemeğimi yedim. Lizzie'nin varlığı ile kendimi yalnız hissetmiyordum. Onun bu yoğun sevgisiyle sarmalanmak beni mahcup ediyordu.

Yemekler yenip de tabaklar toplandıktan sonra Elizabeth, Natalie ve Carrie Lizzie'nin hediyelerini getirip çimin üzerine dizdiler. Lizzie heyecanla yerinde zıplıyordu. Üzerlerindeki her bir kartı annesine okuturken kızımı izledim hayranlıkla. Hediyelerini dikkatlice açıp, onu ona hediye eden kimse gidip teşekkür ediyordu. Paketleri açarkenki şaşkınlığı ne kadar da saftı. Son derece minnettar bir ifadeyle açıyordu her birini.

Elizabeth ne kadar da ağırbaşlı, ne kadar da değer bilir bir çocuk yetiştirmişti.

Ona verdiğim en büyük kutuyu açarken Lizzie'nin gözleri kocaman oldu. *Oyuncak bir bebek.* Benden bebek istemişti ama bebek seçmek tahminimden de daha zordu. Dükkânda bunlardan yüzlerce vardı ve çalışanlardan birinin yardımıyla bir tane seçebilmiştim. Bebek el yapımıydı ve uzun siyah saçları, mavi gözleriyle âdeta gerçek gibiydi. Dükkândaki kadın bunu gösterir göstermez en doğru hediye olduğunu biliyordum. Gerçi fiyatını öğrenince nutkum tutulmuştu ama Lizzie'nin yüzünde gördüğüm bu ifade, buna değer olduğunu göstermişti. Aldığım diğer hediyeleri de açtı. Her birinin içinde oyuncak bebek için birer aksesuar vardı. Satıcı kadının önerisiyle almıştım hepsini.

Bütün paketleri açtıktan sonra Lizzie ayağa kalkıp yanıma geldi. Kollarını boynuma dolayarak "Teşekkür ederim babacığım! Bebeğe bayıldım!" dedi.

"Bir şey değil hayatım. İyi ki doğdun," dedim alnından öperek.

Arkasına yaslanıp memnuniyetle gülümsedi.

Kalbim yine göğsümden çıkacak gibi olmuştu.

O gülücük için her şeyimi verebilirdim.

Uzanıp yüzünde dökülen saçları geriye doğru tarayıp, gözlerinin içine bakarak, "Seni seviyorum canım kızım," dedim.

"Ben de seni seviyorum babacığım," dedi.

Bana yine sıkıca sarılıp kucağımdan atlayıp diğer hediyelerini açmak üzere uzaklaştı.

Kafamı kaldırdığımda herkesin bana bakıyor olduğunu gördüm. Lizzie diğer hediyelerine koşarken birdenbire hepsi bakışlarını üzerimden çektiler; Elizabeth'in annesi hariç. Yüzündeki ifade tam anlaşılmıyordu fakat yoğun ve keskin

bir ifadeydi. Biraz huzursuz olmuştum doğrusu. Eğer Elizabeth ve Lizzie dışında hayal kırıklığına uğrattığım biri daha varsa o da Linda idi. Onu son gördüğüm zamanı hiç unutmuyordum. Beni kenara çekip kızının kalbini kırmamam için uyarmıştı. Hiç düşünmeden bunu asla yapmayacağıma dair ona söz vermiştim.

Lizzie herkese son bir kez teşekkür ederken Elizabeth pastanın hazır olduğunu duyurdu. Ben dâhil hepimiz masanın etrafında toplandık. Dayanamadım ve cebimden telefonumu çıkardım ve Lizzie pastasını kesip "iyi ki doğdun" şarkısını söylerlerken onu kaydettim. Mumları söndürmeden önce derin bir nefes aldı, sonra tek nefeste beşini birden söndürdü. Herkes alkış tutup, "Bir dilek tut," diye bağırdı.

Elizabeth'in yüzündeki mutlu ifade kızının mutluluğuyla âdeta ikiye katlanmıştı. Yüzünde neşe vardı, sebep olduğum acıdan eser yoktu. Biraz fazla uzun süre gözümü dikip bakmıştım ki bakışlarımız kesişti. Birdenbire yüzündeki neşe sönüverdi. İçimi utanç kapladıysa da gözümü bu sefer ondan ayırmadım.

Bir süre için birbirimize tutulup kalmıştık. Tanıdık bir hissiyat, yılların verdiği özlemle birbirimize baktık. Gözlerini kırpıştırıp başka tarafa baktı hemen. Lizzie'nin pastasını keserken elleri titriyordu.

Pastadan büyük pembe dilimler dağıtılırken köşeme çekildim.

Derken Natalie önümde durup, "Pasta?" diye sordu.

Gafil avlanmıştım, çekinerek bana uzatılan tabağı aldım. "Teşekkürler," dedim hafif bir gülümsemeyle. Daha önce kocasının oturduğu sandalyeye otururken yüzünde

büyük bir gülümseme vardı. Benim yüzümdeki gülümseme ise birdenbire düştü.

"Nasıl gidiyor bakalım?"

Kaşlarımı çattım. Gerçekten bunu mu soruyordu?

"Ha?" diyebildim şaşkınlıkla.

Kıkırdayıp "O kadar kötü mü gerçekten?" diye sordu daha sıcak bir tonla.

Başımı sallayıp gülümseyerek "Aslında burada olduğum için çok mutluyum."

Ağzına bir parça pasta atarak "Hmm," diye mırıldandı.

Niyetini anlamaya çalışarak onu süzdüm. Yüzü yumuşaktı ve kahverengi gözlerinin içi gülüyordu. Rahatsız değildi.

Birdenbire altı sene öncesine Elizabeth'in sıcak hissiyatına gidiverdim.

Şefkat.

Natalie'nin etrafa yaydığı buydu.

Bir saniye kadar bakışlarımı kaçırdım, ardından cesaretimi toplayıp ona dönerek "Dinle. Geçen gün markette olanlar için gerçekten çok üzgünüm," dedim. Otoparkta karşılaştığımızda gözlerindeki dehşet hafızama öyle bir yer etmişti ki. Kendimi açıklamam gerektiğine inanarak, "Onu öylece gördüm... Ve... *Biliyordum*," deyip pişmanlıkla başımı eğdim. "Seni de korkutmak istemezdim."

Hafifçe gülümseyerek omuz silkti. "Evet, ödümü patlattın. Ben o küçük kızı gerçekten çok seviyorum. Onu korumak için her şeyi yaparım," diyerek Lizzie'ye baktı. Bakışlarını bana çevirdiğinde ifadesi sertleşmişti. "Ama artık seni tanıyorum, sen..." diyerek duraksadı, sanki söylemek

istedikleri saklıyormuşçasına dudaklarını büzerek, "Anlıyorum," dedi.

Gerçekten anlıyor muydu?

Yüzümdeki çaresizliği görmüş olacak ki yüzüne bir sevecenlik yayıldı. "Ben sana inanıyorum."

"Bana... İnanıyor musun?" diye sordum.

"Onu sevdiğine... İkisini de sevdiğine," diyerek Lizzie ve Elizabeth'i işaret etti. Sonra bana dönüp gözlerimin içine bakarak, " Seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Seviyorum."

"Güzel. O zaman lütfen bunu mahvetme," dedi.

Ellerimi saçlarıma daldırıp bu konuşmanın ne demek olduğunu anlamaya çalıştım. İki saat önce kocası beni neredeyse ölümle tehdit ediyordu ama şimdi sanki Natalie beni cesaretlendirme niyetindeydi. Kafamın karıştığını anlayıp bana gülümseyerek son lokmasını da ağzına atıp ayağa kalktı. Tek kaşı havada, "Görüşürüz," diyerek beni dürttü.

Yüzünü memnuniyet kapladı ve elini uzattı. Çekinerek elimi uzattım ve tokalaştık. "Sonunda seninle tanıştığıma sevindim Christian Davison," dedi.

Kafam karışmış fakat müteşekkir bir hâlde oracıkta kalakaldım.

Parti sona ermeye, insanlar vedalaşıp dağılmaya başlamıştı.

Ben öylece ortada dolanıyordum.

Vedalaşmak istemiyordum.

Lizzie'nin son misafirler de gidince, Matthew, Natalie ve ben kaldık. Biraz ilerde çimlerin üzerinde ona aldığım

bebekle oynayan Lizzie'nin yanına gidip elimi yumuşacık saçlarının arasına daldırdım.

Lizzie'nin yüzü düştü. "Gidiyor musun?" Açıkça o da vedalaşmak istemiyordu.

Gülümseyerek yanına çöktüm, onu kucağıma doğru çekerek kucakladım. "Evet, meleğim, gitmem gerek."

Bana daha sıkı sarıldı ve dudaklarından, "Geri gelecek misin?" lafları süzüldü.

Korkusunu sezerek kendimi biraz geri çekip gözlerinin içine baktım. "Evet Lizzie. Geleceğim, söz veriyorum," dedim. Yukarı baktığımda Elizabeth'in bizi mutfak camından izlemekte olduğunu fark ettim. "Söz veriyorum," diye tekrarladım ve yüzümü saçlarına gömdüm.

Kızım bahçenin orta yerinde oturmuş dururken kendimi ayağa kalkmaya ve arkamı dönüp gitmeye zorlamak çok kötüydü. Ayaklarım mutfağa girerken âdeta geri geri gidiyordu. Elizabeth'le karşı karşıya gelince birden sendeledim. Tezgâha yaslanmış duruyordu.

"Teşekkür ederim Elizabeth," dedim.

"Lütfen onu incitme," dedi net bir ifadeyle.

"İncitmeyeceğim." *Asla.*

"Ne istiyorsun Christian?" diye soruverdi ağlamaklı bir ses tonuyla.

Ne mi istiyordum?

Onun gülümsemesini sağlamak, gözyaşlarını silmek ve sarılmak istiyordum.

Baba olmak, gerçek bir baba olmak istiyordum. Sadece kâğıt üzerinde değil, hak ederek baba olmak istiyordum.

Kalmak istiyordum.

"Ailemi istiyorum," dedim boğazımda bir düğüm varmışçasına.

Elizabeth kaskatı kesilmişti. Tezgâha doğru gömülerek, "Evimden defol," dedi keskin bir şekilde.

İçimdeki acıyı yutarak, asla affedilmeyeceğim korkusuyla, "Tamam," dedim sessizce ve arkamı dönüp ve uzaklaştım. Yolda, arkama bakıp, "Ama geri geleceğim," dedim.

Sekizinci Bölüm

Cuma günleri, kızımla birlikte geçireceğim zamanın heyecanı ile dolu olduğundan, her zaman iple çektiğim bir gün olmuştu. Şimdi ise korku doluydu.

Mikrodalga fırının dijital saatine baktım. Sadece on beş dakika kalmıştı.

Ellerimi deterjanlı suya daldırırken bundan ne kadar nefret ettiğimi düşünmek yerine önümdeki göreve odaklanmaya çalıştım. Fakat bulaşık yıkamak gibi nafile bir iş, kalbimdeki acıyı dindirmeye yetemezdi.

Kızımı paylaşmak bir işkenceydi.

Lizzie'nin doğum gününden sonraki gün Christian, bir hafta öncesinden başlayıp devam ettiği üzere, saat yediyi çeyrek geçe aramıştı. Lizzie ile vedalaştıktan sonra benimle konuşmak istemişti. Onu tekrar ne zaman görebileceğini öğrenmek istemiş, dahası, baş başa geçirecekleri bir gün talep etmişti.

Benden Cumartesilerini isteme cüretini göstermişti. Cumartesi günleri *benimdi.* Araya başka hiçbir şey girmeden

kızımla baş başa, sadece ikimizin geçireceği bir gündü. Buna razı olmam mümkün değildi.

Cumartesi yerine ona Cuma akşamlarını verdim.

Christian son iki aydır her Cuma saat altıda Lizzie'yi alıp, saat sekizde aynı yere bırakmak üzere kapımda beliriyordu.

İki saatleri vardı. Bana kalırsa bu kadarı bile fazlaydı. Lizzie ile bir dakika geçirmeyi bile hak etmiyordu o.

İşin en kötü yanı ise Lizzie'nin Christian ile geçirecekleri akşamları iple çekmesi, saat altıya yaklaşırken heyecanlanıp sürekli saati kontrol etmesiydi. Christian'ın gelip gelmeyeceğinden hiç şüphe duymuyordu. Gelmesini umuyor, ona güveniyordu.

Gelmediği *zamanlarda* Lizzie'nin moralini düzeltmek görevi benim üstüme kalmıştı.

Berbat bir şeydi bu.

Bulaşık makinesini doldurup tezgâhı kurulayarak kendimi Christian ile yüzleşmeye hazırladım; çünkü verandamızda kızımızı değiş tokuş ettiğimiz o dakikalar ızdırap vericiydi.

İki dakika sonra zil çaldı.

Derin bir nefes alarak ellerimi kuruladım ve havluyu bir kenara fırlatarak kapıya yöneldim. Delikten baktıktan sonra veranda duran Lizzie ve Christian'a kapıyı açtım.

"Merhaba anne." Lizzie örgülü saçları ve ışıl ışıl gözleriyle sırıttı. Oyuncak bebeği de yanındaydı. Onsuz hiçbir yere gitmediğine göre o çirkin bebek çok pahalı olmalıydı.

"Merhaba tatlım." Babasından aldığı keyfi kaçırmamak adına ben de ona gülümsedim. "Güzel vakit geçirdin mi?"

Başını sallamadan önce Christian'a bakıp gülümsedi. "Evet. Babam beni parka götürdü. Piknik yaptık."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zorladım, "Çok eğlenmiş olmalısın tatlım." Christian'a kaçamak bakışlar attım. Elleri pantolonunun ceplerine gömülmüş vaziyetteydi ve kravatsız gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Daha önceleri evime geldiği zamanlardaki o şekil verilmiş saçları, şimdi karman çormandı ve gözlerinin canlı mavi rengini kapamaktaydı.

Çok yakışıklı bir adamdı ve bu yüzden ona gıcık oluyordum.

Dikkatimi Lizzie'ye yönelttim ve başımla babasını işaret ettim. "Babana iyi geceler deme vakti geldi, Lizzie."

Yüzü buruşunca kalbim sızladı. Christian ile vedalaşmasını izlemek, babasına sarılışını görmek ve bir daha görüşene kadar birbirlerini nasıl özleyeceklerini söylemelerine ve sevgi dolu fısıldaşmalarına şahit olmak acı vericiydi.

Christian Lizzie'yi kapıya doğru sürüklemeden önce başından bir kez daha öptü. "İyi geceler prensesim."

"İyi geceler babacığım."

Bu sahneye tanık olmamak için gözlerimi yumdum. "Lizzie, sen yukarı çık. Ben de banyonu hazırlamak için bir dakikaya geleceğim."

"Tamam, anne." Birlikte Lizzie'nin merdivenlerden çıkışını izledikten sonra tekrar Christian'a döndüm. İşin bu kısmı bana her zaman kendimi tuhaf hissettiriyordu. Özellikle Lizzie'nin doğum gününde söylediklerinden sonra. Ne demek istediğini ve niyetini biliyordum.

Beni geri istiyordu.

Mantığım, aptallık ettiğimi haykırmadan önce bir anlığına tekrar onun kollarında olduğumu hayal ettim. Gitmesini istedim. İçeri girmedi.

"İyi geceler Christian." Bu kadar yüz vermek fazlaydı bile.

Tekrar bana bakmadan önce yere bakıp ellerini saçında gezdirdi. Bu hareket onun gergin olduğu zamanlarda yaptığı ve benim hâlâ hatırladığım bir davranışıydı. "Elizabeth, dinle..."

Kendimi hazırladım. Aklımdan kızıma ne söyleyeceğim, onu nasıl teskin edeceğim geçiyordu.

Christian başının arkasını kaşıdı ve aceleyle, "Senden bir ricam olacak," dedi.

Kaşlarımı çatmış, kollarımı kavuşturmuş ve topuklarımın üzerinde arkaya yaslanmış bir hâlde baktım ona. Gitmiyor, başka şeyler istiyordu. *Lanet olsun.*

"Ne?"

Burnundan derin bir nefes verdi. İfadesi umutluydu. "Haftaya annem buraya geliyor. Acaba Lizzie'yi Cumartesi günü Deniz Dünyasına götürebilir miyiz diye soracaktım?"

Başımı iki yana salladım. "Cumartesi günlerinin Lizzie ile bana ait olduğunu biliyorsun, Christian. Neden hafta içi bir gün götüremiyorsun ki?" Sanki beni hep küçümsemiş o sığ, gösteriş budalası annesi için bir ayrıcalık yapacakmışım gibi... Ayrıca Christian hafta içi rahatlıkla izin de alabilirdi.

"Annem Cuma akşam geç saatte burada olacak ve Pazar günü iş için geri dönmesi gerekli. Sadece Cumartesi gidebiliriz." Çok anlamlıymış gibi açıkladıysa da hiç anlamlı değildi aslında.

O kadın hayatında tek bir gün bile çalışmamıştı. Christian tekrar konuşmaya başlayana kadar somurttuğumu fark etmemiştim bile.

"Evet Elizabeth, annem çalışıyor," dedi. Sesinden biraz rahatsız olduğu belliydi. "Babamla beş yıl önce boşandılar."

"Öyle mi?" dedim şaşkınlıkla. Kendimi tutamadan ağzımdan kaçıvermişti. Kendime *ne onun ne de ailesinin ne yaptığını umursadığımı* hatırlattıysam da biraz merak etmiyor da değildim. Claire Davison çalışıyordu, ha? O havalı kadın, kendini dünyanın merkezi sanan o kadın çalışıyordu, ha? Düşüncesi bile komikti.

Christian kıkırdadı. Gözleri neşeyle parıldıyordu. "Çok şaşırtıcı, değil mi?"

"Evet." Neden cevap verdiğimi bilmiyordum.

Sesi yumuşadı. "O senin düşündüğün gibi biri değil, Elizabeth."

Başımı sallayıp beni kendi özel hayatına çekme çabasını geçiştirmeye çalıştım ve asıl konuya dönmeye gayret ettim; kızımla geçireceğim kıymetli zamana. "Cumartesi günleri bana ait Christian." Yumuşak bir şekilde konuşmuştum ama taviz de vermemiştim.

İçini çekti ve bir an gözlerini kaçırıp ardından yine gözlerime kilitlendi. "Bizimle gel."

Ne? O ve annesiyle geçireceğim koca bir günden daha beter başka bir şey düşünemezdim.

Bir adım yaklaştı ve başını eğerek bakışlarımı yakaladı. "Lütfen Elizabeth." Yaklaşınca kalbim hızlanmış, varlığının yarattığı sıcaklık, yüzümden esip geçerek karnıma saplanıp kalmıştı.

Tehlike!

"Şey... Ben..." Mazeret bulmak için bir şeyler uydurmaya çalıştım.

"Lütfen Elizabeth. Sadece bir gün." Yalvardıkça sesi kısılıyordu. "Lütfen... Gel."

Gözlerindeki derinlik direncimi kırdı. "Peki."

Yüzünde bir minnet ifadesi, dudaklarında ise küçük, memnun bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler." Yüzü çok güzeldi ve çok samimi görünüyordu. Bu samimiyetine inanmayı isterdim.

Aramıza tekrar duvar örmek adına, yavaşça tenime batan o pençelerinden uzaklaşmak için bir adım geri atarak fısıldadım. "Sadece bir seferlik."

Gülüşü değişmedi. "Tamam öyleyse. Cumartesi saat dokuzda ikinizi alacağım."

Dudaklarımı büzerek başımı salladım ve kapıyı kapadım.

Arkamı dönünce, Lizzie'nin merdiven parmaklıklarının arasına bastırdığı gülümseyen yüzünü gördüm. Gözlerimi kapayıp başımı iki yana sallayarak yaptığım şeyi düşündüm.

Lizzie, pembe tişörtünü ve kot pantolonunu giymiş, ayağında beyaz sandaletleriyle dizlerinin üstünde oturup ön pencereden dışarıyı izliyordu. Küçük sırt çantası omuzunda asılı ve oyuncak bebeği kolunun altındaydı. Neredeyse yarım saattir orada bekliyordu ve saat henüz sekiz buçuk bile değildi.

Daha gün doğmadan önce yatağımda zıplayarak beni uyandırmış, kalkmam için heyecanla bağırmıştı. Ben de geçireceğim günün tiksintisiyle başımı yastığa iyice gömmüştüm.

Christian dün akşam Lizzie'yi her zamanki gibi saat altıda almış, bu kez yanında *Babaneyi* karşılamaya havaalanına

götürmüştü. Lizzie babaannesine öyle diyordu. Christian onu saat dokuz buçukta eve bıraktıktan sonraki bir saat boyunca kadın hakkında konuşmuştu Lizzie.

Babane.

Lizzie'ye bir kez bile ilgi göstermemiş, hiç aramamış, bizimle bir kez bile iletişim kurmamış kadın.

Babane.

Bu sinirden köpürmeme yetip artmıştı bile.

Şort ve tişörtümü giymiş, ayağıma bir çift terlik geçirmiş, saçlarımı dağınık bir atkuyruğu yapmış, çantama bir havlu, güneş kremi ve uzun kollu tişört tıkıştırdım. Lizzie Deniz Dünyasına bayılıyordu. Bu kez yine ıslanıp üşüyeceğini bilecek kadar gitmiştik oraya.

"Hazır mısın anne?" Lizzie tünediği yerden bana baktı. Minik bedeni sabırsızlıkla yanıp tutuşuyordu.

Kendimi gülümsemek için zorladım. "Evet, bebeğim. Hazırım." Bu günden ne kadar nefret ettiğimi Lizzie'ye kesinlikle belli edemezdim.

Evde bir o yana bir bu yana yürüyerek üzerime bastırmakta olan paniğe engel olmaya çalışıyordum. *Christian ve annesiyle bir güne nasıl katlanacağım?* Annesi benden hep nefret etmişti. Görüştüğümüz birkaç seferde pek konuşmamış, sadece o yargılayıcı ifadesiyle soğuk bir selam vermişti. Benim hakkımda düşündüğü korkunç şeyleri tahmin bile edemezdim. Oysa ki Christian'ın babası bunları dile getirmekten hiç çekinmemişti bile. Babası Richard bana *Zengin Koca Avcısı* derdi ve annesi de hiç itirazda bulunmazdı. Buna çok üzülürdüm. Christian'dan tek istediğim sevgisi ve sadakatiydi. Parası değildi asla.

Lizzie zıplayarak "Babam geldi!" diye ciyakladı. Kilide ulaşmak için mücadele etti ve tam kapı çaldığında kilidi açabildi. Christian'ın iki yana açık kollarına atladı, Christian da onu kucağına aldı.

"Günaydın, bebeğim." Lizzie'ye sarılırken omuzunun üstünden bana baktı. "Günaydın, Elizabeth."

"Günaydın." Sırt çantamı kapıp kapıya doğru ilerlerken mırıldanmıştım. Christian Lizzie'yi yere indirip elinden tuttu.

Yüzümün düşüncelerimden ötürü kızardığını hissederek sertçe yutkundum.

Bunu bilerek yaptığına yemin edebilirdim. Siyah tişörtünü göğsünün ve karnının hatlarını belli edecek şekilde giyişi ve koyu renk kot pantolonunun kalçalarında asılı duruşu... Gözlerimi kapamaya zorlayarak, onun dairesinden son kez çıkışımda neler hissettiğimi ve bana dediği şeyleri hatırlamak için mücadele ettim ve bu adamdan neden nefret ettiğimi anımsayarak gözlerimi açtım. Omuzlarımı dikip kapıya doğru kararlılıkla yürüdüm.

Christian ve Lizzie bahçede el ele yürüyorlardı. Kapıyı kilitledim ve kendimi Christian'ın annesiyle yüzleştiğimde yaşayacağımı bildiğim sinir harbine hazırladım.

Bahçedeki on adımlık yolu yürüdüm ve araba yoluna çıkan köşeyi döndüğümde donakaldım. Claire, Christian'ın arabasının önünde durmuş, Lizzie'ye kollarını dolamış, yüzünü de Lizzie'nin boynuna gömmüştü. Başını kaldırdı. Yaşlı gözlerinde neşe ve acının bir karışımı belirmişti.

Bir anda boğazıma bir yumru oturdu. Kızımı onca yıl reddettikten sonra ona nasıl böyle sarılabilirdi? Bunların hiçbirine anlam veremiyordum. Ne Christian'a, ne annesine ne

de onun yüzünü gördüğümde hissettiğim sevgiye. Umursamak da istemedim.

Claire, Lizze'yi istemeyerek de olsa yere indirdi. Bana yaklaşırken doğruldum. Sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladığı saçları ağarmış olsa da ışıl ışıldı. Yüzünde hiç kırışıklık yoktu. Gözlerinin ve dudaklarının etrafında olanlar ise yumuşak ve hafif kırışıklıklardı. Mavi gözleri tıpkı Christian'ın gözleri gibi derin ve sıcaktı. Müthiş güzel bir kadındı ama hatırladığımdan farklıydı artık. Kibir gitmiş, yerine bu kadında hiç görmediğim bir nezaket gelmişti.

İki adım ötemde tereddütle durdu. "Teşekkürler, Elizabeth," derken alt dudağı titremişti. Bir adım yaklaşarak elimi tuttu ve sıktı. "Teşekkürler."

Buna anlam veremediğimden başımı sallayarak hafifçe geri çekildim. Teşekkürünü kabul etmeyi isteyip istemediğimden emin değildim. Dudaklarında küçük ve üzgün bir gülümseme belirdi. Elimi, bırakıp uzaklaşmadan önce bir kez daha sıktı.

Christian, Lizzie'yi arka koltuğun sürücü tarafındaki çocuk koltuğuna oturtmuş, kemerini bağlıyordu. İkili ne kadar heyecanlı oldukları hakkında konuşuyorlardı. Christian daha önce Deniz Dünyasına gitmemiş ve Lizzie'yi de rehberi ilan etmişti. Lizzie'ye sevdiği tüm şeyleri kendisine de göstermesi için söz verdirtirken bir yandan onu gıdıklıyordu. Claire kahkaha atarak ön koltuğa oturup şakalaşmalarına katıldı.

Derin bir nefes alarak, kendimi arabanın öteki tarafından dolaşıp Lizzie'nin yanına oturmak için zorladım. Siyah deri koltuklara yavaşça otururken, hayatımda hissetmediğim kadar rahatsız hissediyordum kendimi. Buraya ait

değildim. Lizzie de buraya ait değildi. Önce bir köşeye fırlatılmış, şimdi de Christian'ın insafına kalmıştık. Öyle yanlıştı ki bu. Keşke onun Lizzie'yi görmesine hiç müsaade etmemiş olsaydım. Şimdiye dek vazgeçmiş olurdu, biz de her an bir terslik olacağı endişesi taşımadan, ikimiz için kuracağım sakin hayatı yaşıyor olurduk.

Sessizce Christian, Claire ve Lizzie'nin dur durak bilmez sohbetlerini dinledim. Claire Lizzie'ye hayatıyla ilgili ardı arkası kesilmeyen, nelerden hoşlandığı, neleri sevmediği gibi sorular soruyordu. Koltuğunda yan oturmuş, dikkatini kızıma ve oğluna yöneltmişti. En zor kısım Lizzie'ye Christian'ın çocukluğu ile ilgili anlattığı hikâyelerdi. O meraklı ve başını sürekli derde sokan küçük çocuktan bahsederken gözlerinden sevgi fışkırıyordu. Uzanıp Christian'ın omzunu ve kolunu okşuyor, kimi zaman da elini tutuyordu.

Bense önümde olup bitene anlam veremez bir hâlde ikisine bakıyordum. Sanki Claire o eski Claire değildi. Daha önceleri *tanıdığım*, oğlu da kendisine benzeyen, hatta kendi evladını bile sevmediğini düşündüğüm için tiksindiğim o kadın...

Oysa şimdi...

Christian'ın dikiz aynasından bana bakan gözlerini gördüğümde bakışlarımı kaçıramadan utançla başımı iki yana salladım. Sanki Claire'in sandığım gibi birisi olmadığını, harika ve sevecen bir insan olduğunu ve içimde ona karşı oluşan sevgiyi dizginlememem gerektiğini tekrar edercesine hafifçe gülümsedi.

Dikkatimi başka yöne, bu arabanın dışındaki dünyaya yönelttim; arabanın içinde olanlar dayanılacak gibi değildi. Yüzümden süzülen gözyaşlarını sildim. Bu buluşmanın

orta yerinde kaldığım için oluşan gözyaşlarını. Tüm bunların şu anda, tam beş yıl sonra olmasından ötürü biriken gözyaşlarını. Daha da kötüsü, annesinin Christian'ı sevdiğini öğrendiğimde içimde oluşan rahatlama duygusunun beraberinde getirdiği gözyaşlarını. Beni en çok korkutan da bu sonuncusuydu.

Yirmi dakika sonra Deniz Dünyasının çoktan arabalarla dolup taşmış olan devasa park alanına yanaşmıştık. Christian, Claire ve Lizzie dışarı fırladılar fakat ben çantamı toparlamak bahanesiyle oyalanıp kendime gelmeye çalıştım.

Serin sabah sisi dağılmaya, güneşin parlak ışınları süzülüp tenimi ısıtmaya başlamıştı. Eğer bu şartlar altında olmasa bugünü burada geçirmekten müthiş keyif alabilirdim.

"Anne, geliyor musun?" diye bağırdı Lizzie. On beş metre kadar ileride Claire ve Christian'ı iki yanına almış, ikisini de ellerinden tutmuş, omzunun üstünden bana bakıyordu.

Başımla onaylayarak çantamı omzumun üstüne attım. "Arkanızdayım." Christian heyecanlı bir tavırla sırıtırken, Claire anlayışlı bir ifadeyle, sanki bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyormuşçasına bakıyordu. Oysa ben hiç kimsenin bunun nasıl bir işkence olduğunu anlayamayacağından emindim.

En az on adım gerilerinden yürüyor, aradaki mesafeyi korumaya çalışıyordum. Lizzie park alanında yürürlerken keyiften ciyaklıyordu. Christian ve Claire onu her birkaç adımda bir havalandırıp sallıyorlardı. Üçünün kahkahaları, içimdeki kırgınlıkla keskin bir karşıtlık oluşturuyordu. Christian'ın sanki her şey *yolundaymış* ve yanlarında bir yerim varmış gibi davranmasına inanamıyordum.

Sanki beni bugüne kadar acı çekmek zorunda bırakan kendisi değilmiş gibi.

Bilet gişesinde sıraya girdiğimizde üçü de hâlâ el eleydi. Bense aramızdaki mesafeyi koruyordum.

Sıra kendisine gelen Christian bir adım atarak kredi kartını pencereden içeri uzattı. "Üç yetişkin, bir çocuk."

Gişedeki kadına kartımı vermek için ileri uzanarak, "Christian, hayır," dedim.

"Elizabeth." Kısık sesinde yalvarırmış gibi bir hava vardı. "Ödememe müsaade et. Lütfen."

Başımı inatla iki yana salladım. "Senin paranı istemiyorum, Christian."

Yüzü buruştu ve sesini alçaltarak başını bana doğru uzattı. "Biliyorum, Elizabeth, hiçbir zaman istemedin zaten. Hatta sana ait olanı bile almak istemedin." Gözlerindeki üzüntüyü görünce daha fazla direnemeyecek kadar şaşırmıştım. Geri çekildim ve bilinçli bir şekilde kartımı şortumun cebine iliştirdim. Beni bu kadar kolay ikna edebilmesi korkunçtu.

Christian her birimize birer bilet uzattı. Kendiminkini alırken bakışlarım yerde, tereddüt eder bir hâldeydim. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Ona minnet duymak niyetinde değildim. Başımı kaldırınca dudaklarını sıkarak bana baktığını gördüm. Sanki konuşacakmış gibi ağzını açtıysa da dikkatini başka yere vererek yine kapadı.

"Hazır mısın bir tanem?" Christian Lizzie'ye doğru uzanırken sesinde yine sıcaklık vardı fakat kendini zorladığı da belliydi.

"Evet!" Lizzie Christian'ın elini tuttu ve kapıya doğru yürürlerken yanında sıçrayıp durdu.

Ayaklarım geri geri gitse de peşlerine düştüm. Biletimi kontrol edip bana iyi eğlenceler dileyen adama homurdandım.

Çünkü imkânsızdı bu.

Sabahı üçlünün birlikteliklerini bozan bir yabancı gibi geçirmiş, zevklerine ortak olmamıştım. Christian bütün bölümleri âdeta bir çocuk gibi şaşkınlık ve merakla gezmişti. Doğal yaşam alanlarını gezerlerken ben ısrarla geride durmuş, köpek balıklarına, balinalara ve yunuslara bakıp hayret etmelerini izlemiştim. Yine de çevrelerine duydukları ilgi, benim küçük kızıma duydukları ilginin yanında hiç sayılırdı.

Eğer mümkün olsa Christian ilgisini bir an bile Lizzie'den ayırmayacaktı. Lizzie'nin eli sürekli Christian'ın elindeydi. Yorulduğu zaman Christian onu derhâl sırtına alıyordu. Lizzie'nin bir gözü de benim üzerimdeydi. Geride kalmadığımdan emin olmaya çalışıyor, o tatlı yüzüyle bunu başarıyordu da. Christian bana doğru kaçamak bakışlar atsa da dikkati kızıma yoğunlaşmış hâldeydi.

Havuzlara yaklaşırken Lizzie, "Baba, ben en çok bunu seviyorum!" diye bağırdı ve ileri fırlayıp parmaklarının üzerine kalkarak elini suya daldırdı. Daireler çizerek yüzen vatozların sırtını okşadı.

Christian da havuza eğildi. Küçük vatozun kanadına çekinerek dokundu. Lizzie'ye ve ardından bana baktı. Gülüşündeki heyecanı gizleyemiyordu.

"Bu inanılmaz bir şey." Başını Lizzie gibi büyülenmişçesine sallarken elini suya daldırarak bu kez avcunu vatozun sırtında gezdirdi.

"Çok tatlılar, değil mi baba?" diye sordu Lizzie, parmaklarını hayvanın suyun üstünde kalan kısmında gezdirirken.

Christian Lizzie'nin yanağını ve çenesinin altını şefkatle okşadı. "Çok güzel," derken sadece Lizzie'yi kastettiği belli oluyordu.

Görüp de inanamadığım bu şeye sırtımı dönmek zorunda kaldım.

Lizzie'yi seviyor olamazdı. Bu mümkün *değildi.* Lizzie onun için bir eğlenceydi sadece. Bu her ne ise gelip geçici bir şeydi. Böyle düşünmek zorundaydım. Aksi takdirde zayıf, güçsüz bir konuma düşerdik ve ben kendimi savunmasız hâlde bırakmayı göze alamazdım.

Sabah ağır ağır, duyduğum rahatsızlıkla birlikte geçti gitti. Dördümüz birden öğle yemeğini ufacık bir masada yedik. Dikkatimi Christian'ın bitmek bilmeyen şakaları yerine ayaklarıma vermek için müthiş çaba sarf etmiştim, zira babasının yaptığı şapşal hareketlere katıla katıla gülen Lizzie'nin kahkahaları âdeta bulaşıcıydı. Christian hiç çekinmeden saçma sapan komik suratlar yapıyordu. Tek beklentisi Lizzie'den bir tepki alabilmekti.

Bu hâliyle bir zamanlar tanıdığım o adama çok benziyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirecek gibi olduysa da kendimi tuttum. Dudağımı ısırarak Christian'ın içime bu şekilde işleyebilmesine lanet ettim. Daha da önemlisi, neden buna müsaade ettiğimi sordum kendime.

Christian çöpleri toplamak için ayağa kalkınca rahatladım. Artıkları bir tepsiye doluşturdu ve yemek alanının karşısındaki çöpe atmaya gitti. Bir anlık da olsa varlığından uzaklaştığım için minnettardım.

Birkaç saniye sonra geri döndü. Ellerini silkelerken, "Şimdi nereye gidiyoruz, Lizzie?" diye sordu.

Lizzie sandalyesinden kayarak indi ve zıplayarak, "Suyla oynamaya gidebilir miyiz?" diye sordu.

Beş dakika sonra oyun alanına ulaştık. Christian ve Lizzie önden giderlerken Claire ve ben geriden sessizce takip ettik. Lizzie arkasına sabırsız bir şekilde sırıtarak bakınca hızlanmak zorunda kaldık.

"Oynamak istiyor musun anne?" diye bağırdı yanlarına vardığımız zaman.

Şimdiye dek kızımla oynama fırsatını bir kez bile kaçırmamıştım fakat bu ortamda kendimi Christian'ın yanında hoplayıp zıplarken hayal edemiyordum. Fazla *yakın* davranmak olurdu bu.

"Ee, bu sefer seni izlesem daha iyi olacak Lizzie. Sen git oyna." Lizzie'nin hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Önünde bir dizimin üstüne çöktüm ve şefkatle kolunu okşadım. "Ben şurada oturup hep seni izleyeceğim. Tamam mı tatlım?" Bir ağacın gölgesindeki bankı işaret ederek güçlükle gülümsedim.

Lizzie arkasına baktı ve tekrar bana dönüp başını salladı. "Tamam anne."

Kabul edince rahatlayarak içimi çektim. Kızımı her ne kadar kırmak istemesem de kafamı boşaltmak için yalnız birkaç dakika geçirmeye ihtiyacım vardı. Boş bankta inzivaya çekilmeden önce Lizzie'yi alnından öptüm.

İnzivam pek de uzun sürmedi.

"Müthiş bir çocuk," dedi Claire yanımdaki banka otururken. "Onu harika yetiştirmişsin."

Yan yan baktım. Claire ise yerden kesik kesik fışkıran suların arasında eğlenen Christian ve Lizzie'ye bakıyordu. Nasıl cevap vereceğimi, hatta cevap vermeyi isteyip

istemediğimi düşündüm. Altı saat önce Claire Davison'ı taş kalpli, duygusuz bir insan olarak bilmekteyken, şu an karşımda nazik ve hassas birini görmekteydim. Hâlâ bu durumla nasıl başa çıkacağım konusunda kararsızdım.

Lizzie'nin ciyaklaması dikkatimi Claire'den uzaklaştırdı. Christian'ın attığı sudan kaçarken, "Yakala beni baba!" diye bağırdı.

Christian'ın Lizzie'yi kovalarken attığı kahkaha gürdü ve önce yüzünün yanına, ardından tişörtünü ıslatacak şekilde göğsüne çarpan sudan dolayı şaşkınlık doluydu.

Lizzie ciyaklayarak dans ediyordu. "Sen de sırılsıklam oldun baba!" Christian fırlayarak Lizzie'yi yakaladı ve ayaklarını yerden kesip kollarına alırken kıkırdadı. "Şimdi de seni sırılsıklam yapacağım!"

Lizzie ayaklarını savurarak kahkahalar içinde ve çığlık çığlığa bağırıyordu. "Hayır baba, hayır!" Yine de bunun her anından müthiş keyif aldığı belliydi.

Onları izlerken daha da kötü oldum. Lizzie babasına hayran olmuştu ve en çok korktuğum şeydi bu. Babasının gidişini nasıl atlatacağını bilmiyordum.

Claire sakince fısıldayarak acımı yarıda kesti. "O iyi bir adam, Elizabeth."

Bu sözler karşısında gözlerimi yumdum. Sinirden akan gözyaşlarım yüzümü yakıyordu. Bütün günümü acımı gizleyerek, Christian'a bakmak canımı yakmıyormuş gibi davranarak geçirmiştim ama artık kendimi daha fazla tutamayacaktım. Çok korkuyordum. İçimde biriken karmakarışık duygulardan ve bir yanımın onun gerçekten *iyi* bir adam olduğuna inanmak istemesinden korkuyordum.

"Korkuyorum." Kelimeler, ben onları tutamadan ağzımdan dökülüvermişti.

Claire yavaşça ve kederle içini çekerken kaşları havalandı. "Sana yaptığı şey çok yanlıştı Elizabeth ve seni hislerinden ötürü suçlayacak değilim. Fakat senden ve kızından uzakta geçirdiği her günden pişmanlık duyduğunu bilmen gerek diye düşünüyorum."

Başımı iki yana salladım. Istırapla perçinlenmiş sesim sertleşmişti. "Eğer beni gerçekten sevmiş olsaydı bana geri dönerdi."

Claire yüzünü buruşturdu ve başını sallayarak onayladı. "Dönerdi."

"Öyleyse neden dönmedi?" Her yanımdan çaresizlik fışkırıyordu.

Christian ve Lizzie'nin oynadığı yere baktı, ardından tekrar bana. "Bunu ona sormalısın." Bakışlarını tekrar oynamakta olan oğluyla torununa çevirdi ve başını iki yana sallayarak, "Ben de dönmemesine hiçbir zaman anlam veremedim," dedi. Sesi öylesine kısıktı ki, son cümlesini söylerken benim duymamı isteyip istemediğinden emin değildim.

"Senden yaptığı şeyi unutmanı beklemiyorum Elizabeth fakat ona kendisini ispat etmesi için bir şans vermeni rica *ediyorum*." Yaptığını ne onaylıyordu ne de onaylamıyordu. Yalnızca sevdiği evladına destek olduğu belliydi.

Belirsizlikle kıvranarak, beni mahveden ve kalbime hâlâ hükmeden adamı seyrettim. Claire'in bana söylediği şeye inanmak istedim. Christian'ın beni sevdiğine, hâlâ seviyor olduğuna ve daha da önemlisi, beni bir daha asla incitmeyeceğine inanmak istedim. Bunu yapıp yapamayacağımı ise bilemiyordum.

Claire sanki düşüncelerimi okurmuşçasına elimi okşadı. "Bazen affetmek zaman alır."

Göğsüme bir ağırlık oturdu ve konuşmakta zorlandım. "Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Onu hâlâ seviyorsun," dedi.

İç çekip başımı öteki yana çevirdim. Christian'ı sevmek kendime itiraf etmediğim, sadece zihnimin derinliklerinde kabullendiğim bir şeydi. Matthew ve Natalie biliyorlardıysa da, bu aramızda konuşulmayan bir konuydu.

"Ona bakışından belli oluyor," diye belirtti Claire.

Sessizliğim onun söylediklerini doğru çıkarmaktan başka bir işe yaramadı.

Christian ve Lizzie'nin oyunlarını izlerken sessiz kaldık. Claire ile görüşmediğimiz süre zarfında çok şey değişmişti ve anlayamadığım çok şey vardı. Yine de, onun kalbi yumuşayıp büyürken benimki sertleşip küçülmüştü. Bu durum kendini Claire'e karşı duyduğum hisleri âdeta haykırarak belli ediyordu.

Bir süreliğine içimdeki sesi duymazdan gelip, sözlerindeki teselliyi kabullenmeye çalıştım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bu teşekkürün içinde çok şey saklıydı. Nasıl başa çıkacağımı bilmesem de tavsiyesi için, merhameti için, anlayışı için, kızıma olan sevgisi için, Christian'ı ve hatta belki beni de sevdiği için ettiğim toplu bir teşekkürdü bu. Claire'in her nasılsa kalbimde kendine bir yer bulduğuna şüphe yoktu. En çok da insanların değişebildiğini bana gösterdiği için teşekkür ediyordum ona.

Claire elimi sıktı ve başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, Elizabeth, asıl ben teşekkür ederim."

Arena günün son gösterisi için dolmuş, hava kararıp serinlemişti. Üst sıraların ortalarında bir yer bulup sıkıştık. Hepimiz çok yorgunduk, özellikle de Lizzie. Christian onu bir saat boyunca taşımıştı. Yorgun olmadığını ve balina Shamu ile havai fişek gösterisini izlemek istediğini söylese de hepimiz yorgun olduğunu biliyorduk.

Görünen o ki parmağında oynattığı tek kişi ben değildim.

Christian Lizzie'yi kucağına alıp Claire'in yanına oturmuştu. Benim de Christian'ın yanındaki küçük alana oturmaktan başka şansım kalmamıştı.

Akşamüstü bu kez çabucak geçivermişti, çünkü dikkatimi bilinçli olarak Christian'ın kızımla ilgilenişine vermiştim. Onlara kin dolu gözlerle bakmak yerine, Lizzie'nin yaptığı her hareketi izlerkenki sevgi dolu ifadesine odaklanmaya zorlamıştım kendimi. Lizzie konuşurken Christian'ın gözlerinde beliren o ışığı, Lizzie'yi tutuşundaki şefkatli dokunuşu izledim. Gösterinin başlamasını beklerken, Christian'ın kucağında kıvrılmış olan Lizzie'nin gözlerindeki huzur belli oluyordu. Gösterinin başlayacağını duyuran anonstan önce uyuyakalmıştı. Christian kucağındaki Lizzie'ye baktı. Kâküllerini nazikçe yana doğru çekerken, yüzündeki ifade Lizzie'ye tapar gibiydi.

Ürkek kalbimin mücadele ettiği şeyi kabullenirken boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştım.

Lizzie'yi seviyordu.

Başını bana doğru eğerken gözlerinin derinliklerindeki duygu seli belli oluyordu. "Onu çok seviyorum, Elizabeth." Daha önce Lizzie ile vedalaşırlarken bunu defalarca duymuştum fakat buna ilk kez gerçekten inanıyordum. Lizzie'yi

hafifçe kaldırıp göğsüne bastırdı ve başına bir öpücük kondurdu. "Çok seviyorum," diye fısıldadı. Bu kez bana söylemediği belliydi.

Gösterinin büyüleyici ve seyircilerin ağzını açık bırakacak kadar heyecanlı olduğuna hiç şüphe yoktu ama ben farkında bile değildim. Dalgın dalgın önüme bakarken, yanımda çocuğumu kucaklayan adamdan yayılan heyecandan başka bir şeye odaklanamıyordum. Gösteri bitip de sıra gökleri aydınlatan havai fişeklere geldiğinde yüzümü yukarı, akşamın serinliğine doğru döndürüp gözlerimi kapadım ve ilk kez kendimi koyuverdim. Sürekli kızgın olmaktan ve hayatımı tetikte yaşamaktan dolayı çok yorgundum. O an, bu devamlı endişe hâlinin bana bağlı olmayan şeyleri engelleyemeyeceğine ikna oldum ve şimdilik Christian'ın babalık yapmasına müsaade etmeye karar verdim. Becerememeyebilir ya da çekip gidebilirdi fakat ben artık bununla savaşmayacaktım. Ona kendini ispat etmesi için bir şans tanıyacaktım.

Claire her ne kadar benden daha fazlasını rica etmiş olsa da ben henüz kalbimi böyle bir şey için tehlikeye atıp atamayacağımdan emin değildim. Yine de yakınlığının yarattığı sıcaklığı bedenimde hissettikçe içimden bir parça öyle yapmamı diliyordu.

Eve dönüşümüz sükûnet içerisinde geçmişti. Bense yaklaşık üç aydır ilk kez kendimi rahat hissediyordum. Christian onu kucağından çocuk koltuğuna aktarırken Lizzie biraz kıpırdanmıştı. Ay ışığının pencereden süzülüp beyaz teninde ışıldamasını izledim.

İçimde hâlâ Lizzie'nin güvenliğinden sorumlu olduğumu hatırlatan hafif bir huzursuzluk vardı ve bu huzursuzluktan hiçbir zaman kurtulamayacağımdan emindim.

Saat on bir olmak üzereyken Christian evimin olduğu sokağa saptı. Hem bedenen hem de zihnen çok yorulmuş bir hâlde arabadan indim. Mahalle oldukça sessizdi. Gerinerek arabanın diğer tarafına doğru yürürken esnememe engel olamadım. Christian benden önce Lizzie'nin kapısını açmıştı.

"Ben alabilir miyim?" Başıyla Lizzie'yi işaret etti.

İçgüdüsel olarak hayır demek üzereydim ki kendimi tuttum ve bir adım geri çekildim. "Elbette."

Christian şaşırarak bir süre beni süzdü ve ardından uykulu bir gülümseme ile başını arabanın arka kapısından içeri soktu. Hareketleri yine nazikti. Lizzie'nin kemerini çözüp onu kollarına aldıktan sonra sırt çantasını ve oyuncak bebeğini de el yordamıyla bulmaya çalıştı.

"Dur, onları ben alayım." Christian'ı kenara itip içeri uzandım ve Lizzie'nin eşyalarını alıp Claire ve Christian'ı arkama alıp evin yolunu tuttum. Derin bir nefes alıp anahtarı deliğe soktum ve kilidi açıp kapıyı ardına kadar araladım.

Christian, Lizzie'nin doğum gününden beri ilk defa o kapıdan içeri girmişti.

Kapıdan girince duraksayıp tekrar izin ister bir ifade takınmıştı.

Biraz çekimser bir tavırla merdivenleri işaret ettim. "Odası yukarıda, sağdan ilk kapı."

Christian hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Sessiz adımlarla merdiven sahanlığında gözden uzaklaştı.

Claire uzanarak yanağımı avcunun içine aldı. Dokunuşu şefkat doluydu.

Başımı sallarken yanağımdan ürkek bir gözyaşının süzülmesine engel olamadım. Eliyle gözyaşımı silerek Christian'ın peşinden gitti.

Üst kattaki fısıldaşmalar aşağıdan duyuluyordu. Christian ve Claire, Lizzie'nin odasından çıkana kadar aşağıda yalnız başıma kaç dakika geçirdiğimi bilmiyordum. Huzursuzlanmış, kendi evimde kendimi rahatsız hissetmiştim.

Christian kapıya yaklaştı ve önümde ciddi bir ifadeyle durdu. "Teşekkür ederim, Elizabeth." Önce merdivenlere, ardından tekrar bana baktı. "Bu hayatımın en güzel günüydü."

Cevap veremez bir hâlde yere baktım. Zaten bütün günün ağırlığı üzerimdeydi. Bir de Christian'ın böyle demesi üstüne eklenince az kalsın önünde çökecektim. Kapıdan çıkıp uzaklaşınca, Claire kollarını bana doladı. "Teşekkürler, Elizabeth," diye fısıldadı kulağıma. "Sen harika, muhteşem bir kızsın ve bu gününü seninle paylaşmama izin verdiğin için çok mutluyum."

Şaşkınlıktan ve kalbimin acısından Claire'e sıkıca sarılıp omzunda sessizce ağladım. Beni yatıştırmaya çalışıp mırıldandı, "Her şey yoluna girecek. Bekle bak, göreceksin." Geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Göreceksin."

Kapıdan çıkmadan önce bana son bir kez daha sarıldı.

Burnumu çekerek gözlerimi elimin arkasıyla sildim. Elimde hâlâ oyuncak bebeği tuttuğumu görünce istemsizce güldüm. Yukarı çıkıp bebeği kızımın yanına koydum. Lizzie'yi yanağından öptüm ve babaannesinin haklı olması için dua ettim.

Dokuzuncu Bölüm

Bir şeyler değişmişti. O gün, hayatımda geçirdiğim en müthiş gün olmuş, eğer her şeyi bir kenara fırlatmamış olsam nasıl bir aile *olurduk* sorusunun cevabını almıştım.

Tabii ki Elizabeth'in duyduğu rahatsızlığı, kendini benden korumak için nasıl da tetikte durduğunu sezmiştim. Yine de günün sonlarına doğru yumuşamış, buzları çözülmüş gibiydi.

San Diego'nun nemli havasında rahatlarken gökyüzündeki olağanüstü gösteriyi en çok sevdiğim üç insanla birlikte izlemek âdeta gerçek dışı bir hayalin gerçekleşmesi gibiydi. Yanımda duran Elizabeth'in vücudunun sıcaklığını hissetmek baş döndürücüydü ve kucağımdaki kızımın tatlı ağırlığıyla Elizabeth'in teninden üzerime yayılan ısıdan başka bir şeye odaklanamamıştım.

İşte, tam o anda geçen gerginliğinin yerine gelen sükûneti fark ettim. Ona doğru kaçamak bir bakış fırlattığımda nefesim boğazıma düğümlenmişti. Ona olan aşkım sanki göğsümü parçalayıp dışarı fışkıracak gibiydi.

Yüzündeki ifadeyi unutabileceğimi sanmıyorum.

O kadar güzeldi ki onu o hâliyle, sanki ezici bir ağırlıktan kurtulmuşçasına huzurlu görmek içimi çok rahatlatmıştı.

Bu rahatlık beni eve kabul ettiğinde karşı konulamaz bir hâle gelmişti. Her bir zerrem onu kollarıma almak, bana verdiği bu hediye için, Lizzie'nin dünyasının diğer bir tarafına, kendi dünyasına beni de kabul ettiği için ona teşekkür etmek istemişti. Bu benim için dünyalara bedeldi.

Annem her ne kadar benimle paylaşmayı kabul etmese de Elizabeth ile aralarında bir şeyler geçtiği belli oluyordu. Elizabeth ona her ne söylediyse bunun ikisi arasında bir sır olduğu konusunda ısrarcıydı. Koluma şefkatle dokunup sabretmem konusunda telkinde bulunmuştu.

Sabredecektim. Elizabeth için sonsuza kadar bekleyebilirdim.

Elizabeth yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Geçen gece Lizzie'yi Cuma akşamı görüşmemiz için aldığımda, dile getirmese de kapıyı açıp kenara çekilerek beni sessizce içeri davet etmişti. Ama ben girmemiştim.

Her ne kadar istesem de durumu zorlamıyordum. Akşamın sonunda Lizzie ile kapıda vedalaştık.

Elizabeth'ten ne beklemem gerektiğini ya da bağışlayıcılığının sınırlarını bilmiyordum. Yine de, şimdilik onun güvenini kazanmak adına *bir şeyleri* doğru yaptığımdan emin olmanın rahatlığını taşıyordum.

Bana bahşettiği her saniye değerliydi.

Ondan uzak olduğum dakikalarınsa bu kadar yalnız geçmemesini dilerdim.

Göğsümdeki küçük kare şekilli yastığa sarılarak siyah deri kanepemin derinliklerine gömüldüm. Duvardaki geniş ekran televizyonda bir kanaldan diğerine gezip dururken

huzursuzluktan sinirlerim bozuldu. Bu ıssızlık yanlış hayatı yaşadığımı söylüyordu bana. Cumartesi akşamıydı ve ben ailemle birlikte olmalıydım.

Bu beyhude oyalanma çabasından vazgeçip içimi çekerek kumandayı televizyona doğrulttum ve kapatma tuşuna bastım. Yastığı kenara fırlatıp ayağa kalktım. Kollarımı başımın üstünde gererek esnerken yatak odama doğru ilerledim. Sıcak bir duşun iyi geleceğini düşünerek gömleğimi çıkardım.

Diğer odadaki telefonum cam kahve masasının üstünde titreşmeye başladı. Tiz melodisi çalmadan önce titremesi duyuluyordu.

Komodinin üzerindeki saate şöyle bir baktım.

Sekiz yirmi üç.

Telaşla oturma odasına koştum. Arayanın annem olduğunu, bana iyi geceler demek istediği için aradığını düşünsem de içimden Lizzie'nin beni özlediği için arıyor olmasını umdum. Annesi onu yatırmadan önce son bir kez beni arayıp o tatlı suratını annesinin telefonuna dayayarak beni sevdiğini söyleyişini hayal ettim.

Arayan numarayı görünce gülümsedim.

Telefon titreşe titreşe çalarken ekranda Elizabeth'in adı ve numarası belirdi.

Telefonu kapıp telesekretere bağlanmadan hemen önce parmağımı ekranda kaydırdım.

"Merhaba tatlım." Bu hoş sürprizin yarattığı minnet duygusuyla yüzümde beliren gülümseyişin kuvvetini hissedebiliyordum.

"Christian..." Sesini duyunca birden bozuldum. Paniklemiş ve korkuya kapılmıştım.

"Elizabeth?" Sesimdeki telaş Elizabeth'inkiyle aynıydı. "Sorun ne?"

Konuşurken sesi titriyordu ve ağladığı belli oluyordu. "Lizzie merdivenlerden düştü."

Korku sırtıma bir hançer gibi inmişti. Gırtlağıma kadar tırmanan bulantıyla ve aklımda beliren iğrenç görüntüyle mücadele ettim. Cevap vermeden önce odama gitmiş gömleğimi kafamdan geçirmiş, çekiştiriyordum. "Bir şeyi var mı?" Sakin ve aklıselim davranmaya çalıştıysam da biliyordum ki perişan olmama beş saniye kalmıştı. Lizzie'ye bir şey olursa yaşayamazdım.

Elizabeth son derece üzüntülü bir şekilde konuşmaktaydı. Fısıltıyla, "Sanırım kolunu kırdı, bir de gözünün üstünde bir kesik var... Kanaması da durmuyor." Elizabeth bu son kelimeleri endişeden bocalayarak söylese de benim gerginliğim anında yatışmıştı.

Lizzie'nin yaraları ilk başta aklımda canlandığı kadar kötü gelmiyordu kulağa. Ayağıma ayakkabılarımı geçirip masada duran anahtarlarımı kaptım.

Elizabeth diyeceklerini toparlamaya çalışırken ben kapıya yönelmiştim bile. "Matthew'u aradım ama cevap vermedi... Lizzie de ağlamayı kesmiyor; seni istiyor." Huzursuzluğu doruğa çıkarken sesi alçaldı. "Gelebilir misin? Onu hastaneye tek başıma götürmek istemiyorum." Bu ricasından sonra anlık bir sessizlik oluştu. Benim yardımımı istemekten rahatsızlık duyduğu belliydi ama kızımızın ihtiyacı bunu önemsiz kılıyordu.

Dairemin kapısı arkamdan çarparken hole fırlayıp asansöre hücum ettim.

"Yola çıktım bile."

Trafik umduğumdan da berbattı ama buna rağmen Elizabeth'in evine her zamankinden daha kısa sürede ulaşmıştım. Oturdukları sokağa vardığımda mahalle çoktan sessizliğe bürünmüştü. Bahçelerdeki çimenler veya kaldırımlarda oynayan çocuklar yoktu. Aileler evlerine çekilmişti ve evlerinin pencereleri ışıldıyordu.

Arabamdan fırladım ve kapıya ulaştığımda çalmak için durmadım. Hışımla içeri girdiğimde Lizzie'yi Elizabeth'in kucağında, kanepede beklerlerken buldum. Lizzie sol kolunu göğsüne doğru çekmiş sızlanıyor, Elizabeth ise başına koyduğu nemli havluyu tutuyordu.

Hâlâ kapının girişinde, kapı kolunu tutar vaziyette dururken, hem endişe hem de rahatlamayla, "Lizzie," dedim. Onu böyle gördüğüm için içim sızlasa da daha kötü bir şey olmadığına şükrediyordum.

"Babacığım." Burnunu çekti ama yine de beni ufak bir gülümsemeyle karşıladı.

Yanına gittim ve dizlerimin üstüne çökerek yüzüne yapışmış saçı kenara çektim. "Ah tatlım benim, iyi misin?" Ona şöyle bir göz gezdirdim ve bakışlarım Elizabeth'in başına dayayıp bastırdığı kanlı havluya takıldı.

"Kolum acıyor." Lizzie yüzünü buruşturarak kolunu biraz daha göğsüne doğru çekti. Işıl ışıl gözleri yaşlarla doluydu. Göğsüme keskin bir acı saplanınca başkasının acısını fiziksel olarak hissetmenin mümkün olup olmadığını merak ettim.

"Biliyorum, bebeğim, biliyorum." Üzgün üzgün gülümseyerek Lizzie'yi kucaklamak için doğruldum. "Haydi, gel seni iyileştirelim."

Lizzie gözlerini açarak geri çekildi. Başını iki yana inatla sallamadan önce bir an reddedilmenin acısını hissettim. "Hayır baba, doktorları sevmiyorum."

Eyvah.

Elizabeth'e baktım. Gözleriyle yalvarıyordu. *Bir şeyler söyle.*

Hızlıca yaklaştım. Yaklaşınca Elizabeth'e de sokulmakta olduğum ve aldığım her nefeste dizlerinin göğsüme dokunmakta olduğu gerçeğini görmezden geldim.

Önemli olan şeye, yani kızımın güvenini kazanmaya odaklandım.

Lizzie'ye huzur vermek için hafif bir ses tonuyla, "Küçükken benim de doktorlardan korktuğumu biliyor muydun?" diye sordum.

Şaşırmıştı. "Korkuyor muydun?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Sonra ne öğrendim biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Doktorlar biz kendimizi iyi hissedelim diye çalışıyorlar," dedim yeterince ikna edici olduğumu umarak.

"Ama doktorlar iğne yapıyorlar," dedi Lizzie. Dudaklarını birbirine bastırarak karşı koyuyordu bana.

Gülmemek için kendimi tuttum. Bu sıkıntılı hâliyle bile hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi. Elizabeth'in gülümsediğini hissettim. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü farz ettim.

Elimi uzatıp Lizzie'nin yüzünü avuçladım ve başparmağımı yanağında gezdirerek, "Bazen yapıyorlar ama hepsi kendimizi iyi hissetmemiz için," dedim.

Lizzie'nin alt dudağı titredi. "Ama ben iğnelerden nefret ediyorum baba."

Hislerini anladığım için yumuşamıştım. Bu, kızımı gerçekten korkmuş bir hâlde ilk görüşümdü. Her ne kadar korkularını gidermek, onu kimsenin incitmeyeceğine söz verip kahramanı olmak istesem de bunu yapamazdım. Ona karşı dürüst olmalıydım.

"Biliyorum, Lizzie." Daha da yaklaştım. "Eğer sana iğne yaparlarsa annenle ben yanında olacağız, tamam mı?"

"Söz mü?" diye fısıldadı Lizzie. Hâlâ korkuyordu ama direncinin zayıfladığını hissediyordum.

"Söz." İşte, bu sadık kalabileceğim bir sözdü.

"Tamam, baba."

Lizzie'yi dikkatlice kollarıma alırken onunla ne kadar gurur duyduğumu mırıldandım. Elizabeth Lizzie'yi bana teslim ederken başını kaldırdı ve "Teşekkürler," dedi. Dudakları yavaşça, dikkatle hareket etmişti. Bana bu kadar güvenmesinin, yaralı kızımızı kollarıma bırakmasının zor olduğunu biliyordum. Bakışlarını yakaladığımda bir şey söylemeden, buna pişman olmayacağını belirtircesine başımı bir kez salladım.

Lizzie'yi çocuk koltuğuna oturtup yaralı koluna dikkat ederek kemerini bağladım. Elizabeth de yanındaki koltuğa oturarak en yakın acil servise giden yolu tarif etti. Birkaç dakika sonra acilin kapısından girmiş, Lizzie'nin kaydını yaptırmıştık.

Bekleme odasının en uzak köşesine oturduk. Ben Lizze'yi kucağıma yerleştirdim, Elizabeth de yanımdaki sandalyeye, muhtemelen kendini rahat hissetmeyecek kadar yakın bir

şekilde oturdu. Odadaki türlü türlü rahatsızlığı olan insan kalabalığını dikkatle izledik.

Derin bir iç çektim.

Gecenin uzun olacağı belli oluyordu.

Saat onda, muhtemelen Elizabeth'in verdiği ilaçların etkisiyle Lizzie'nin acısı uyumasına yetecek kadar dinmişti. Ben sırtını sürekli sıvazlarken kucağımda uyuyakalmıştı. Elizabeth pek konuşmamış, sadece kızının durumunu kontrol edip onu teskin etmeye çalışırken birkaç hoş laf etmişti.

Lizzie için Elizabeth'ten daha iyi bir anne olamazdı.

O gece yüzüncü kez yanımdaki güzeller güzeli kadına baktım. Tükenmiş, bal rengi gözlerinin altında koyu halkalar oluşmaya başlamıştı. Saçlarının sarı dalgaları sıklıkla eliyle düzelttiği için dağılmıştı. Bu kez baktığımı fark etmiş olacak ki o da bana doğru bakarak sanki özür dilercesine gülümsedi.

Sanki burada olmak canımı sıkıyormuş gibi, "Geldiğin için teşekkürler, Christian," dedi.

Başımı kaldırıp ona doğru döndüğümde az daha kulağına fısıldayacak mesafedeydim. "Sen şu an başka bir yerde olabilir miydin Elizabeth?"

Uyuyan yavrumuza bir bakış attıktan sonra tekrar bana baktı. "Elbette, hayır."

Derin bir ifadeyle gözlerine baktım. "Ben de olamazdım." Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra dudaklarını sıkıp başını salladı. Hâlâ bir yarısının buna inanmadığını bildiğimden dudaklarımda küçük ve acı bir gülümseyiş belirdi. Yine de sorun değildi bu, çünkü biliyordum ki diğer yanı buna inanıyordu.

Bu ancak zamanla düzelebilecek bir durumdu.

Tekrar sessizliğe gömüldük. Sırasını bekleyen hastalar çağırıldıkça yerlerine yenileri geliyor, bu sayede zaman geçip gidiyordu.

Elizabeth bitkin hâlde esnedi. "Saçmalık bu," diye homurdandı Lizzie'nin yüzünü okşarken.

Ayaklanıp Lizzie'yi onun kollarına bırakarak, "Al," dedim. Yalvaran gözlerle bana baktı. *Beni yalnız bırakma.*

Duyduğu güvenin kaybolması çok kolaydı. Bu içimi sızlattı. "Hemen geleceğim."

Beş dakikadan kısa sürede iki plastik bardak dolusu sıcak kahveyle geri döndüm. Elizabeth'inkini aklımda kaldığı üzere sevdiği şekilde hazırlamıştım. Bir ölçü krema, iki ölçü şeker.

Bardağı ona verdiğimde zevkten inledi. "Christian." Kahvenin aromasını içine çekerek gözlerini kapadı ve bardağı dudaklarına götürdü. "Tam bir hayat kurtarıcısın."

Ardından hayatına tekrar girdiğimden beri ilk kez samimiyetle gülümsedi.

Bu Elizabeth'in son on dakikadır belki de yirminci kez arkasına dönüp Lizzie'nin rahat olup olmadığını kontrol edişiydi. Lizzie arabaya bindiğimiz anda tekrar uykuya dalmıştı.

Elizabeth önüne dönerken içini çekip yanımdaki yolcu koltuğunun derinliklerine gömüldü. Dirseğini kapıya, elini de başına dayamıştı. "Konu Lizzie olunca her zaman aşırı tepki gösteriyorum." Kendi kendine konuşur gibiydi.

Sağıma doğru bakıp kalbimin sahibi olan, hata yaptığını düşünerek annelik vazifesini sorgulayan, yeterince dikkatli olup olmadığını düşünen kadına gülümsedim. Ebeveyn

olmak böyle bir şeydi işte. Başını koltuk başlığına yaslayarak bana doğru çevirdi. Yorgun ama sıcak bakıyordu. Gülümsemem daha da arttı.

"Ne oldu?" diye söylendi hafifçe sırıtarak.

"Ne kadar iyi bir anne olduğunu düşünüyordum." Arabayı evin önündeki yola çekip motoru durdururken son birkaç saattir içine girdiğimiz bu sıcak havayı bozmamış olduğumu umdum.

Elizabeth sessizce güldü. "Bazen ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünüyorum."

Dikiz aynasından onun yetiştirdiği çocuğa, mükemmel olduğunu düşündüğüm o küçük kıza baktım ve tekrar Elizabeth'e dönmeden önce başımı salladım. "Kendinden bu kadar şüphe etmemelisin."

İçimdeki uzanıp ona dokunma isteği o kadar kuvvetliydi ki neredeyse buna karşı koyamayacaktım. Bana bakarken dudaklarının cevap vermek için aralanışı ve o hem bedenen hem zihnen yorgun görüntüsü bana eskiden kollarımda uykuya dalmadan hemen önceki hâlini anımsatıyordu.

Aptalca bir şey yapmadan önce hızla arabadan fırladım.

Lizzie'yi dikkatlice kollarıma alıp Elizabeth'in peşinden karanlık eve girerek yukarıya, Lizzie'nin odasına çıktım ve kızımızı küçük yatağına yatırdım. Elizabeth, Lizzie'nin en sevdiği geceliğini bulmak için dolabı karıştırırken ben de ayakkabılarını ve şortunu çıkardım. Holden içeri süzülen loş ışığın altında Elizabeth ile birlikte Lizzie'nin şişmiş minik parmaklarını, bileğini ve dirseğini saran askılı bandajın üzerinden gömleğini çıkardık.

Gömleği başından çekerken "Kolundaki şey alçı olmadığı için ne kadar mutluyum, bilemezsin," diye fısıldadı Elizabeth.

Başımı salladım. Çok haklıydı.

Lizzie'nin yaraları çok daha kötü olabilirdi. Neyse ki incinmiş bir bilek ve başındaki hafif pansuman gerektiren kesikle kurtulmuştu. Lizzie için önemli olan ise aşıdan yırtmış olmasıydı. Doktor ve hemşirelerin yanında çok cesur davranmış, muayene olurken ve röntgen çekerlerken kıpırdamadan durmuş, gözünün üstüne bandaj yerleştirip kolunu sararlarken onlara destek olmuştu.

Onunla gurur duyuyordum.

Lizzie, Elizabeth'in ona pembe saten geceliğini giydirmesi için kaldırdığımda pek kıpırdanmadı. Geceliği başından rahatça, kolundan ise dikkatle geçirmişti.

Elizabeth örtüyü geri çekerken ben de kızımızı yatağa yatırmıştım. Lizzie hayatında ilk kez hem annesi hem de babası tarafından yatırılıyordu.

Böyle berbat bir durumda bile çok güzeldi bu.

Dudaklarımı kızımın başına dayayarak fısıldadım, "Seni seviyorum, Lizzie."

Belli belirsiz bir şekilde homurdanarak karşılık verişi beni mutlu etmişti.

Durduğum yerde esneyerek gerindim. Lizzie'nin komodininin üstündeki dijital saat iki on dokuzu gösteriyordu.

Oldukça geçti ama ben henüz gitmeye hazır değildim.

Yatak odasının kapısından Elizabeth'in kızımızı öpüp saçlarını şefkatle okşadıktan sonra doğrulup bana doğru yürümesini izledim.

İkimiz de aynı anda derin bir iç çektik. Çile resmen bitmişti.

Elizabeth'in koridorunun loş ışığında durmuş, hareket etmek istemiyorduk. Söylemek istediğim ve söylemem gereken çok şey vardı. Bu sessizlik beraberinde bir beklenti yaratıyordu. Sürmeye devam ettikçe de rahatsız edici bir hâle geldi.

Nihayet, "Artık dinlensen iyi olacak," dedim vedalaşmamayı umarak.

Huzursuz olmuştu. "Saat çok geç oldu Christian." Ellerini büzüştürdü. "Burada kalsana. Misafir odam yok ama kanepe gayet rahattır... Eğer istersen tabii." Sözlerindeki gergin hava elini bana doğru, dokunmadan da olsa uzattığında yavaşça kayboldu. "Lizzie sabah seni görmek isteyecektir."

Beni ikna etmesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Gitmek istemediğimi fark etmemiş miydi ki? Her ne kadar kalmak istesem de Elizabeth'in bu davetinin çok büyük bir şey olduğunun farkındaydım.

"Emin misin?"

Başını sallayarak onayladı. "Evet... Kal." Belki kendine itiraf etmiyordu, hatta belki farkında bile değildi ama ona baktığımda kalmamı kendisinin de istediğini fark ettim. Kendini korumak için büründüğü zırh, gözlerindeki umudu gizlemeye yetmiyordu.

Yutkunarak söze girmeye çalıştım. "Elizabeth..."

Elini kaldırarak durdurdu beni. "Lütfen, Christian.... Yapma."

İçgüdüsel olarak geri çekilip gözlerimi kapayarak onun henüz duymaya hazır olmadığı şeyleri söylemekten kendimi alıkoydum. Yakında konuşacak ve her şeyi ortaya serecektik

fakat ricasını sezmiştim ve bu gece onu daha fazlası için zorlamayacaktım.

"Peki."

Aramızdaki gergin hava yatışınca Elizabeth harekete geçti. "Bir saniye bekle." Arkasını dönüp koridorun sonundaki odasına girdi ve iki dakikadan kısa sürede, elinde yeni bir diş fırçası ve bir çift pijama altıyla geri döndü.

"Al." Küçük yığını bana uzattı. "Matthew bunları uzun süre önce burada bırakmıştı."

Önce elimdekilere, ardından da Elizabeth'e kuşkulu bir ifadeyle baktım. Bunları cidden giymemi mi bekliyordu? Matthew'un beni sevmediği aşikârdı.

Gülerek başını salladı. "Sorun değil, Christian. Giy gitsin." Sırıtarak merdivenleri işaret etti. "Oturma odasının karşısında banyo var."

Her hareketiyle beni şaşırtan bu harikulade kadına bakarak kıkırdadım. Aslında şaşırmamalıydım. Elizabeth tanıdığım en müşfik, en sevecen insandı. O yanını görmek için kabuğunun biraz daha derinine inmem gerekiyordu sadece.

O kabuğun orada olmasının sebebi bendim ve bu çok üzücüydü.

"İyi geceler, Elizabeth." Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"İyi geceler, Christian." Bir müddet birbirimize bakarak geçmişe daldık. Arkamı dönüp onu orada bırakmadan önce neler olabileceğini düşündüm.

Küçük banyoda elbiselerimi çıkarıp mavi ekoseli pijama altını giyerken az da olsa pişmanlık hissettim.

Yorgundum fakat içimdeki enerji bu akşam uyuyup uyuyamayacağımı düşünmeme sebep oldu. Burada kalacağım günü defalarca kez düşlemişsem de hayallerimdeki şartlar şu andan çok farklıydı. Kanepede uyuyacaktım, Elizabeth'le değil."

Islak ellerimi saçlarımda dolaştırırken en azından birkaç saat uyuyabilmeyi diliyordum. Kapıyı açıp ışığı kapayarak loş ışık altındaki oturma odasına adımımı attığım an Elizabeth ile yüz yüze geldim.

Beni kapının diğer yanında beklemesine şaşırarak birden durdum. Çıplak göğsüme ilişen gözleri kocaman açıldıktan sonra yüzü kıpkırmızı olurken bakışlarını yere doğrulttu.

"Affedersin... Ben... Şey... Bunları görmek isteyeceğini düşündüm."

Kollarını açıp elindekileri göstererek beni girmiş olduğum şoktan çıkardı.

Elinde üç adet fotoğraf albümü vardı; hani şu kare şekilli, her birinin üzerinde saatler dolusu anne emeği olan türden.

Elizabeth albümleri almam için bana uzattı. Elimi çekingen bir tavırla uzatırken titriyordum. Ağzım kurumuştu ve bu hediyesi için ona karşı duyduğum minnettarlığımı tarif edemez hâldeydim. Albümleri aramızda tutarken bana anlayış dolu gözlerle baktı. Bakışlarındaki şefkat hem kalbimi kırmış hem de onarmıştı. Ellerini geri çekerken başını salladı ve arkasını dönüp yukarı çıktı.

Albümlerin içinde yüzleşeceğim şeyleri düşündükçe kalbim şiddetli bir endişe ve derin bir hasretle doldu. Yavaşça kanepeye doğru yürüdüm ve beş yıllık hatırayı, henüz yüzleşmeye hazır olup olmadığımı bilmediğim hatıraları kucağıma yerleştirdim. Parmaklarımı kahverengi kapağın

üzerinde gezdirirken onu açmak için gereken cesareti kendimde bulmaya çabalıyordum. Bunu yapmak tam beş dakikamı almıştı. Sehpanın üzerindeki lambanın zayıf ışığı ilk sayfadakileri görmeme yetecek miktardaydı.

Elizabeth Grace Ayers
Doğum Tarihi: 23 Mayıs Saat 04:37
Boy: 47 cm
Kilo: 2 Kilo 350 gram

Nefes kesici... Yürek parçalayıcı.

Gözümden akan yaşları durdurmanın bir yolu yoktu.

Elimde tuttuğum minicik bir bebeğin resmiydi. Taze yüzü kıpkırmızı, dudakları büzülmüş hâldeydi. O zaman bile o şimşek mavisi gözleri ardına kadar açık ve anlamlı bakıyordu. Başının üstünde dağınık, siyah saçlar vardı ve çenesi tıpkı benimki gibi çukurluydu.

Benim kızım.

Parmaklarım resim üzerinde kayıyordu.

Ne kadar da küçük.

Elizabeth'i doğum yapmadan önce gördüğüm zamanı hatırladım. Ne kadar zayıf, nasıl da hasta gibi görünüyordu. Lizzie'nin neden bu kadar minik olduğunu o an idrak ettim. Midem düğümlendi. Başım döndü. Alnımdan terler boşaldı. Elizabeth hasta gibi görünmüyordu, gerçekten hastaydı. Onu terk ettiğim zaman hastaydı.

Ben bir canavardım.

Boğazıma bir yumru oturunca yutkundum ve sayfayı çevirmeye gayret ettim. Kundaklı, uyuyan bir bebeğin

fotoğrafları vardı. Matthew'un kucağında. Annesinin göğsünde. En sonuncusu ise en güzeliydi. Fotoğrafta Elizabeth onu öyle bir tutuyordu ki sanki hayatın anlamını bulmuştu. Öyle hissettiğine hiç şüphe yoktu.

Bense bunları kaçırmıştım.

Her sayfa kızımın hayatından bir kesitti. Her biri hayatına dair kaçırdığım bir dönüm noktasıydı. İlk yemeği, ilk adımları, ilk kelimeleri, ilk doğum günü. Lizzie kafasında sivri bir külah, üstte ve alttaki ikişer adet dişiyle kameraya sırıtıyordu. Önünde tek mumlu yuvarlak bir pasta, çevresinde de onu seven insanlar vardı.

Ben orada değildim.

Sayfalar tombul yanaklı bir kızın koşan, oynayan ve sürekli gülümseyen fotoğraflarıyla doluydu. Diğer doğum günleri, diğer Noeller, Paskalya Bayramları, beş yıl içerisindeki her bir kutlama.

Bense orada değildim, çünkü ailemi terk etmiştim.

Son albümün son sayfasını açtığımda ise *oradaydım.* Lizzie kucağımda oturmuş, kollarını boynuma dolamış, sevip sevmeyeceğini bile bilmediğim bir doğum günü hediyesi için bana teşekkür ediyor, beni hak etmediğim bir sevgi yağmuruna tutuyordu.

Kaçırdığım şeylerden daha kötüsü, o sayfalara asıl nelerin konulmadığını bilmekti. Uykusuz geçen geceler, her bir endişe, her bir korku. Başarısızlıklar ve ulaşılamayan hedefler. Yürek acısı, akan gözyaşları.

Kedere boğulmuş bir hâlde pişmanlığımı Elizabeth'in benim için kanepeye bırakmış olduğu yastığa gömdüm. Yastık onun gibi kokuyordu. Yıllar süren hüznü ve kaybı boğmaya çalışarak yüzümü daha derine gömdüm ve beni

perişan eden o yıkımı gizlemeye çalıştım. Ölümü hisseder gibiydim. Bencilliğim ve aptallığım yüzünden tamı tamına beş yılı heder etmiştim.

En büyük bedeli hangimiz ödemiştik? Her fotoğrafta gülümseyen, yüzü huzurla dolu o dünyalar güzeli çocuk mu? Yoksa ihanete uğrayan, çok çalışıp böyle bir çocuğu, onu yetiştirecek kadar çok seven anne mi? Bendim o, biliyordum. Kaybeden bendim. Bunlardan mahrum yaşamıştım. *Başka şeylerin* bundan daha güzel olabileceğini düşünen bir aptaldım ben!

Şüphesiz ki burada olmayı, Elizabeth'in verdiği battaniyeyle örtünmeyi, başımı onun yatağından gelen yastığa koymayı, beni evine kabul edişindeki nezâketi hak etmiyordum.

Daha da önemlisi, Lizzie'nin sevgisini hiç hak etmiyordum.

Elizabeth'in Lizzie'yi görmeme müsaade ettiği ilk akşamdan sonra hayatım kararmıştı. Nedenini anlayacağımı sanmış olsam da henüz hiçbir fikrim yoktu. Aslında anlamam mümkün değildi. Yanında olmamıştım ve bilmemin bir olanağı yoktu. O kayıp zamanı geri getirmenin de hiçbir yolu yoktu. Elizabeth beni affetse bile kendimi affedebileceğimi hiç sanmıyordum.

Bu cansız hatıralar beni her ne kadar derin bir kedere sürüklese de böyle belli belirsiz bir deneyimi yaşamaktan, yaşamadığım bir hayata göz gezdirmekten dolayı istemsiz bir sevinç duymadan edememiştim. O günlerin matemiyle Elizabeth'in yastığına sıkı sıkı sarılıp kokusu ve varlığıyla huzur bulurken, bir parçası olmadığım hayatı benimle paylaştığı için ona minnet duyuyor, şimdi o hayatın bir parçası

olmama izin verecek kadar yürekli olduğu için ona şükrediyordum.

Varlığının hissi kuvvetlenmiş, maddeleşmişti. Yalnız olmadığımı anladığım an yerimden fırladım ve onu gördüm. Elizabeth merdivenin üst tarafında, parmaklıklara tutunmuş, yüzünden süzülen yaşlarla beni izliyordu. İkimiz de tek kelime etmedik ama kalbim, her biri hak etmediğim birer bağışlama için yalvaran binlerce pişmanlığı haykırıyordu.

Gözlerinde en çok arzuladığım şeyi gördüm.

Elizabeth beni önemsiyor, benim için üzülüyor ve beni seviyordu.

Başımı çevirip içimde ne varsa o ana boşaltırken, bir kez olsun böyle yaptığım için kızmamasını ümit ediyordum.

Elizabeth gözlerini yumdu ve geriye doğru iki adım attı. Belirsizlik ve korku her hâline yansıyor, nasıl güven duyacağını unutmuş, yaralı ama nasıl seveceğini hâlâ hatırlayan bir yüreği olduğunu açık ediyordu.

Elizabeth'in içime işleyen varlığını bırakmayı istemediğimden, yüzümü yastığına gömerek battaniyeye daha sıkı sarılıp altında kıvrıldım. Aşina olmadığım bir dürtükleme beni kendime getirerek, hayatımda uyuyarak geçirdiğim en güzel saatlerden beni çekip aldı.

"Uyan baba." Kulağımda hafif bir gülüş çınladı.

Karnımın üstünden yana doğru yuvarlanıp gözlerimi cennette açtım.

Lizzie sırıtarak üzerime eğilmişti.

Gözlerimi kırparak ayılıp önümdeki güzeller güzeli çocuğa baktıkça gülümsedim. Geceliği hâlâ üzerindeydi ve dünkü acısından eser kalmamıştı.

"Merhaba, bebeğim," dedim hırıltılı bir sesle. Boğazım uykusuzluktan ve içimde tutamadığım vicdan azabından dolayı berbat hâldeydi. "Gel buraya." Battaniyeyi kaldırıp Lizzie'yi yanıma gelmesi için çektim. Dün geceden sonra kızıma dokunmaya ihtiyacım vardı. Yanıma güzelce sokulup başını yastığa koydu. Alnına bir öpücük kondurup parmak uçlarımı gözünün üstündeki yaralı deri üzerinde hafifçe gezdirirdim.

"İyi misin tatlım?"

"İyileştim sayılır. Kolum azıcık acıyor." İyileştiğini göstermek için elini gererek açarken parmakları göğsüme değdi.

İçim bir fena olmuştu. Yakınlığı, dün geceki feci üzüntüsü ve onunla bugün bu kadar yakın olmama müsaade eden merhamete duyduğum minneti tekrar gün yüzüne çıkarıyordu.

Gözlerinin ışıltısı söndü. O çocuksu masumiyeti derin bir farkındalıkla gölgelenmişti. "Baba, neyin var?" Şiş parmaklarını uzatıp yanağımı okşayarak, bana asla hak etmediğim bir sevgi gösteriyordu.

"Yok bir şey prensesim. Her şey harika."

Hemen o an düzelmiş, o küçük çocuk geri gelmişti. Sarılışımdan kurtulup ayağa kalkarken gözleri yine ışıl ışıldı. "Haydi, baba. Kahvaltı neredeyse hazır," derken sağlam koluyla beni yataktan dışarı sürüklemeye çalışıyordu.

Söylediği şey duyularımı devreye sokmuştu. Mutfaktan gelen koku çok eskiye ait anıları canlandırdı. Pastırma,

yumurta ve bisküvi. Ağzım sulandı ve midem guruldadı. Kimse Elizabeth kadar güzel kahvaltı hazırlayamazdı.

Lizzie tekrar elime asıldı. Onun da annesinin hazırladığı kahvaltı için en az benim kadar heyecan duyduğu belliydi. Karşı koymadan, beni mutfağa yönlendirmesine izin verirken önümdeki manzara karşısında ayaklarım birbirine dolanmıştı.

Elizabeth ocağın önünde arkası bize dönük hâlde duruyordu. Üzerinde siyah pijama altı ve askılı siyah bir bluz vardı. Sarı saçlarını ensesinde dağınık bir şekilde toplamıştı. Yalınayak, ışıl ışıl ve göz kamaştırıcıydı.

Omzunun üstünden hızlıca bakıp samimiyetle gülümsedi. "Günaydın."

Önündeki işe geri dönünce, arkasından günaydın diye haykırmak istesem de ağzımdan ancak sönük bir fısıltı çıkmıştı.

Elizabeth önündeki on küsur yumurtayı kırdığı kaptan tavaya boşalttı. "Umarım açsındır. Bir orduyu doyuracak kadar kahvaltı hazırladım." Sesi yumuşak, hatta neşeli gibiydi. Sanki dün geceki gerilim çoktan unutulmuştu.

Arkasında sokulup kollarımı beline dolamak, omzuna başımı yaslayıp yanağına bir günaydın öpücüğü kondurmak ve onu sevdiğimi söylemek çok normal görünüyordu.

Bunun yerine, "Kurt gibi açım," dedim.

"Güzel." Fırının kapağını açıp eğilerek bir tepsi ev yapımı bisküviyi çekip çıkardı.

Bakışlarımı başka yöne çevirmem gerekmişti ve gözlerim mutfağın köşesindeki küçük masaya ilişti. Masada beş kişilik servis vardı. Birden kendimi çok rahatsız hissettim.

"Şey, Elizabeth?"

"Evet?" Bisküvileri sepete yerleştirmeyi bırakıp bana döndü.

Başımla masayı işaret ettim. "Birilerini mi bekliyorsun?"

Yüzünden anladığı belli olmuştu. "Evet. Matthew ve Natalie her pazar kahvaltıya gelirler."

Elimle saçımı düzelttim. Matthew ile aramızda Lizzie'nin doğum gününden beri bir sürtüşme geçmediyse de pek arkadaş olduğumuz da söylenemezdi. Onu sadece ara sıra Lizzie'yi alırken veya eve bırakırken birkaç kez görmüştüm. Her seferinde beni şüpheli ve kibirli bir tavırla izlemişti.

Elizabeth sanki ne düşündüğümü bilircesine baktı. Banyoyu işaret etti. "Üstünü değiştirsen iyi olur. Her an gelebilirler."

O an eğer Lizzie'nin hayatının bir parçası olacaksam buna alışmam gerektiğini anlamıştım.

Küçük banyoda ancak bir önceki gün giydiğim kıyafetlerimi giyip, dişlerimi fırçalayıp, saçlarımın aldığı berbat hâli ıslak ellerimle düzeltmeye çalışmaya yetecek kadar kaldım fakat dışarı çıktığımda Matthew ve Natalie gelmişlerdi bile.

Kemerli koridordan Matthew'un Lizzie'yi kucaklamış hâlde, samimiyetle ve nefes nefese Elizabeth'ten özür dilemesini izledim. "Elizabeth çok özür dilerim. Nat ile sinemadaydık ve ben telefonumu kapatmıştım. Mesajını buraya gelmeden hemen önce aldım."

Elizabeth onu durdurmaya çalıştı. "Matthew... Gerçekten... Sorun değil. Takma kafana."

Elizabeth'in sözleri pişmanlığını gideremeyişti. Lizzie'ye sıkı sıkı sarıldı. "Çok üzgünüm, Lizzie." Az kalsın ağlayacak gibi bir hâli vardı.

"Önemli değil, Maffew Amca," dedi Lizzie, Matthew'un boynuna burnunu sürterken. Ardından geri çekilip bir Elizabeth'e bir bana baktı. "Annemle babam her şeyi halletti."

Matthew'un dikkati bir an Lizzie'den bana doğru kaydı. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı ama ilk kez her zamanki küçümseyici bakışlardan yoksundu. Tam bir şey söyleyecek gibi ağzını açmıştı ki Elizabeth'in bizi kahvaltıya buyur etmesiyle vazgeçti.

Dördü her zamanki yerlerine oturduklarında kendimi dışlanmış hissetmeden edemedim. Matthew ve Lizzie hemen sohbete dalmışlardı. Matthew önceki akşamı en ince ayrıntısına kadar sorarken bir yandan masadaki yiyeceklere gömülmüştü. Onları kin ya da öfkeyle değil, aksine sevgi dolu, aralarındaki bağa özenen bir kıskançlıkla izlerken olduğum yere çivilenip kalmıştım.

Elizabeth oturduğu yukarı bakıp bakışlarındaki sıcaklıkla başımı döndürmüş, başını eğerek yanına oturmamı işaret etmişti.

Her ne kadar kendimi bir yabancı gibi hissetsem de bu ailenin bir parçası olma isteğim, yanlarına gidip Elizabeth ve Lizzie'nin arasındaki sandalyeyi çekerken hissettiğim rahatsızlıktan ağır basmıştı.

Üç çift göz, yerime oturuşumu izledi. Natalie'nin gözleri sanki hep buraya ait olduğuma inanıyor gibiydi. Matthew'unkiler şüpheliydi. Elizabeth'in ise yanakları kızarmıştı. Belli ki bu durumdan tek utanan ben değildim. Yine de yeni bir tecrübe olmasına ve belirsizlik içermesine rağmen yanlış olduğu anlamına gelmezdi.

Ortalıkta sıra dışı bir şey olduğunu düşünmeyen tek kişi olan Lizzie, dün gecenin ayrıntılarını anlatmaya devam ediyor, ortamdaki tuhaflığı biraz da olsa gideriyordu.

Sessiz sedasız sırıtarak kızımın konuşmasını dinlerken, duyduğum mutluluğa mani olamadan tabağımı Elizabeth'in uzattığı yiyeceklerle doldurdum. Eğer Lizzie'nin başına bir önceki akşam bir şey gelmiş olsaydı bunu bilmeme olanak olmayacaktı. Matthew ve Natalie, Lizzie'nin söylediği her söze dikkat etmiş, başına gelenleri anlatırkenki cesaretini şevkle takdir etmişlerdi.

Tabağımın görüntüsünden açgözlü biri olduğum izlenimi doğuyordu. Ev yapımı kahvaltı tabağımda yükselmiş, bense buna karşı koyamamıştım. Kaç kez Elizabeth'in New York'taki dairemde hazırladığı kahvaltıyla güne başlamıştım. Yağ ve ahududu reçeline batırılmış bisküviyi ısırırken salyalarım akıyor ve istemsizce inliyordum.

Yanımdan gelen ses o kadar alçaktı ki acaba hayal mi kuruyorum diye düşündüm. "Onları hep çok severdin."

Başımı Elizabeth'e doğru eğdim. Hafifçe gülümseyerek keşke yüzüne dokunabiliyor olsaydım diye düşündüm. Fısıldayarak, "Pişirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

İzlendiğimizin farkındaydım ama umurumda değildi. Elizabeth'i arayıp bulduğum gün bir korkak gibi davranmayı bırakmıştım ve eğer ailesine kalbimi ayakları altına sermeye hazır olduğumu ve onu asla unutmadığımı göstermek için bir yol varsa, hatta bu bisküviler kadar basit bir şeyse bile bunu yapmaya hazırdım.

"Ee, Christian?" dedi Natalie ağzına bir çatal dolusu yumurta tıkıştırmadan önce. Çiğnedi, yuttu ve konuşmaya devam etti. "San Diego'da yaşamaya alıştın mı?" Bakışlarımı

ona çevirdim. Kendimi rahat hissetmem için çabaladığı, beni aralarına sokmaya çalıştığı belliydi. Natalie bana her zaman nazik davranmış, diğer herkes benden şüphe ederken o bana destek olmuştu.

Bakışlarım Natalie'ye sabitlenmeden önce sağımdaki ve solumdaki kızların üzerinde gezindi. "Buraya bayılıyorum."

"Ben de," diye ekledi Lizzie ağzına pastırmanın yarısını tıkıştırırken.

Evet. Buraya *kesinlikle* bayılıyordum.

"Peki, ya iş nasıl gidiyor?" diye sordu Natalie.

"Şey..." Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. İşim harikaydı ve değerini daha fazla bilebilirdim ama, nihayetinde bana, uğruna neleri kaçıracağımı hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Natalie güldü. "İş iştir, değil mi?"

Söylediği aslında derin bir anlam içerse de, bu yorumuna güldüm. "Evet, öyle de denebilir."

Açıldığı zaman bizi gerecek o konuya yaklaşırken, Elizabeth yanımda huzursuzlanıyordu. O hiçbir zaman paranın peşinde olmamışsa da bu, hayalleri olmadığı anlamına da gelmezdi. O akşam söylediği şeyde haklıydı da. Bir yolunu bulabilirdik.

Lizzie araya girdi. "Babamın iş yerinden okyanus görünüyor," dedi gözlerini coşkuyla açarak. "Evinden *bile* görünüyor." Aylar önce onu ofise götürerek çalıştığım yeri göstermiştim. Tabii, birkaç kez dairemde de bulunmuştu. Her iki mekanın da deniz manzarası olmasından etkilenmiş, bir gün okyanusa yakın yaşamak istediğini söylemişti. Bu benim memnuniyetle gerçekleştirebileceğim bir dilekti.

Elizabeth sohbete dâhil olurken beni savunmasız yakalamıştı. "Peki, babanın işinde çalışmak nasıl bir duygu?" Yüzüme samimi bir endişeyle baktı. Babamla ilişkimizin inişli çıkışlı olduğunu biliyordu ve Elizabeth'e hep ukala bir pislik gibi davranmıştı. Ondan bahsetmesine bile şaşırmıştım.

Doğruca gözlerine baktım ve sorusunu yanıtlamadan önce yavaş, derin bir nefes aldım. "Berbat." Babama olan öfkemi gizlemek için ağzıma koca bir lokma yumurta tıktım. Şirketini demir yumrukla yönetir, ben dâhil tüm çalışanlarına çok kötü davranırdı. Hiçbir şeyi doğru yapamadığımı düşündüğü hâlde neden San Diego ofisine gitmemi istediğine hiç anlam verememiştim.

Elizabeth bu cevabı beklermişçesine başını salladı. "Üzgünüm."

"Ben de." Yaşananlar için.

Bakışlarını tabağına, çatalına doldurduğu yumurtalara yöneltti.

Her cümlede bizi geçmişimize sürükleyip, acıyla boğacak bir şeyler beklemenin yarattığı endişe kaygı vericiydi.

Daha düzgün bir konu bulmak niyetiyle Natalie'ye döndüm. "Sen neler yapıyorsun Natalie?"

Son dört senede yaşadıklarının, hedeflerinin, okulunun, Matthew ile tanışmasının ayrıntılı bir özetini anlatırken kahverengi gözleri ışıl ışıldı. Genç olduğu ve hayata neredeyse çocukça bir heyecan çerçevesinden baktığı için belli bir derinliğe sahipti. "Diplomamı almak için bu sıralar sabah derslerine katılıyorum. Öğleden sonraları da bu tatlı şeye göz kulak oluyorum." Parmağıyla Lizzie'yi karnından dürtünce kızcağız ciyakladı.

Matthew eşini şefkat dolu bir ifadeyle izlerken yüzü ışıldıyordu. Bir Elizabeth'e bir Matthew'a bakarak ortada bir huzursuzluk olup olmadığını sezmeye çalıştım. Bir yandan da durum böyle karışıkken hayatlarının nasıl bu kadar sade görünebildiğini düşündüm. Elizabeth her ikisine de sevgiyle bakıyordu. Matthew'u Elizabeth'in yanında gördüğüm o akşam, belki kendi zavallılığımdan ötürü bunu görememiş olsam da şu an açıkça görebiliyordum. Elizabeth'in yanında sadık koruyucusu, muhafızı gibi duruyorduysa da dokunuşunda, eşine bakarken her yanından fışkıran o duygu eksikti.

Elizabeth'i benim sevdiğim gibi ya da kendisinin Natalie'yi sevdiği şekilde *sevmemişti.*

Öyle aptaldım ki idrak ettiğim her ayrıntı, yaptığım hataları gözler önüne seriyordu.

Kahvaltının geri kalanında kulak kesilip başka şeyler öğrenmeye çalıştım. Matthew sanki aklımdan geçenleri öğrenmek için çıldırırcasına birkaç delici bakış atmışsa da başka bir şey yapmamıştı.

Elizabeth'in bu küçük ailesi her zamanki gibi, hafta içinde başlarından geçenleri anlatarak ve birlikteliğin tadını çıkararak sohbete devam ettiler.

Elizabeth bir kahkaha attı.

Her şey yolundaydı.

"Elizabeth Pazar gününden arda kalanları bulaşık makinesine doldururken ben de kapı eşiğinde duruyordum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Lizzie ile son bir saati yerde, bebeklerden arabalara ne varsa bütün oyuncaklarıyla

oynayarak geçirdiğimiz odasından dönmüştüm. Hatta kulaklarıma plastik küpeler, başıma da taşlı bir prenses tacı takmamı gerektiren bir oyun bile oynamıştık.

Ben kazanmıştım.

Elizabeth arkasına bakarak gülümsedi. "Hayır, bitti sayılır." Bulaşık makinesinin kapağını kapatıp düğmesini çevirerek yıkamayı başlattı.

"Her şey çok güzeldi, Elizabeth, teşekkür ederim."

Sorun olmadığını belirtircesine başını salladı. "İyi ki geldin."

"Bence de." Düşünebileceğinden de fazla memnumdum bu durumdan.

Lizzie'yi arka arkaya üç gün boyunca görmek müthişti ve isteyeceğim şey biraz şansımı zorlamak gibi olacaksa da ondan bir hafta boyunca ayrı kalmayı düşünemiyordum. "Düşünüyordum da... Salı günü Lizzie'yi okuldan alıp öğle yemeğine götürsem nasıl olur?" Gerilmiştim. Vereceği tepkiyi merak ederken ayaklarımı gergince yere sürtüyordum. Bir anda gevelemeye başladım. "Sadece birkaç saat zaman geçiririz, ardından Natalie'ye teslim ederim. Gittiğini fark etmezsin bile.."

Pek tereddüt etmeden söze girdi. "Neden olmasın? Nat'e bir sorayım."

Natalie'nin kabul etmesine şaşırmamıştım. Hatta bu fikir çok hoşuna gitmişti. Lizzie'yi okuldan alıp ardından Natalie'ye, oradan da Matthew'un evine bırakmak üzere anlaşmıştık. Natalie ve Matthew, Lizzie ile vedalaşıp yarın görüşeceklerinden bahsederken, Natalie'nin verdiği adresi telefonuma kaydettim.

Natalie bana sarıldı. Hazırlıksız yakalansam da karşılık vermekte gecikmedim. Alçak bir sesle, "Teşekkürler," diye kulağına fısıldadım. Başını sallayıp bana daha sıkı sarılırken aramızda bir anlayış oluşmuştu.

Asıl şoku Matthew elini uzatınca yaşadım. Şüpheyle ve zayıfça da olsa elini tuttum. Elimi sıkıca kavrayarak salladı. "Dün akşam yanlarında olduğun için teşekkürler."

Teşekkürünü istemiyor olsam da başımla ona onay verdim. Hiçbir babaya kendi sorumluluğu olan bir şey için teşekkür edilmemeliydi ama geçmişimde verdiğim kararlar, şu anki hareketlerimin yargılanmasına neden olduğundan bunu kabullenmeliydim.

"Haydi, bakalım, bize müsaade." Natalie Matthew'u kolundan çekip elini tuttu. Son bir vedayla kapıdan çıktılar. Gidişleri, benim de bugünlük burada zamanımın dolduğu anlamına geliyordu.

"Ben de gitsem iyi olacak." Sesim hiç de istekli çıkmamıştı.

Kızımın önünde diz çöküp kollarımı ona doladım. "Seni seviyorum, bebeğim. Babacığın seni Salı günü okuldan alacak." Saçlarını arkaya atıp gözlerine doya doya baktım. "İstersin misin?"

"Evet!" Kollarını boynuma sardı. "Sen dünyanın en iyi babasısın!"

Beni algılayışı çok çarpık, gerçeklerden çok uzaktı. Yine de algısını değiştirmeye çalışmak hiçbir işe yaramazdı. Annesiyle konuşmayı ne kadar istiyorsam onunla da istiyordum fakat şu an, kapıdan çıkıp gitmek üzereyken değil. Daha sıkı sarıldım ona.

"Hoşça kal, prensesim." İstemeyerek de olsa onu bırakıp gitmek için doğruldum.

"Hoşça kal, babacığım."

Elizabeth merdivenlerin alt kısmındaki duvara yaslanmış, yüzünde üzgün bir ifadeyle bizi izliyordu. O üzüntüye ben de çok aşinaydım. Üzerimde hep bir ceket gibi taşıdığım üzüntüydü bu.

"Hoşça kal, Elizabeth. Her şey için teşekkürler."

"Hoşça kal, Christian."

Kapıyı açıp yaz güneşinin sıcaklığına doğru bir adım attım.

Elizabeth de beni geçirmek için arkamdan dışarı çıkmıştı.

"Elizabeth?" Verandada durarak arkama döndüm. Dün geceden beri aklımda bir şey vardı. "Derslere neden geri dönmedin?"

Sorumun etkisi yüzünde belirirken olduğu yerde kaldı. Kısık ve çatlak bir sesle cevap verdi. "Hastaydım."

Gözlerimi yumup başımı sallarken pişmanlığın boğucu ağırlığıyla utanarak arkamı döndüm ve başka bir şey söylemeden yanından ayrıldım.

Anaokulu büyük, beyaz, duvarlarının etrafı çalılarla çevrili, ön tarafı renkli harflerle süslü bir binaydı. Etrafı parlak mavi boyalı demir çitlerle çevrilmiş, bahçesini dolduran oyun parkındaki aletler çitlerin rengiyle uyumlu mavi bir güneşliğin altına kurulmuştu.

Tam öğlen vakti kapıdan geçerek ofis bölümüne doğru ilerledim. Biraz tedirgin ve gergindim. Odadaki tek ses oynayan çocukların ince duvarlardan içeri süzülen boğuk

sesleriydi. Tezgâhın ardındaki genç kadın bana yardımcı olup olamayacağını sordu.

"Evet, Lizzie Ayers'ı almaya geldim."

Yüzünde doğrular bir ifade belirdi. "Ha, evet, geleceğinizi haber vermişlerdi." Masasının üstündeki dosya yığınını karıştırıp üzerinde Lizzie'nin adı yazan dosyayı çekti. İçinden bir kâğıt çıkararak önüme bıraktı ve üstüne de bir kalem koydu. "Bunu doldurmanız lazım. Bir de teyit etmek için sürücü belgenizi rica edeceğim."

Evrakların çoğu Elizabeth tarafından doldurulmuştu. Karakteristik el yazısıysa okuldan Lizzie'yi alma yetkisi olan insanların arasına benim adımı da yazmıştı. Kişisel bilgilerimi girmem için sadece küçük bir bölüm kalmıştı.

Elizabeth'in bana bu denli güvenmeye başladığını görünce kalbim pır pır etti.

Artık kızımı okula bırakıp alma hakkına sahiptim.

Titrek ellerle formu doldurup sürücü belgemle birlikte görevliye uzattım.

Kâğıdı inceledi ve parmağını kaldırıp, "Bir dakika, lütfen," dedi.

Belgelerin fotokopisini çekip dosyaya ekledi ve kızımı almak için imzalamam gereken alanı gösterdikten sonra bana Lizzie'nin sınıfına kadar eşlik etti.

"Babacığım!" Lizzie kapıdan girdiğimiz an beni görmüş, kollarını açarak koşturmuştu.

"Merhaba, tatlım." Onu kucağıma alıp alnından öptüm ve göğsüme bastırarak salladım. "Özledim seni."

"Ben de seni özledim, baba."

"Haydi, eşyalarını alalım."

Lizzie bana o gün yaptığı işlerle dolu olan kendi küçük çalışma alanını ve gururla takdim ettiği bir resmi gösterdi. Beş yaşındaki bir çocuğun çizebileceği kadar basitse de ikisi siyah, biri sarı saçlı, el ele tutuşmuş, bir çocuk ve iki yetişkinin olduğu resim, tasvir edilenlerin kim olduğunu açıkça belli ediyordu.

"Çok güzel olmuş, Lizzie." *Çok güzel.*

Çantasını kolundaki askının üzerinden geçirip takmasına yardım ettikten sonra sağlam olan elinden tutup dışarı çıkardım.

"Nereye gidiyoruz Lizzie?" Dikiz aynasından, arabanın arkasındaki, oturduğu çocuk koltuğuna doğru baktım.

"Pizza istiyorum!"

O zaman pizza yenecekti.

Az sonra, telefonumdan bulduğum küçük bir pizzacıdaki yuvarlak masada oturmuştuk. Kendisi arkada pizzaları pişirirken, ön taraftaki elemanlarına siparişleri bağırarak haber veren bir patronun olduğu, dilimle pizza sipariş edilebilen, kırmızı beyaz renkli örtülerle kaplı masalarına oturulabilen ve havada, taze pişen pizza hamurunun baş döndürücü kokusu olan tipte bir dükkandı.

Lizzie dizlerinin üstünde oturmuş, renksiz, baloncuklu gazozunu pipetle içerken, ikimiz günlerimizin nasıl geçtiği hakkında konuştuk. Bana kınayıcı bir tonda iki çocuğun oyun parkındaki kavgalarını ve aldıkları *teneffüs boyunca süren* oturma cezasını anlatmıştı.

Güldükten sonra ona sabahki sıkıcı detaylarını atladığım kurul toplantısını ve izlerken hep onu düşündüğüm yelkenli tekneleri anlattım.

Garson yemeğimizi getirip içeceklerimizi tazeledi. Yağlı pizza dilimleri kocamandı. Yemeğini tek elle yemek için mücadele etmesin diye pizzayı küçük dilimlere bölmek için Lizzie'den izin istedim.

Tabağını tekrar önüne koyup çatalı eline tutuşturur-ken yüzünde minnet dolu bir ifadeyle, "Teşekkürler, babacığım," dedi.

"Bir şey değil tatlım." Peynirli pizzasından bir lokmayı ağzına götürürken gülümsedim. Ardından, sıra kendi önümdeki devasa dilimle mücadele etmeye gelmişti.

Birkaç dakika sessizce yemeğimizi yerken, hayatımdaki en zor konuşma olacağından emin olduğum fakat artık daha fazla içimde tutamayacağım bir konuyu açmanın uygun bir yolunu düşünüyordum.

"Lizzie, tatlım."

Sırıtarak başını kaldırıp bana baktı.

"Baban artık burada olduğu için mutlu musun?" Vereceği cevabı biliyordum ama konuyu açmanın daha düzgün bir yolunu bulamamıştım.

Pizzasından bir ısırık alarak başını salladı. "Hı hı."

"Peki, annen sen küçükken neden yanında olmadığımdan bahsetti mi hiç?"

Sanki önemsizmiş gibi bir omzunu silkti. "Beni istememişsin."

Cevabıyla oluşan sarsıcı acıdan bayılacağımı sandım. Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak geçirmeye çabalarken önümdeki masaya tutunmuş, konuşmaya çalışıyordum. "Lizzie, çok üzgünüm." Geçen beş seneyi hep onu merak ederek, ona hasret duyarak geçirmişsem de bir gün *bu* çocuğun dünyamı başıma yıkacağından emindim.

"Sorun değil, babacığım."

Yaptığım şey baştan aşağı bir *sorundu* ancak bu dediğinin, beni çoktan affetmiş olduğu anlamına geldiğini düşündüm.

Masaya yaslanıp kızımın yüzüne bakabilmek için eğildim. "Lizzie, bilmeni istiyorum ki yaşadığım müddetçe bir daha seni *asla* terk etmeyeceğim. Anlıyor musun?"

Samimi ve güven dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Biliyorum, babacığım." Sırıtarak bir gazoz daha içmek için izin istedi.

Oturduğum binada bulunan, üzerinde adım yazılı gümüş plakanın olduğu park alanına yanaştığımda saat üçü biraz geçiyordu. Asansörün çabucak gelmesini umarak düğmeye birkaç kez basmıştım. Saat üçte katılmam gereken bir başka kurul toplantısı daha vardı. Yemekten sonra yakınlardaki parkta bir saat daha geçirdikten sonra Lizzie'yi Natalie ve Matthew'un oturduğu tek katlı küçük eve bırakmıştım. Natalie cesaret verici bir şekilde sarılarak beni içeri davet ettiyse de ona ofise dönmem gerektiğini söyledim.

Bana beş dakika kadar uzun gelen otuz saniyenin ardından asansörün kapıları açıldığında derin bir iç çektim. Bir dakika sonra ofisimizin bulunduğu kata ayak basıp, toplantı için gereken dosyaları almak için telaşla odama koştum.

Babamı, yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle koltuğumda oturmuş hâlde bulduğumda neredeyse tökezleyip düşecektim. "Nihayet gelebildin, Christian."

Şaşkınlığımı üzerimden atıp dosyaları bulmak için ilerledim. "Sen de iyi ki buraya geleceğini önceden haber vermişsin," diye karşılık verdim. Masamın önünde dikilmiş,

yüzüm ona dönük hâlde dosyaları didik didik ederek aradığım evrakları bulup çantama attım.

"Burada işlerin nasıl gittiğini görmek için bir geleyim dedim." Elini havada sallayarak çevresini işaret etti.

"Gayet *iyi* gidiyor." Bunun o da farkındaydı zaten. Başta birkaç küçük engelle karşılaşmış olsak da beklenmedik şeyler değildi bunlar.

"Bana pek öyle görünmedi." Telaşlı hareketlerime son verip, sandalyemde oturan, bana dik dik, meydan okur bir tavırla bakmakta olan adama baktım. "Ben burada tam..." kolundaki Cartier marka saate baktı, "üç saat boyunca seni beklerken nerelerde olduğunu söyleyecek misin?"

Bana verdiği yüksek unvan yüzünden benim de tıpkı kendisi gibi hayatımı ofiste bağlı geçirmemi beklediğini biliyordum.

Bunu reddetmiştim.

"Kızımla birlikteydim. Bir sorun mu var?"

Sanki kâğıtların üstünde duran ağırlığı kafasına geçirmişim gibi görünüyor, söylediğim şeyin ona vurduğu darbeyi yavaşça idrak ediyordu.

Şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü. Ellerini masaya dayayarak ayağa fırladı. "O para avcısı küçük orospuya geri mi döndün? Cidden bu kadar aptal mısın, Christian?"

Elimdeki çantayı odanın karşısındaki duvara öyle bir fırlatmıştım ki camlar ve çerçeve kırılarak dökülmüştü.

Bu şerefsize bir torunu olduğunu söylemiştim ve daha adını bile sormadan kafasında beliren ilk şey paraydı.

Önümdeki bu zavallı adama, kendisine ayrıcalıklı bir hava kattığını düşündüğü için siyah saçlarını bile sadece

kulaklarının üstünde kırlar kalacak şekilde kestiren, bir piç olduğunu düşündüğü çocuğumdan duyduğu utancın öfkesiyle karşımda titreyen bu adama daha fazla bakmaya dayanamıyordum.

Ondan bu yüzden nefret etmiştim.

Titreyen elimle arka cebimdeki cüzdanıma ulaştım. İçinde sakladığım Lizzie'nin küçük resmini buldum. Resmi masaya tüm gücümle çarpıp asla unutmayacağımdan emin olduğum bir karar verdim. "Al, bunu istifam sayarsın."

Onuncu Bölüm

Artık neye inandığımı ya da ne durumda olduğumu bilmiyordum. Bir kapı aralanmış, belli bir sınır aşılmıştı ve ben bu konuda ne düşündüğümün farkında bile değildim. Bunun olmasına müsaade edeceğimi, hatta olmasına uğraşacağımın farkındaydım zaten. Matthew'un telefonu telesekretere bağlandığında kolayca annemi ya da ablamı arayabilirdim aslında.

Ama hayır, onlar yerine Christian'ı aramıştım.

Evimize gelene kadar geçen sürede bu kararımdan büyük pişmanlık duymuş, yaptığım hatayı ve bunun kızım üzerinde oluşturacağı etkiyi düşünmüştüm. Hâlâ Lizzie'ye zarar verebileceğini mi düşünüyordum?

Onun önünde diz çöküp, ikimizi de sarıp sarmalayan merhameti ve ilgisinin, bebeğimin korkusunu geçirdiğini ve kalbimde yankılanan paniği dindirdiğini görünce, *hayır* diye düşündüm. *Asla zarar vermezdi.*

Geçmişi eşelemek çok da zor değildi. Claire'in yanında oturmuştum ve o da beni içimde tuttuğum ve bildiğimi sandığım her şey hakkında sorguya çekiyordu.

Başımı sallayıp işe yoğunlaşmaya çalışırken, omzumdan başlayıp belime doğru uzanan aşırı samimi bir dokunuşla gerildim. "Elizabeth, Anita benden işleri toparlamamı istedi. Senin herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?" Scott omzumun üstünden uzanıp monitörüme baktı. O kadar yakındı ki nefesini boynumda hissediyordum.

Öne doğru eğilerek büzüştüm. Elimdeki fareyle günlük kapanış işlemlerine tıklayıp raporlarımı buldum ve yazdırma tuşuna bastım. "Ben de bitirmek üzereydim." Küçük kâğıt destesini ona uzatıp çekmeceyi kilitledim. "Buyur."

Scott arkadaşımdı ve ona aramızdakinin sadece arkadaşlık olduğunu belli eder bir tavırla gülümsedim. Yeşil gözlerinde yanlış anlamanın sebep olduğu bir parıltı oluştu. Son zamanlarda cesur davranıyor, dokunuşları ilgiden ziyade alenî bir isteği ortaya koyuyordu. Verdiğim dokümanları birkaç saniyede inceleyebileceği hâlde, oyalanarak dakikalar harcamıştı.

Rahatsız edici yakınlığı altında hem işimi hem de vücudumu incelemesine sabırla katlanmıştım. Tek istediğim bir an önce çıkıp Natalie'yi aramak ve günün nasıl geçtiğini sormaktı.

Bugün Christian'ın Lizzie'yi okuldan aldığı ilk gündü.

"İyi görünüyor, Elizabeth," dedi Scott başını sallayıp bir adım geri atarak. Hâlâ oyalanıyordu.

"İyi o zaman." Etrafa bakınıp bir kaçış yolu aradım.

"Şey..." önce elindeki dokümanlara, ardından tekrar bana baktı. "Cuma akşamı için bir planın var mı?"

Beni, onu her seferinde reddetmek zorunda bırakmaya artık bir son vermesini umarak somurttum. Artık işler rahatsız edici olmaya başlıyordu.

"Scott..." Başımı çevirip derin bir soluk verirken kâküllerim nefesimle dağılmıştı.

"Elizabeth," dedi âdeta yalvarır bir sesle. "Beklemekten yoruldum." Derin bakışları yüzümde geziniyordu. "Lütfen sadece... Denemeye çalış."

"Yapamam."

Sesindeki hayal kırıklığı hissedilebiliyordu. "Neden ama?"

"Lütfen Scott, biz arkadaşız." *Lütfen, bunu mahvetme*, diye yalvarmak istedim.

Geri çekilip arkasını döndü. Uzaklaşarak dinlenme odasına girerken ardından bakakaldım.

Ellerimi masama koyup derin bir iç çektikten sonra bilgisayarımın monitörünü kapatıp neden evet demediğimi düşündüm. *Sadece* bir akşam yemeğiydi. Neden bu kadar büyütmüştüm ki?

Dinlenme odasındaki dolabımdan eşyalarımı alıp telefonumu açarken, arabama binip Natalie'yi aramak için can atıyordum. Bana bakmadan önündeki işe odaklanan Scott'tan yayılan gerginlik odayı kaplamıştı. Selina anlayışlı bir gülümsemeyle omuzlarını silkti.

"Herkese iyi akşamlar." Çantamı omzuma asıp odadan hızla çıktım. Oradan lobiye, ardından da bulutlarla örtülü akşam serinliğine adım attım. Havayı içime çekerken işlerin ne zaman bu kadar karıştığını düşündüm. Binanın yanından yürürken ayaklarıma bakıyor, adımlarımı sayıyor ve Christian'ı düşünmemeye çabalıyordum. Özellikle de evimde yankılanan, neredeyse çözülmeme sebep olan o ıstırabını.

Hiç anlamı yoktu. Düşüncelerimde, rüyalarımda peşimi bırakmıyor... Üstelik arabamın yanında bekliyordu!

Onu gördüğüm an donakaldım. Mideme keskin bir acı saplandı.

Arabama yaslanmış, ellerini koyu gri takım elbisesinin ceplerine sokmuş, dikkatini kaldırımın yanındaki, ayakkabısının ucuyla kazımakta olduğu çimlere vermişti.

"Christian?" diye seslendiğimde onu ürkütmüş, endişeyle bakışlarını bana çevirmesine sebep olmuştum.

İki saniye içinde park alanını aşıp yanında belirdim. "Ne oldu?" İlk aklıma gelen kızımın başına bir şey geldiğiydi ama öyle bir şey olsa Natalie'den haber alırdım diye düşündüm.

Christian kollarını göğsünde kavuşturarak doğruldu ve bir eliyle saçlarını düzeltti. Davranışları karnımdaki ağrının dağılıp yerini endişeye bırakmasına sebep oldu. Lizzie'ye hediye ettiği oyuncak bebek arabamın üstünde duruyordu. Alıp bana uzattı. "Lizzie bunu arabamda unutmuş. Belki özler diye düşündüm." Sakin görünmeye çalışıyorsa da gözlerinin yanındaki çizgiler aksini işaret ediyordu.

Elimdeki oyuncağa bir cevap ararmış gibi dikkatle baktım. "Christian?" Arabamın yanında olmasının sebebinin bu bebek olmadığı belliydi.

Sızlayarak ellerini tekrar saçında gezdirirken yüzü buruşmuştu.

"Babamla kavga ettim." Konuşurken titriyor, dünyasının yıkıldığı belli oluyordu.

Çok önemli görünen bu olayı algılamaya çalışarak başımı iki yana salladım.

"İstifa ettim," derken kısa ve sert bir ifadeyle başını sallamıştı. Sanki doğru bir karar verdiğine kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

İstifa etmişti.

Gözlerimden yaşlar boşalırken geri çekildim. "Gidiyor musun?" Sorudan çok bir suçlama gibi duyulan bu sözler ağzımdan kaçıvermişti.

Yaşanan onca şeyden sonra onu evimde ağırladıktan sonra bunu yapabileceğine inanamıyordum. Meğer ne büyük aptallık etmişim.

Christian şaşırmış, son üç aydır bende gördüğü üzüntülü ifadeye bürünmüştü. "Tanrım, hayır Elizabeth. Tabii ki gitmiyorum." Önce güvensizlikten, sonra da kalacağını öğrenmenin yarattığı rahatlamayla gelen gözyaşlarımı silerken beni izlemiş, üzüntüsü daha da artmıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Bu vaatle birlikte ışıldayan gözleri, bakışlarımda bir onay arıyordu.

Gözlerimi kapayıp başımı öne eğdim ve Lizzie'nin bebeğini göğsüme bastırıp sıktım. Ona inanacağım, gitmesinden endişe etmeyeceğim günler ne zaman gelecekti?

Başımı kaldırdım. "Özür dilerim, Christian."

Düşündüğüm şeyden pişmanlık duyarak, böyle davranmamış olmayı diledim ve dikkatimi tekrar ona yönelttim. Kendimi düşünmeyi bıraktığım an, onun buraya gelişinin bir sebebi olduğunu idrak ettim. İstifa konusunu açarak, destek ve güven bekliyordu.

Christian ile tanıştığım ilk günden beri onun arzuladığı şeyin babası için çalışmak olduğunu, kendini hep daha iyi çalışmaya zorlamasının, en iyiyi ortaya koymaya çalışmasının altında bu sebebin yattığını biliyordum. Nedenini onaylamasam da bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Şimdi ise onunla yolunu ayırmıştı.

Kendimi tam bir pislik gibi hissettim.

Christian özür dilemem karşısında gerilerek burnundan solurken başını iki yana salladı. "Benden özür dileme, Elizabeth," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Öne doğru kararsızca bir adım atıp gözlerine baktım. Boynu hafifçe eğikti. Arabama iyice yaslanmış, ellerini ceplerinin daha da derinlerine gömerek birkaç küçük taşı yavaşça tekmelemişti.

Yüzüne dikkatle bakarken, "İyi misin?" diye dikkatle sordum.

Somurtarak dudaklarını birbirine bastırırken sanki o da kendine aynı soruyu soruyordu.

Nihayet omuzlarını silkti ve konuştu. "Sanırım iyiyim," derken buna inanmadığı her hâlinden belliydi.

"Konuşmak ister misin?"

Richard Davison muhtemelen hayatımda tanıdığım en kaba, en zor insandı ama Christian bununla baş etmeyi hep bilmişti. Böyle her şeyi kenara atmasına neyin sebep olduğunu düşünemiyordum bile.

Christian çenesini sıkarken yüzünde anlık bir sinir belirdi. "Hayır, pek detaya girmesem iyi olacak." Yere bakarken burnundan soludu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bütün hayatımı babamın şirketinde çalışarak geçirdim. Şimdi ise..." Çaresizce yüzüme baktı.

İçimden gelen teselli etme isteğiyle, bacaklarına yaslanıp kollarımı boynuna dolayarak her şeyin yoluna gireceğini söyleme arzusuyla mücadele ettim.

Bunun yerine biraz daha yaklaşıp ayağının kenarını ayakkabımın ucuyla hafifçe dürtüp "Aman," dedim yavaşça, "sen başının çaresine bakarsın. Her şey yoluna girecektir."

Somurtarak yere baktı. "Başka bir şirkette babam için çalıştığım kadar yoğun çalışamam." Bu konuda ne düşündüğümü merak edercesine yüzüme baktı.

"Para senin için gerçekten bu kadar önemli mi?" Sorum ağzımdan sanki bir şeyleri eşeler gibi, sanki vereceği cevap içimde bir şeyleri değiştirecekmiş gibi çıkmıştı.

Neredeyse altı yıl önce buna cevabı hep evet olmuştu.

Başını yavaşça, sorumun asıl anlamını fark ettiğini belli edercesine iki yana salladı. "Hayır, Elizabeth... Artık değil. Bundan sonra işlerin biraz daha farklı olacağını bilmeni isterim."

Christian bir kez daha burada oluşunun asıl sebebi hakkında kafamı karıştırmıştı.

Sanki bir aileymişiz gibi, ailevi bir karar verilmesi gerekiyormuş gibi onayımı istiyordu.

Geri attığım adım anlaşılmayacak kadar küçükse de aramıza bu adamın karşısında erimemi engelleyecek kadar mesafe koymuştu. Yutkunarak, içimde beliren Christian'a moral verme isteğine engel olmaya çalıştım.

"Benden borç mu istiyorsun Christian?" Sözlerim soğuk ve zamanlamam yanlış olsa da neşesini yerine getirme çabamın bu kadar saçma olmasına gülmeden edemedim.

Christian hafifçe güldü. "Hiç belli olmaz Elizabeth, hiç belli olmaz." Başını kaldırıp rahatlamış bir ifadeyle bana baktığında gülümsüyordu. "Teşekkürler."

Tebessümle karşılık verirken, içimde çok uzun zamandır gizlediğim aşkı saklamak giderek zorlaşıyordu. Alt dudağımı ısırarak başımı salladım. *İyi akşamlar, Christian* demekten daha fazlasını yapabilmeyi diledim.

"İyi akşamlar, Elizabeth," diye fısıldadı. Yerinde doğrulurken sıcak bir ifadeyle bakıyordu. Arkasını dönüp arabamın yanına park ettiği arabasına yönelmeden önce elini salladı.

Gidişini hareketsizce izledim.

"Kabul etmemenin sebebi bu mu?" Bu sert ve sinirli sesi duyduğumda sıçrayarak irkildim. Omzumun üstünden bakıp Scott'ı binanın duvarının yanında dikilmiş, başını hayal kırıklığıyla iki yana sallarken buldum. "O şerefsize geri dönüyorsun, ha Elizabeth? Hem de sana yaptığı onca şeyden sonra."

Ağzım açık bakakaldım. Yüzü öfke ve şaşkınlıktan kıpkırmızıydı. İçimden gelen Christian'ı savunma isteğine engel olup Scott'ın omzunda Christian'ı kötüleyerek ağladığım zamanları hatırladım. Christian hakkında iyi şeyler düşünmesini nasıl umabilirdim ki?

"Hayır." Başımı sallayarak Scott'a hızla itiraz ettim. Bu durumun ona nasıl göründüğünü ve bana nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Hem Scott'ı hem kendimi teselli etmek için, "Hayır," dedim tekrar. Christian'a geri dönmüyordum. Dönemezdim. Bana çok çektirmişti ve ben kalbimin bir daha o şekilde kırılmasına dayanamazdım.

"Hayır mı?" dedi şüpheci bir ses tonuyla. "O zaman benimle yemeğe çık." Duvardan uzaklaşıp öne atıldı. Sesindeki sertlik kaybolmuştu. "Sadece bir kez Elizabeth. Eğer hoşuna gitmezse söz veriyorum bir daha istemeyeceğim."

Ona beni böyle manipüle etmeye nasıl cüret edebildiğini sormayı ve cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söylemeyi istedim.

Fakat bundan vazgeçtim. Kendimi bunun sadece bir yemek olduğuna, önemli bir şey sayılmayacağına, bir daha da Christian ile aramda bir şey olamayacağına inandırdım ve Scott'ın teklifini kabul ettim.

Yatak odamda duran boy aynasındaki yansımam, beyaz bluzumu ve dizüstü siyah eteğimi elimle düzeltmeye çalışırken âdeta benimle dalga geçer gibiydi. Heyecanlı ve gergindim. Saçlarımın kalın sarı dalgaları bukleler yığınına dönüşmüş, gözlerim kalemli ve kirpiklerim rimelli, dudaklarım ise rujun yoğun parıltısından ışıl ışıldı.

"Güzel görünüyorsun anneciğim," dedi Lizzie. Yatağımda bağdaş kurarak oturmuş, hazırlanmamı izliyordu.

Aynadan gönülsüzce gülümserken ayaklarıma bir çift siyah topuklu ayakkabı geçirip, vicdan azabıyla mücadele ettim.

Son üç gün geçerken durumu yavaş yavaş idrak etmiş, bu yemek teklifini kabul etmemin gerçek sebebini anlamıştım. İki yıl boyunca Scott'ın ilgisinden kaçmıştım ama Christian'ın önündeki bir anlık zayıflığımdan ötürü paniklemiştim. Kendime, Christian'a beslediğim duygulara yenilmeyecek kadar güçlü olduğumu, ona olan ihtiyacımın karşı konulamaz yakıcılığına direnebileceğimi ispatlamam gerekiyordu.

Şimdi ise gitmek istemediğim bir buluşmaya gitmeye, sadece arkadaş olarak gördüğüm bir adamla oyalanmaya hazırdım.

Kapı çaldı. Lizzie babasını beklediği için sabırsızlıkla yataktan zıplayıp alt kata doğru hücum etti.

Çantamı alıp ince ceketimi omzuma geçirirken ellerim titriyordu. Sakinleşip odadan çıkmadan önce aynaya son bir kez güçlükle baktım.

Merdivenlerin üst tarafında dikilip, verandada dizlerinin üstüne çökmüş Christian'ın kızımızı kollarına alıp yüzünü saçlarına gömüşünü izledim. İlk kez bir Cuma akşamı takım elbise yerine kot pantolon ve tişört ile gelmişti. Bu hâli birkaç gün önce babasının şirketinden istifa edişini tekrar tekrar hatırlatır gibiydi.

Derin bir nefes alıp yavaşça, sanki yavaş hareket edersem tuhaf hareketlerim dikkat çekmezmiş gibi düşünerek merdivenlerden indim.

Tabii, Christian ise doğrudan bana bakmıştı. Yüzünde çekingen bir gülümsemeyle görünüşümü inceledi. "Merhaba, Elizabeth."

"Merhaba." Bir adım daha atmaktan çekinerek tırabzanlara tutundum. Kendimi çok saydam hissediyordum. Sanki içime bakıp niyetimin farkına varacakmış gibiydi.

"Çok hoş görünüyorsun." Çekinerek ama yine de ısrarla ettiği iltifatla yüzü kızarmıştı. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Farkına varabilirdi.

Yutkunarak başımı salladım ve verandaya doğru son adımı attım. Aklım bir açıklamada bulunmak için çırpınıyor, yapmak üzere olduğum şey için bir bahane yaratmaya çalışıyordu. Diğer bir yanım ona bir açıklama yapma zorunluluğum olmadığını söylüyorsa da bir şekilde böyle düşünmenin hatalı olduğunu hissediyordum.

Ona daha bir cevap veremeden, yarı açık kapı hafifçe vurularak çalındı. Scott aralıktan bakıp kapıyı ittirerek

aralamıştı ve elinde küçük bir buket çiçekle kapının önünde duruyordu.

"Merhaba," derken içine girdiği sırada durumu ancak idrak edebildi.

Bir anda oluşan gergin havayı ve Scott'ın odaya ve içeridekilere göz gezdirdiğini fark etmiş ama yüzüne bakamamıştım.

Dikkatim Christian'ın üstündeydi. Olanlarla birlikte rengi solmuş, acı dolu gözlerle önce bana ardından yere bakmıştı. Lizzie'nin ince ceketini giymesine yardım eden elleri titriyordu.

Lizzie'nin ceketinin içinde sıkışan saçlarını iki eliyle kurtarırken, "Hazır mısın tatlım?" diye mırıldandı. Kızımıza gösterdiği şefkat hiç değişmemişti.

Lizzie'nin de odadaki havadan, babasının sesinden belli olan üzüntüsü ve benim tüm bunlara sebep olmamdan ötürü duyduğum rahatsızlıktan etkilendiği belliydi. Bakışları babası ve benim üzerime sabitlenmiş, sessiz bir endişeye sürüklenmişti.

Bir adım öne çıkarak elimi omzuna koydum. "Babanla bu akşam bir güzel eğlenin. Ben sen eve gelmeden dönmüş olacağım." Sözlerimle ikisine de güven vermeye çalışmış, kızımın endişesini yatıştırmak, Christian'a da döneceğimi belli etmek istemiştim.

"Tamam, anneciğim." Lizzie babasının onu uzattığı eli tuttu. Christian da tek bir kelime etmeden onu dışarı çıkardı. Bir an duraksayarak Scott'ın hâline baktı. Onun hakkında söylediğim her bir sözü Christian'ın yüzüne vurur bir tavırla bakmaktaydı Scott. Christian ise bunun bitmesini

bekler gibi onun yüzüne bakıyordu. Savaşa hazırlıksız yakalanmış, yola doğru yürürken teslim olmuş gibiydi.

Scott derinden iç çekişimi yanlış yorumladı.

"Aynen öyle," dedi kapıdan içeri girerken. Sanki benim için üzülüyormuş gibi bakıyordu. "Bu hakikaten... Çok rahatsız ediciydi. Tüm bunlara katlanman gerçekten çok büyük fedakârlık." Henüz evden çıkmış olan Christian ve Lizzie'nin gittikleri yöne doğru elini salladı. Sanki her şeyi anlıyor, nasıl hissettiğimi, kızım âşık olduğum adamla her Cuma akşamı buluşurken bundan nasıl etkilenmiyor gibi görünmeye çalıştığımı biliyor gibiydi.

Bu davranışları içimde bir tatsızlık uyandırdı. Yine de bu yüzden onu suçlayamayacağımı biliyordum. Hepsi benim suçumdu. Evet, beni bu duruma zorlamış, ben teslim olana kadar baskı yapmıştı belki ama bunun sebebi ona karşı açık davranmayışımdı. Ona her seferinde sadece arkadaş olabileceğimizi söylemişsem de sanki ileride bu durumun değişebileceğini belli eder gibi yanlış bir izlenim uyandırmıştım. Arkadaşımın hislerini incitmek istememiştim.

Scott elindeki mor, pembe ve beyaz çiçeklerden oluşan küçük buketi verdi. Teşekkür edip mutfağa gittim ve vazoya yerleştirdim. O dakikaları kendimi toparlamak ve bunun sadece bir yemek olduğunu kendime hatırlatmak için kullandım. Bu *sadece* bir yemekti.

Ben vazoyu masanın ortasına koyup kapıyı kilitlerken Christian arabasına binmek üzereydi. Lizzie'yi arkaya oturtmuş ve kemerini bağlamıştı. Bu kez gözlerini kaçırmadı. Bakışları içimi yakmış, o mavi ıstırap beni Scott'ın siyah arabasını park ettiği yere kadar ve Scott bana yolcu

tarafındaki kapıyı açana kadar takip etmiş, bir an üzerimden ayrılmamıştı.

Bu durum onu da beni üzdüğü kadar üzüyor muydu? Beni kapı dışarı ettiği gün hissettiğim şeylere benzer bir şeyler hissediyor muydu? İfadesinden öyle olduğu belli oluyordu.

Acısından zevk almış ya da bunu bir zafer olarak kabul etmiş değildim. Bunun yerine haykırarak özür dilemek istiyordum ondan.

"Hazır mısın?" diye sordu Scott arabaya binip motoru çalıştırırken.

Gülümsemek için kendimi zorlayıp başımı sahte bir tavırla sallarken, dönüştüğüm insandan nefret ettim.

Koşa koşa üst kata çıkarken bluzumun düğmelerini çözüyor, eteğimin fermuarını açıyor ve ayakkabılarımı tekmeleyerek fırlatırken pişmanlığımdan kurtulmaya çabalıyordum.

İşe yaramamıştı.

Açık ve net, ben rezil bir insandım.

Arkadaşımı kullanmıştım.

Dolabımı eşeleyerek bir eşofman altı ve bir askılı bluz buldum. Sinirle dalgalı saçlarımı bozup gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplarken, bunun akşamki tüm hatıralarımı silip götürmesini arzuluyordum.

Scott çok hevesli, hatta heyecanlıydı. Artık sınırı aşıp nihayet onun olacağımdan çok emindi. Öyle hissettiği gözlerinden ve bacaklarını masanın altından hafifçe bacaklarıma dokundurmasından belli oluyordu. Başımı geri çekerek kaçtığım için çenemde sonlanan öpme çabasından da. İşte, o zaman Scott'ın karşılık bulamamış hislerini dizginlediğini,

omuzlarımı sıkı sıkı tutarken kendini geri çektiğini hissetmiştim.

Geri çekilip özür dilerken bile gözlerinde olması gereken suçlayıcı bakışların yerinde nezaket vardı. "Özür dilerim, Elizabeth, seni buna zorlamamalıydım."

Özründen dolayı boğulacak gibi hissettim. Özür dilemesi gereken ben olduğum hâlde onu bu durumda bıraktığım için sinirlendim.

Yüzündeki yaralı ifadeyi ve beraberlik fikrinin nasıl paramparça olduğunu belli etmemek için kıpırdandı.

Omuzlarını silkip, "Sorun değil," dedi ama ikimiz de öyle olmadığını, ikimiz de yediğim haltı biliyorduk.

Utanç dolu bir ifadeyle "Pazartesi görüşürüz," diyerek ayrıldı.

Banyoda yüzümdeki makyajı, sebep olduğum bu fiyaskonun her bir fiziksel kanıtını temizledim.

Beş saniye sonra kapı çalınca az kalsın düşüp bayılacaktım. Sağımı solumu şaşırmış, ne yapmak istediğimi ve neye tutunacağımı bilemez bir hâldeydim. Kapı ikinci kez çalınca Christian henüz eve gelmediğimi zannedebilir diye düşündüm.

Telaşla alt kata koşarken çıplak ayaklarım her adımımda yeri gümletiyordu. Hızla kapının kilitlerini açtım.

Christian ani hareketlerime, özellikle de darmadağın görüntüme şaşırmış gibi görünüyordu.

Lizzie hoplaya zıplaya içeri girerken babasıyla geçirdiği akşamdan ne kadar keyif aldığını söylüyordu. Babasının dairesinde yedikleri yemekle ve suda süzülen teknelerin ışıklarını sayarlarken benim de orada olup onları görmemi istediğiyle ilgili bir şarkı mırıldanıyordu.

Bu esnada Christian kapıda, yüzünde donuk bir ifadeyle bekliyordu.

Kapının kenarına yaslanıp bir sınırı daha aşarken destek almak için sıkıca tutundum. "Kalacak mısın?"

Gözleri, yüzümde ikimizin de sahip olmadığı yanıtları arıyordu. Benim tek bildiğim ise onun burada, Lizzie'yle, benimle birlikte kalmasını istediğimdi, çünkü gidişini görmeye dayanamıyordum. Kalmasına *ihtiyacım* vardı ve bu ihtiyaçtan dolayı korkmak istemiyordum.

"Lütfen," dedim kararlılıkla.

Ricam içine işlemiş olacak ki kaşlarını kaldırdı. Ellerini sıkarak yumruk yaptı. Omzumun üstünden arkamdaki oturma odasına bakıp boş olduğunu görürken dudakları titriyor ve acı dolu bakışları gözlerimi deliyordu. "*Böyle olmasından nefret ediyorum*, Elizabeth," derken güçlükle konuşuyor, nefes almaya çalışıyordu. "*Böyle olmamalıydık*."

Sözlerinin doğruluğu karşısında diyecek bir şeyim yoktu. Kapıyı iyice aralayıp geri çekildim.

Lütfen.

Sadece bu gecelik bile olsa durum *bu noktaya* gelmemiş gibi davranmayı diledim. Birbirimizi üzmediğimizi, bu arada Scott'ı da kırmamış olduğumu düşünmek istedim.

Christian yumuşayarak kapıdan girerken, burada hoş karşılandığının farkında olmasını umdum. Işıkları kısıp ekranın karşısında gerçekleştirdiğimiz bir peri masalına dalmışız, birbirimize belirsizlikle, gerginlikle bakmadığımız bir ortamdaymışız gibi davrandım. Üçümüzün kanepeye oturup, kucağımıza örttüğümüz battaniyenin altından bir kâse patlamış mısırı paylaşmamızı sanki her gün yaptığımız normal bir şeymiş gibi algılamak istedim. Birlikte aynı

filmi tıpkı Lizzie ile yaptığımız gibi belki de yüzüncü kez izlerken, sanki ilk kez izliyormuş gibi davranmaya çalıştım. Sonra da susuzluğumuzu gidermek için Christian ile uzanıp birbirimize sahip olduğumuzu geçirdim aklımdan.

Böyle olmalıydık işte.

Fakat her hayal gerçek olmuyordu. Artık gücümü sınayıp, kalbimin sınırlarını ne kadar zorlayabileceğimi bilmem gerekiyordu.

Christian'a baktım. Elleri Lizzie'nin omuzlarındaydı ve saçlarıyla oynuyordu. Dikkatini televizyona değil, kızına vermişti. Lizzie'nin kahkaha atışını, filmin heyecanlı sahnelerinde kahramanın yaşayacağını bildiği hâlde gözlerini kapatışını izliyordu. Eğilerek dudaklarını Lizzie'nin saçlarına sürdü ve Lizzie'ye sarılırken bana baktı.

O an Christian'ın hayatımın kalıcı bir parçası olmasını istediğimi biliyordum. Sevgilim değil ama kızımızın yetişmesinde bana ortaklık edecek, bu ailede yer alacak birisi olarak.

On Birinci Bölüm

Trafikte şerit değiştirerek ilerlerken I-5 karayolunda rahatça ilerleyebilmekten ötürü rahatlık duyuyordum. Kuzeye doğru ilerlerken Cumartesi'nin gündüz trafiği yoğun değildi. Pencereler ve güneşlikten giren rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyordu.

Seyahat tahminimden hızlı ilerlerken GPS beni çıkışa yönlendirdi ve park edecek uygun bir yer aradım. İlk bulduğum yere yanaştım ve motoru durdurup arabadan indim. Aylar önce bir daha giymemek için yemin ettiğim siyah terlikler ayağımın altındaki gevşek asfaltta çıtırdıyor, toprak sete doğru ilerlerken ardımdan kum sıçratıyordu.

Elimi gözlerime siper edip plajdaki insanları taradım.

Onları bulmak zor değildi.

Elizabeth bej rengi şortu ve askılı kırmızı bluzuyla bir örtünün üzerine kurulmuş, uzun bacaklarını önüne uzatıp geriye, dirseklerinin üstüne yaslanmıştı. Kızımızın kumda oynayışını izlerken saçları dalgalanıyordu. Kalın bir bukleyi kulağının arkasına tutturmaya çalışırken rüzgâr saçını dağıtıvermişti.

Hızla alana süzülüp, her adımda yoğun kumlara biraz daha gömülerek ilerledim.

Beni ilk Lizzie fark etti.

Elindeki plastik kovayı bırakıp çılgın gibi el sallayarak, "Babacığım!" diye bağırdı. Elizabeth doğrulup bana doğru döndüğünde dudaklarındaki gülümseme her erkeği dize getirecek kadar tatlıydı.

Elimi sallayarak hızlandım ve yarı yolda bana doğru koşan Lizzie ile buluştum. "Lizzie," dedim onu kucağıma alıp sallayarak ve göğüs hizama getirip sarılırken. "Benim küçük kızım bugün nasıl bakalım?"

Kollarını boynuma doladı ve öptü. "Seni özledim, babacığım," dedi kulağıma.

Daha dün akşam görüşmüştük ama ben de onu özlemiştim. Hem de çok.

Yere indirip elini tuttum. Annesine doğru ilerlerken arkamda durdu. Elizabeth bizi izlerken yüzü ışıl ışıl ve huzur doluydu.

"Günaydın, Elizabeth."

Yüzündeki saçları kenara itip gözlerini kısarak bana baktı. "Selam Christian, beğendin mi?"

"Evet." Bir saniye düşündükten sonra Elizabeth'in yanındaki örtüye kurulup Lizzie'yi de yanıma çektim. Onu bacaklarımın arasına alıp omuzlarından tuttum.

Terliklerimi çıkarıp ayaklarımı serin ve nemli kuma gömdüm ve Elizabeth ile Lizzie'nin birçok güzel anılarında yer eden plaja kendimi bıraktım. Burası ikisine ait kutsal bir gibiydi âdeta. Ben de buna dâhil olmaktan onur duymuştum, zira biliyordum ki Matthew ve Natalie bile bu şerefe pek nail olamamışlardı.

Bir de dün akşam dünyamın başıma yıkıldığı düşünülürse…

Salı akşamı Elizabeth'in çalıştığı binanın park alanında bize bir şeyler olmuş, ben babamın şirketinden ayrılınca aramızda yeni bir bağ gelişmişti sanki. Lizzie'yi almaya giderken bundan o kadar emindim ki Elizabeth'ten bize katılmasını istemeyi planlamış, onun Lizzie ile benim yanımda, mutfağımda yemek hazırladığını düşünmüş, mutfak masasında yanıma oturduğunu hayal etmiştim.

Onu merdivenlerde gördüğümde kendimi zayıf hissetmiştim. Görüntüsünün bedenimde uyandırdığı etki ve ona yapmayı hayal ettiğim şeylerin etkisiyle fena olmuştum.

Aklımı başıma toplamam birkaç saniyemi almış, Elizabeth'in akşamı yalnız başına kanepede geçirmek için o şekilde giyinmediğini anlamıştım. Dışarı çıkacaktı.

Ardındansa Lizzie'nin doğum günündeki o yılışık şerefsiz çıkagelmişti.

Elizabeth sanki beni ezip geçmiş, yanağıma elinin tersiyle okkalı bir tokat indirmişti. Ona dönüp bunun sebebini sormak istemiştim. Oysa tek görebildiğim, benim de zamanında bir benzerine sebep olduğum bir tokattan artakalanlardı.

Lizzie ile yemek zor geçtiyse de uyum sağlamış, onu güldürmeyi başarmış ve sevgimi vermiştim. Kızımla geçirdiğim sınırlı zamanın hatalarım yünden mahvolmasına müsaade etmek itemiyordum.

Bir de Elizabeth'in *kalmamı* rica etmesi vardı.

"Aç mısın?" Elizabeth dizlerinin üstünde doğrulup, içinde plastik filme sarılı sandviçlerin, büyük meyve parçalarının ve içeceklerin olduğu piknik sepetini açmaya ve

bana ürkek bir şekilde gülümseyerek yiyecekleri aramıza koymaya başladı.

Lizzie'ye sandviçini açmaya yardım ederken "Evet," dedim. Bir şişe suyun kapağını açıp kızıma verdikten sonra kendim için de bir şişe su alarak tüm kalbimin ve ruhumun sahibi bu iki kızla öğle yemeğini paylaştım. Lizzie büktüğüm dizlerime yaslanmış, kafasını kaldırıp bana bakarken ben de ona bakıyor, peynirli ve jambonlu sandviçini çiğnerken ona gülümsüyordum. Saçları çevremize dağılarak uçuşuyor, kollarıma dokunuyor, çeneme değip duruyordu. Onu çok sevmek düşünesi korkutucuydu.

Elizabeth ve ben sakin ve rahat bir hâlde otururken, Lizzie oyuncaklarına dalmış, kendi hayal dünyasındaki şatolara, ejderhalara ve prenseslere dalacak kadar yanımızdan açılmışsa da sudan bizi endişelendirmeyecek kadar uzak duruyordu. Güneş üzerimizde ışıldıyor, sıcaklığı, okyanus melteminin serinliğiyle mükemmel bir tezat oluşturuyordu.

Elizabeth ileri doğru bakıp dizlerini göğüslerine çekerek otururken, hızlanan nabzının benimkini de hızlandırışını hissediyor, âdeta sesini işitiyordum.

"Bizi düşündün mü hiç?" Sesi acılıydı. Sorusu geçmişimize açılan, nihayet içerisine doğru bir adım atmama izin verdiği bir kapı gibiydi. Şimdiye kadar onunla bu konuları ne zaman konuşmaya çalışsam beni susturmuş, şu an ise hiçbir tahrik ya da teşvik olmadan, kendiliğinden söz açıvermişti. Bu içimi rahatlatsa da konuşmanın kolay olmayacağını biliyordum.

"Her gün." Elizabeth'e baktım ve acısının gözlerinin kenarında biriktiğine şahit oldum.

Başını çevirip yüzünün yanını dizlerine dayadığında gözyaşları bal rengi gözlerine hücum etti. "Niye bize geri dönmedin?"

Yaptığım şeyi sonunda sorguluyordu.

Hayır. Bu hiç kolay değildi.

Ezilip büzülerek durumu nasıl açıklayacağımı düşünürken, geçerli bir mazeret sunamayacağımdan emindim. Vicdanımın ağırlığı altında ezilirken, kuvvet bulmak için kızıma baktım. Bir dizimi göğsüme doğru çekerek bacağıma yaslandım ve elimi kuma daldırıp bir avuç dolusu kumun elimden kum saati gibi kayıp gitmesini izledim.

Tüm utancımla Elizabeth'e dönerek itirafta bulundum. "Döndüm."

Sözlerimi idrak edişini gözledim. İrisleri büyüyerek yaşadığı şok bedenini sarsmıştı. "Ne?" Bu söz dudaklarından küçük bir yakarış gibi dökülmüştü.

Göğsümdeki sıkıntının bir kısmını nefesimle dışarı salarken, Lizzie'ye odaklandım. Elizabeth'e ondan sadece bir kez değil, iki kez kaçtığımı söylerken yüzünde oluşacak ifadeye tahammül edemeyeceğimden emindim. "Lizzie doğduktan sonraki akşam. Hastaneye geldim. Senden özür dilemek ve beni tekrar kabul etmeni istemekti niyetim." Boğazımda düğümlenen yumruyu yutkunarak gidermeye çabaladım. "Fakat Matthew oradaydı... Ben de... Çekip gittim."

Yüzüne bakmak ve kalbinin tekrar paramparça oluşunu görmek için yeterince cesaret topladım. Başını çevirip yüzünü dizlerinin arasına gömdü. Hıçkırıklarına engel olmaya çalışırken vücudu titriyordu. Öfkeden deliye dönmüştü ve

konuşamaz hâlde başını doğrulttuktan sonra tekrar gözlerini yumup üzüntüye geri döndü.

"Matthew hakkında öyle düşündün demek," dedi kısık sesle. Bu gurur kırıcı sözlere alışmaya çalışırken aklı darmadağındı.

Söyleyeceklerimin onu daha da üzeceğini bilsem dahi duramazdım artık. Ona geri döndüğüm zaman hep dürüst olacağıma dair söz vermiştim kendime. "O gece doğru şeyi yaptığıma ikna ettim kendimi... Matthew ile normal bir hayatınızın olması için kendimi uğruna feda ettim. Şimdi ise bunun sadece bir bahane olduğunu biliyorum, Elizabeth. *Sana* hiçbir zaman sahip olamayacağımı düşünerek *kendi evladımdan* kaçtım. Onun kız mı erkek mi olduğunu bile bilmiyordum." Bu itiraf ağzımdan çıkan bir zehir, bir pislik gibiydi.

"Bundan her gün pişmanlık duydum. Hep senden nafaka ya da başka bir şey için haber gelir diye düşündüm ama hiçbir haber gelmedi." Bu hatayı düzeltecek bir özür biçimi yoksa da onun beni anlamasına ihtiyacım vardı.

Elizabeth'in alt dudağı titredi. Başını iki yana sallarken mantığımı kabullenmediği belliydi. "Söylediklerin bir şey ifade etmiyor, Christian." Önce Lizzie'ye, ardından bana baktı. "Hatta daha bile kötü hissetmeme yol açıyor. Çok uzun bir süre boyunca senin aklına bile gelmediğimizi düşündüm. Daireni terk ettiğim gün unutulmuştuk biz... Bir de *benim*... B*enim* sana gelmemi umduğunu öğreniyorum..." O kelimeleri vurgulamıştı. "Yani..." derken sesi yavaşça sönüp gitmişti.

"Mutlu olduğunu sanıyordum."

Burnunu çekerek doğruldu. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Seni o zamanlar *sevdiğime* inanmamış mıydın? Ya bütün hayatımı seninle geçirmek istediğime?"

"Elbette, beni sevdiğini biliyordum." Yaşadığım hüsranla sesim yükseldi. "Aldığım kararların mantıklı bir açıklamasını yapmam mümkün değil. Özetle, şerefsiz herifin teki gibi davrandım." Elimi saçlarımda gezdirirken çaresizce kontrolü kaybediyordum. Elizabeth'e doğru eğilerek gözlerine bakarak yalvardım. "Bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum, Elizabeth ama *gerçekten* çok üzgünüm. Eğer elimden gelse zamanı, seni benimle çocuğum arasında bir seçim yapmak zorunda bıraktığım zamana geri döndürürdüm. O hayatımda verdiğim en kötü karardı çünkü."

Açıklamamı dinlerken başını çevirip sessizce oturdu. Kumları yıkayan dalgaların o daimi geri çekiliş ve ardından tekrar yükselişini izliyordu. Tıpkı bizim gibi, yükseğe ulaşmak için önce dibi görüyorlardı.

Ufka bakarak gökyüzünün okyanusla hangi noktada buluştuğunu anlamaya çalışıp, gözlerimi Elizabeth'e çevirdim. "Annem..." Bakışlarının bende olduğunu hissettim. "Seni bulmam için beni sürekli zorladı. Uzak durmakla yanlış yaptığımı söyledi hep. Lizzie'yi dükkânda görene kadar sözlerinin doğru olduğuna inanmamıştım." Sözlerimin yarattığı sıkıntıyla bana bakmakta olan Elizabeth'e döndüm. "Lizzie benim her şeyim, Elizabeth."

Sen de benim her şeyimsin.

Bunu yüksek sesle söylememiştim. Henüz böyle bir şeyi duymaya hazır değildi.

Bu konuşmanın ağırlığı altında bile, Lizzie'ye olan sevgimin gerçek olduğunu kabullendiği belli oluyordu. İfadesi

sanki bir şey olmuş gibi, idrak ettiği şeyin şokuyla değişti. "Babanın şirketinden Lizzie yüzünden ayrıldın."

Cevap vermedim. Vermek zorunda değildim. Kızım için her şeyi vermeye hazırdım.

Elizabeth önce Lizzie'ye ardından bana baktı. "Çok üzgünüm, Christian."

"Ben değilim," dedim kendimden tamamen emin bir tavırla, zira bu gerçekti. Elizabeth ve kızım hakkında öylesine iğrenç ve asılsız sözler eden bir adamla çalışmaya devam edemezdim. Altı yıl önce çekip gitmiş olmam gerekirdi.

Elizabeth sessizce kıkırdarken, yüzünde oluşan yumuşak ifadenin söylediklerimden mi yoksa aldığım kararlardan ötürü mü olduğunu bilmiyordum. "Sen tam bir muammasın, Christian Davison."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Elizabeth, artık değiştim."

Başını onaylar gibi, belli belirsiz şekilde sallarken, dudakları, sanki bu düşünce onu delip geçiyor gibi aralanmıştı ve gözleri kabullenmiş şekilde bakıyordu.

Aynı anda nefes alarak tekrar Lizzie'ye döndük ve küçük plastik küreğiyle kovalar dolusu kumu masallardaki bir kahramanı tutsak ettiği kulesine boşaltışını izledik. Önündeki sahneyi canlandırırken dudakları sessizce hareket ediyordu. Sanki, tekrar çabalamaya başlamadan önce mola alıp dengeyi sağlamak için uğraşıyor gibiydik.

Sonunda ikimizin de açılmasından hoşlanmayacağımız konuyu açtım. "Bana Matthew'u anlatacak mısın?"

Derin bir nefes aldıysa da soruma pek şaşırmış gibi görünmüyordu. "Matthew." İçini çekti. "Birbirimize âşık olmak

için çok çabaladık. Onunla ilk yattığım zaman Lizzie'ye dört aylık hamileydim."

Bu kadar açık olması gaddarcaydı ama son altı yıl da farklı geçmemişti zaten.

Yutkunarak hatıralara dalmış gibi göründü. "Hep ağladım." Yüzü yavaşça kederle bozuldu. "Matthew bana karşı hep çok iyiydi. Beni öperek yatıştırıp, her şeyin yoluna gireceğini, işleri yoluna koyacağımızı söylerdi hep."

Sorgulayıcı bir tavırla baktı bana. Nefesimi tuttuğumu fark ettim. "Her şey zorlamaydı. Birbirimizi çok sevdik ama o şekilde değil. San Diego'ya geldiğimizin ertesi günü Natalie kızım ve erkek arkadaşımla tanışmak için çıkageldi ve sanki... sanki..." Başını kaldırıp anlayıp anlamadığımı sorgularcasına baktı. "Sanki odanın iki ucundan birbirlerine dokunabiliyor gibiydiler."

"O gece Matthew'u bıraktım." Acı acı güldü ve başını salladı. "Tabii ki Matthew reddedip Lizzie ve benim ailesi olduğumuz konusunda ısrar ederek bizi terk etmeyeceğini söyledi." Aynı anda kasılarak, söylemeye niyeti olmadığı kelimelerin arasına girdik. Gözleri gözlerime kilitlendi. "Özür dilerim, Christian, öyle demek istemedim."

Başımı sallayarak durdurdum onu. "Sorun değil, Elizabeth." Benim eksikliğim yüzünden özür dilememeliydi. Onu terk edişim gerçekti.

"Neyse," diye devam etti. "Gece boyunca konuştuk ve eğer devam edersek sadece kaçınılmaz olanı erteleyeceğimiz sonucuna vardık. Küçük çantasını toplayıp aşağı sokaktaki bir otele yerleşti. İki hafta içinde de Natalie'nin yanına yerleşti." Omuzlarını silkerek iç çekti. "Canım acımadığı zaman doğru bir karar verdiğimizi anlamıştım."

Güzel yüzüne yerleşmiş bir somurtuşla bana baktı. "Hissettiğim tek şey rahatlamaydı."

Ne diyeceğimi ya da bir şey demem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Tek bildiğim Matthew'a tahmin ettiğimden bile fazla minnet borçlu olduğumdu.

"Size bakmaya devam etti mi peki?" Gözlerimi Elizabeth'ten ayırmadan başımı Lizzie'ye doğru eğdim. Aramızdaki güven bağını zedelemek istemiyordum.

Sanki Matthew'a odaklanmışçasına gülümsedi. "Evet. Bizim için elinden gelen her şeyi yaptı. Onlar Natalie ile birlikte olmaya başladıklarından sonraki bir yıl boyunca ona devamlı yük olmaktan nefret ettim. Bu yüzden ondan bazı şeyleri sakladım." Bu Matthew hakkında konuşurken onda gördüğüm ilk rahatsızlık içeren ifadeydi. Huzursuzca kıpırdandı. "Bu davranışım daha da fazla endişe etmesine sebep oldu. Biz de böyle böyle değişik, küçük bir aileye dönüştük."

Rüzgârın uçurduğu saçlarımda elimi gezdirip, bu dürüstlüğe ulaşmışken daha ileri gitmeye karar vermek için bir saniye bekledim.

"Başka birisi daha oldu mu?" diye sordum ve cevabını kaldıramayabileceğimden endişe ettim.

Alt dudağını ısırdı ve gönülsüzce omuz silkti. "Birisi vardı... Shawn." Yutkunarak bekledi. "Pisliğin tekiydi." Başını tekrar sallayıp bana âdeta yalvarır gözlerle baktı. "Onun hakkında hiç konuşmak istemiyorum."

Şimdi ben de kendimi pislik gibi hissediyordum ama ısrarla devam ettim. "Onu sevmiş miydin?"

Daha cümlemi tamamlayamadan "Hayır," dedi aniden. Gözlerinin içine yerleşen tiksintiden belli olduğu üzere,

doğru söylüyordu. Ben o adam hakkında daha fazla soru sormak istedikçe, çıkmaz sokakta olduğumu, kıskançlığım yüzünden zorlamanın yanlış olacağını hissediyordum.

"Peki, ya Scott?" diye sordum, daha da derine inmenin yarattığı pişmanlıkla. Yine de kendime engel olamıyordum; Elizabeth'in yalın kalbine, ruhuna çok yakındım.

Israrım âdeta hoşuna gitmiş gibiydi. O küçük ve farkında gülüşüyle kucaklıyordu beni. "Hayır, Christian. Geçen akşam..." Birkaç saniye önceki rahat tavır yerini ciddiyet ve hafif bir pişmanlığa bıraktı. "Bir hataydı."

Rahatlayışım iç çekişime yansıyınca başımı eğip kıkırdadım.

Elizabeth beni dirseğiyle dürttü. Kolunun sıcaklığı içimde bastırması giderek zorlaşan bir etki yaratıyordu. Birbirimize doğru çekildiğimizi fark etmemiştim. Vücutlarımız arasındaki mesafe santimlerle ölçülüyordu. "Peki, ya sen?" Sorusunda kışkırtan bir hava vardıysa da altından yayılan acıyı sezebiliyordum.

Başımı kaldırıp yüzümde gezinen bakışlarını görünce, gözlerindeki korkuyu sezdim. Tırnaklarını güneşten yanan bacaklarına batırdığı yerler bembeyazdı.

"Tanrım, Elizabeth, cidden bilmek istiyor musun?"

Elizabeth başını sallamadan önce düşünceli bir tavırla gözlerini kaçırdı.

Bir karar vermeye çalışır gibi, "Evet, sanırım," dedi. Bana bakarken ifadesi kararlıydı.

Onun pek rezil geçmemiş olan geleceğini göz önünde bulundurarak, bir an yalan söylemeyi düşündüysem de bu şekil bir sahtekârlığı kendime yakıştıramadım.

Bir süre bekledim. Sonunda kendimi konuşmak için zorladım. "İlk sene..." *Sen hamile ve hastayken, bana ihtiyacın varken...* "Seni unutmaya çalıştım." Tiksinerek burnumdan soludum. "Önüme gelen her kızla yattım."

Gözleri ışıldayan Elizabeth ürperdi ve başını kaldırarak devam etmemi bekledi.

"Ardından seni hastanede görünce... Ben... Dönüştüğüm bu kişiden tiksindim. Artık o şekilde devam edemezdim."

Elizabeth'in çenesi titrediyse de durmadım. Gözümü uzaklara dikip kısık ve tekdüze bir sesle kelimelerin ağzımdan kayıvermesine müsaade ettim. "Birkaç buluşmaya gitsem de zamanımın çoğunu okula ayırdım. Ardından Brittany ile tanıştım." Elizabeth'in gerildiğini hissediyor, derin bir nefes aldığını duyabiliyordum. "Yaklaşık iki sene birlikte yaşadık."

Elizabeth'in tekrar ağlamaya başlayacağını fark ettiysem de bakışlarımı yere dikerek, orada utancımı gömebileceğim bir yer olmasını diledim. "Evlenmek istedi. Bense öyle bir sorumluluğu kabul etmeyince ayrıldı benden."

Arkadaşımın gidişini görmek her ne kadar acı verici olmuşsa da Brittany'nin çantasını toplayıp gitmesi Elizabeth'in anlattığı Matthew'un gidişi gibiydi. Hislerden baskın olanı, derin bir rahatlama hissiydi.

"Onu sevmemiş miydin?" Elizabeth kelimeleri güçlükle seçerken yutkundu.

"Sevdim... bir şekilde. Yani, onu önemsedim. Nazik ve tatlıydı fakat..."

Fakat tıpkı Elizabeth ve Matthew gibi Brittany'yi o şekilde sevmemiştim.

"Fakat ne?"

Tereddüt etmeden başımı kaldırıp Elizabeth'in yüzüne baktım. Yanakları ıslanmış ve kızarmıştı. Cevap verdim. "O sen değildi."

Elizabeth gözlerini sıkıca yumdu. Güzel yüzünden daha da fazla yaşlar süzülüyordu.

Üzerindeki bu acı beni perişan etmişti ve bu uzaklığa daha fazla dayanamayacaktım. "Elizabeth..." dedim yavaşça. Sebep olduğum tüm o acılar için onu teselli etmek ve onu hâlâ ne kadar sevdiğimi göstermek için uzanıp elimi yanağına götürdüm.

Elizabeth temastan ürküp geri çekilirken elim havada asılı kalmıştı. "Yapma." Başını salladı ve yutkundu. "Bizim için artık çok geç, Christian."

Sesindeki şüpheli havayı gözden kaçırmasam da ısrarla devam etti. "Ben bunu yapamam," dedi elini aramızda hızla sallarken. Sanki kendine inanamıyormuş gibi gözlerini tekrar sıkıca kapadı. Ardından açtığında ise salladığı elinin hareketine Lizzie'yi de dâhil etti ve saniyeler önceki üzüntünün yerini bir gülümseme aldı. "Ama bunu *yapabilirim*... Yapmak *istiyorum*." Coşkuyla başını sallarken gülümseyişi daha da büyümüş, cevabımı bekler gibiydi.

Hafifçe gülümseyerek sevincin içimde coşmasına, sonra da Elizabeth'in talebiyle oluşan neşenin damarlarımda gezinmesine müsaade ettim. Onun o tatlı dudaklarını özgürce öpme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Bunun yerine yüzünden akmakta olan son damlayı yakalayıp parmağımı yanağındaki saçına ilgili bir hareketle doladım.

Söylediklerinden emin görünüyorsa da buna hazır olmadığını anlamıştım.

Ayağa kalkıp şortumdaki kumu silktim ve elimi Elizabeth'e uzattım. "Haydi gel kızımızla oynamaya gidelim." Elizabeth güldü ve yüzünü elinin tersiyle sildikten sonra elini bana uzattı.

Neredeyse tüm akşamüstünü Elizabeth ve Lizzie ile geçirmiştim. Güneş ufukta kaybolup yerini serin havaya bırakana kadar üçümüz kumsalda oynamış, kusursuz günümüzü akşam yemeği ve elimizde dondurma külahlarıyla tamamlamıştık. Pazar günü aldığım mesaj beni kahvaltıya, huzurlu, kahkaha dolu bir sofrada Matthew ile aramızdaki buzları eritecek bir ortama davet etmişti. Matthew bana hâlâ pek güven duymasa da benim artık Elizabeth ve Lizzie'nin hayatlarının bir parçası olmam fikrini yavaş yavaş kabullenir gibiydi.

Hafta sonunun hiç bitmemesini dilemişsem de Pazartesi gelmiş, beraberinde kendimi bir anda içinde bulduğum bir sinir harbini getirmişti. Kravatımı düzelttim, çantamı kaptım ve kapıdan çıkıp asansöre yürümeden önce aynada kendime bir kez daha baktım. Başka bir hukuk firmasında iş aramak, bir gün yapacağımı düşündüğüm en son şeydi. Hep bir gün babamın varisi olacağımı düşünmüştüm. İşlerin göz açıp kapayıncaya kadar hızla değişmesi ne garipti.

Asansör aşağıdaki garajda durdu. Arabama hücum ettim. Tam kapıyı açmıştım ki birisi bana seslendi. "Christian Davison?" Soru sorar gibiydi.

Garajın diğer tarafından bana doğru yaklaşmakta olan beysbol şapkalı ve ceketli adama omzumun üstünden baktım.

"Evet?"

Onayımla birlikte ceketinden kalın bir zarf çıkardı. Bunun ne olduğu netleşince gözlerimi beyhude bir savunma dürtüsüyle kapadım.

Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum ama bu kez, *sadece bir kez de olsa* ailenin öncelikli olmasını dilemiştim.

Paketi tereddüt etmeden aldım ve arabama yerleşerek, bunu bana nasıl yapabildiğini düşündüm.

Parmağımı acıyla zarfın kapağında gezdirdim ve yapışkanlı kısmını kaldırdım.

Tam da beklediğim şeydi.

Babam beni dava etmişti.

Şehirde bir o yana bir bu yana araba sürerek zaman geçiriyor, yanımdaki koltukta duran zarfa odaklanmamaya çalışıyordum.

Adamın bu kadar taş kalpli olabileceğine inanamamıştım. Beni resmen her şey için dava etmekteydi. Sanki her varlığımı ve her açığımı takip etmiş, tüm girişimlerim ve kayıplarım için dava ediyordu. Hesap edemediği tek şey, daha adını bile bilmediğim zamanlarda Lizzie için kenara koyduğum paraydı. En azından o hesap gizli, onun açgözlülüğünden uzaktaydı.

Beş buçukta Elizabeth ve Lizzie'nin evine yanaştım. Haber vermemiştim ve sıkıntılı hâldeydim. Bana iyi gelecek tek şey onlardı. Elizabeth kapıyı açıp anlayışlı bir gülüşle beni içeri davet ettiğinde sersemletici bir duygu hissetmiştim.

Bu ikisine sahip olduğum sürece, başıma gelecek her şeye katlanabilirdim.

Lizzie'nin battaniyesini güzelce örtüp burnumu saçına sürerken iyi geceler diledim.

Elizabeth, Lizzie ile baş başa kalmam için alt kata inmişti.

Lizzie yastığının derinliklerine gömüldü ve yorgun bir tavırla, "İyi geceler, babacığım," dedi. Hafifçe gülümseyerek "Seni seviyorum," diye de ekledi.

Bunu her söyleyişinde kalbim göğsümden fırlayacak gibi hissediyordum.

Dudaklarımı alnına bastırıp "Ben de seni seviyorum, prensesim," diye fısıldadım. Doğrulup kapıya doğru yürüdüm. Canım kızımla birkaç saniye daha geçirmek için kapı eşiğinde durdum. Sonra ışığı kapadım ve kapıyı Elizabeth'in yaptığı gibi aralık bıraktım.

Alt kata inerken kalbim Elizabeth ile baş başa geçireceğim her zaman olduğu gibi pırpır etti.

İki ay önce sahilde yaptığımız konuşmadan sonra neredeyse her günümü onlarla geçirmiştim. Her geçen gün Lizzie'ye daha da yaklaşmış, Elizabeth ile daha da yakınlaşmıştım. Hayatlarımız yavaş yavaş birbirine kaynaşmış ve bir bütün olmuştu.

Onlarla bu şekilde, bir aile olmak bana hayal edebileceğimden çok daha büyük bir mutluluk getirmişti. Bir yerlerde sürmekte olan dava bile moralimi bozmaya yetemezdi.

Ne kadar yakınlaşsak da yine de Elizabeth'in kendini çektiği bir yanı vardı. O Yanı baş başa kaldığımız anlarda odanın içini dolduran gerilimi üreten yanıydı.

Beni *istiyordu*, bundan emindim ama buna hazır değildi. Ben de zorlamıyordum fakat dayanmak gün geçtikçe daha zor oluyordu. Onun için yanıp tutuşuyor, geceleri beni ayakta tutacak bir fiziksel ihtiyaç hissediyordum. Öyle ki

bu ihtiyaç bazen tam uyuduğum an tekrar uyanmama sebep oluyor, bedenim uzun süredir yabancı olduğu şefkati arzuluyordu. İçimde yarattığı bu ihtiyacı fark etmiş ama aldırış etmemiştim. O da tıpkı benim gibi kendi arzularını görmezden geliyordu.

Birimizden birinin çatlamasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Elizabeth'in varlığına hazırlanmak için derin bir nefes alıp oturma odasına, oradan da mutfağa ilerledim.

Kapı eşiğinden içeri doğru bakıp geldiğimi haber vermek için bir şeyler diyecekken, Elizabeth'i görünce durdum. Oturmuş, bir zarf yığınını masaya koymuştu. Elinde tuttuğu şeyi okurken, yüzü gözyaşlarından sırılsıklamdı.

Ona ne olduğunu sormam gerekmiyordu.

Bunun bir başka engele yol açmamasını dileyerek öne atıldım. Benden tekrar uzaklaşmasını kaldıramazdım.

Geldiğimi duyunca başını kaldırdı. Kahverengi gözleri ıslak, şaşkın ve hatta biraz üzgündü.

"Ne *bu*?" diye sordu yüzümde cevabı arayarak.

Gözlerimi kapayıp ellerimi saçlarımda gezdirirken bir açıklama yapmak için mücadele ediyordum. Ona açıklamak üzere olduğum şeyi birçok kez söylemek istemiştim ama konuyu açmak için doğru zamanı hiç bulamamıştım.

En azından böyle olduğunu düşünüyordum. Gerçek ise Elizabeth'in tepkisinden korktuğum için söylememiş olduğumdu. O tepki şu an yüzünde belirmekteydi.

Cesaretimi toplayarak beni Elizabeth'in yanına götürecek birkaç adımlık mesafeyi yürüdüm. Yanında diz çöküp adını fısıldadım. Sesim özür diler gibi çıkmıştı.

"Neden?" Başını iki yana sallayıp arkasına yaslanırken bana bakmayı reddediyor, önündeki kâğıtlara odaklanıyordu.

Titrek ellerle onları alıp kenara koydum. Elizabeth hareketimi izlemişse de daha yüzüme bakmamıştı. Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve beni görmesi, anlaması için çabaladım. "Hep ona aitti zaten Elizabeth."

Hesabımdaki tüm paraların Elizabeth'in hesabına aktarılmasını onaylayan kâğıdın köşesine dokundum. Para Lizzie'nin bakımı için kullanılacaktı ve işlemin tamamlanması için Elizabeth'in imzasına ihtiyaç vardı. Para hatırı sayılır miktardaydı ama bildiğim kadarıyla yeterli değildi. Alttaki kâğıdı göremesem de üzerinde, artık yeni bir işe başladığım için ödemelerin maaşımdan kesilip Elizabeth'in hesabına yatacağı belirtiliyordu.

Babam diğer her şeyi alsa da Lizzie kendisine ait olan şeyi almalıydı.

Dava sonucunda talep edilen miktarların onanmayacağını biliyordum. O devasa miktarın sadece bir tehdit olarak talep edildiğini, babamın kontrolünün hayatım üzerinde biraz daha sürmesi için oraya düşüldüğünü biliyordum.

Öyle olsa bile hem avukatım hem de ben paranın Elizabeth'in elinde daha güvende olacağında ikna olmuştuk. O eller şu an titriyor, onları bacaklarına bastırıyordu.

"Bizi satın alamazsın, Christian!" dedi kâğıtları ittirerek.

Yüzümü ovaladım. Durumdan yılmış ama tepkisine şaşırmamıştım. İşte, tam bu yüzden daha önce açıklama yapmıştım ve tam da bu sebepten ötürü parayı kendi hesabımda saklamak istemiştim.

Dizlerim üstünde daha da eğilip yüzüne bakmaya çalışırken, Elizabeth yüzünü sarı saçlarından oluşan bir duvar

ardına gizlemişti. Elimi çekingence uzatıp saçlarını geri atarken öfkesini dindirmeyi ümit ediyordum. "Elizabeth, bebeğim bana bak."

Gösterdiğim şefkat, dokunuşum ve dudaklarımdan bu kadar kolayca dökülen sevgi kelimesi karşısında irkildi. O kelimeyi yıllarca kullanmış, kapımdan çıkıp gittiği günden beri bir kez bile dile getirmemiştim.

Elimi geri çektim. Bu hareketimin, Elizabeth'i teselli etmenin ve onu sevmenin bu kadar doğal görünmesine üzüldüm.

Terslenmenin etkisiyle büzülüp söyleyecek bir şeyler bulmaya uğraşırken yere baktım. "Ben sadece kızıma bakmak istiyorum."

Sana bakmak.

Alt dudağını ısırdı. Tekrar gözyaşlarına boğulmamak için mücadele verirken çenesi titredi. Masadaki kâğıtlara ve ardından bana baktı. "Ne kadar zamandır?" Bu bir suçlamaydı.

"Bilmiyorum." Emin olamayarak omuzlarımı silktim. "Bir süredir."

Elizabeth başını tiksintiyle iki yana salladı. "Ne kadar zamandır, Christian?"

İç çekerek başımı çevirdim ve sessizce yanıtladım. Duymamasını diliyordum. "Beş yıl."

İfadesi şaşkınlıktan incinmeye, incinmeden acıya, acıdan perişanlığa dönüştü. Aptal gibi tekrar elimi uzattım. Bu kez elimi ittirip beni durdurmak için kendi elini üstüne koydu. Gözlerini kapayarak aramızdaki emniyet duvarını tekrar ördü. "Git, lütfen."

Aklını başına almasını dileyerek, niyetimin ne olduğunu izah etmek üzere çaresizce ağzımı açtıysam da hiçbir şey diyemedim.

Yutkundum ve başımı sallayıp doğrulurken bu reddedişin bana ne kadar kötü çarptığını fark ettim.

Özür dilemem için onlarca sebep varken, kızımın mesuliyetini üstlenmek bunlardan biri değildi.

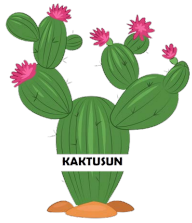
Kapı eşiğinde Elizabeth'e bakmak için durdum. Sesim de tıpkı hissettiğim şekilde umutsuzdu. "Eğer parayı istemiyorsan sorun değil, Elizabeth, dokunmazsın olur biter. Lizzie on sekiz yaşına gelene kadar sakla. Her ne yaparsan yap, o para kızımıza ait."

Ne zaman paradan bahis açılsa üzüldüğünü biliyordum. Maddi özgürlüğü için çetin bir mücadele vermişti, çünkü bunu uzun süre boyunca yapmak zorunda kalmıştı. Öyle olsa da bunu konuşarak çözebileceğimizi, birlikte Lizzie'nin geleceği için plan yapabileceğimizi düşünmüştüm. *Bizim* geleceğimiz için.

Sanırım o kadar ilerlediğimizi düşünmekle aptallık etmiştim.

Umutlarım yıkılmış hâlde arabamı çalıştırdım ve Elizabeth'in evinin ara yolundan geri geri çıktım.

Telefonum çaldığında yolu yarılamıştım. Elizabeth telefonda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Dediklerinden anlayabildiğim tek şey, "Lütfen geri gel," demesi olmuştu.

On İkinci Bölüm

Küçük arabamı şehir merkezine doğru sürerken biraz gergindim ama bunun sebebinden habersizdim. Sanki geçen iki aydan fazlasını Christian ile geçiren ben değilmişim gibi.

Daha önce buraya gelmemiştim. Lizzie ise yerinde duramıyordu.

"Anne, bak!" diye ciyakladı arka koltuktan. Dikiz aynasından karşıdaki dev binalardan birini işaret ettiğini gördüm. "Babamın evi şurada." Çocuk koltuğunda kıvranırken gözleri heyecandan kocaman olmuş, vücudu heyecanla sarsılır hâldeydi.

Bu akşam babasının evinde kaldığı ilk akşam olacaktı.

Şerit değiştirerek yeraltındaki park alanına dalıp Christian'ın bana verdiği kodu makineye girdim.

Lizzie emniyet kemerini çözüp eşyalarını toparlarken, ben de aceleyle ona ayak uydurmaya çalıştım. Kapısını ittirerek açtı ve sabırsızca benim tarafımdaki kapının önüne dikildi.

"Haydi, anne!" Hızla koştu. Sırt çantası her adımında zıplıyordu ve kolunun altında bebeği asılıydı.

Ne kadar da sevimliydi.

Asansörün yan tarafındaki düğmeye bastı. Bunu yapmaya alışık olduğu belliydi. "Acele et, anne!" diye bağırırken sırıtıyordu. Babasıyla birlikte olmaktan hep heyecan duymuştu.

Bu ne zamandan beri canımı yakmıyordu bilmiyorum.

Lizzie'ye yetişip asansöre girdim. Christian'ın dairesine kadar on kat çıktıktan sonra Lizzie'nin peşinden koridor boyunca kapıya doğru ilerledim.

Tam kapıyı çalacaktım ki Lizzie kapının kolunu çeviriverdi. Haber vermeden, bağırıp babasına seslenerek içeri daldı. Christian girişine şaşırmış görünmüyordu. Kanepede oturduğu yerden arkasını döndü. Kucağında bir dizüstü bilgisayar, gözünde siyah çerçeveli gözlükler, yüzünde de buyur eden bir gülümseme vardı.

Nefes kesici.

Düşünceyi kafamdan atmak için kızımın neşesine odaklandım.

Christian bilgisayarını tam zamanında kenara koyup kucağına atlayan Lizzie'yi yakaladı. "Merhaba, babacığım!"

"Merhaba, prensesim." Burnunu Lizzie'nin saçlarına daldırıp sarıldı ona.

Onları izleyip kavuşmalarına içten içe sevinir ve kızımın böyle bir şeye sahip olmasına şükrederken göğsüm kabardı.

Christian omzunun üstünden kapı girişinde durduğum yere doğru bakarak gülümsedi. "Merhaba, Elizabeth."

"Merhaba." Hafifçe gülüp yürüdüm. Çevreme henüz bakabiliyordum. Tipik bir çatı katıydı. Bir büyük oda hem oturma odası hem mutfak görevini üstleniyordu. Banyoya

gittiğini düşündüğüm bir koridor sağ tarafta uzanıyordu. Okyanus manzarası çok güzeldi ama yaşam alanı tahmin ettiğimden daha küçük, daha az *sıcaktı.*

Her şeyin yerli yerinde olması beni şaşırtmıştı.

Ben odada yürürken Christian beni ona yaklaştıran her adımın tadını çıkarıyor gibiydi.

Geçen hafta sonu olan şeyle – bankadaki, içinde beş senede kazanacağımdan fazla para bulunan hesapla – ilgili henüz yumuşamamıştım. Şişkin zarfı açtığımda hissettiğim öfke korkunç, başımı döndürüp kanımı kaynatacak kadar şiddetliydi.

Christian'ın yapmaya çalıştığı şeyi elbette anlıyordum. Kızına ve dile getirmese de bana bakmak istiyordu.

Anlayamadığı ise *benim* bu süreçte aşmaya çalıştığım şeyleri, yüzleştiğim zorlukları ve güçlükleri hafife alıyor olmasıydı. Kızımın geleceğinden endişe duyarak ve nasıl hayatta kalacağımızı düşünerek geçirdiğim geceleri kolay sanıyordu.

Bir yanım onu suçlayamayacağımı, çünkü neler yaşadığımı bilmediğini söylüyordu.

Ama aslında sorun da buydu. Bilmiyordu, çünkü hiçbir zaman kontrol edecek kadar adam olamamıştı.

Onu bu yüzden affedip affedemeyeceğimi hâlâl bilmiyordum.

Kızgınlığım ne kadar fazlaysa da yokluğunun yarattığı boşluğa kıyasla hiç sayılırdı. Daha ne yaptığımı anlayamadan telefonda ona yalvarıyor, üstümdeki etkisini anlayamıyordum.

Christian tıpkı yıllar önce yaptığı şekilde, kalbimden parçalar kopardıkça kontrolü kaybetmem beni korkutuyordu.

Bazen neden bununla savaştığımı merak ediyordum; çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sonunda aynı şey olacaktı. Kalbimin kontrolünü eline alacak, bu sayede istediği gibi parçalayabilecek ya da parçaları birleştirebilecekti.

Yaşadığım acı, bu durumun içinde bulunmayı istemediğim bir durum olduğundan emin olmamı sağlıyordu.

Bunu, kanepede ikisinin yanına, aramıza biraz boşluk bırakarak oturduğumda tekrar hatırladım.

Yine de bu gözlerinin temasından, bakışlarının dudaklarımın üzerinde gezinmesinden alıkoymamıştı onu.

Kendimi bundan korumak için gözlerimi yumdum. Elimden gelen tek savunma yolu buydu. O an bile onu *hissediyordum*.

Dikkatinin yön değiştirdiğini ve bakışlarındaki ağırlığın yatıştığını fark ettiğimde gözlerimi açtım. "Bu akşam ne yapmak istiyorsun tatlım?"

Yaptıkları planları, akşamı ne oyunlar oynayıp, ne masallar anlatacaklarını dinlerken akşamı burada geçirmeyeceğimden ötürü pişmanlık duydum. Daha önce oyunlarına birçok kez şahit olmuş olduğumdan bol bol gülüşüp, sarılıp koklaşacaklarından emindim.

Duvardaki saat geç olduğunu gösterirken çekinerek de olsa gitmem gerektiğini duyurdum.

Kapıda eğilip kızımı göğsüme bastırdım ve babasıyla güzel zaman geçirmesini fısıldadım.

Başını sallayıp bana daha sıkı sarıldı. "Seni özleyeceğim, anneciğim."

Başının yanında derin bir soluk alıp verdim. "Ben de seni özleyeceğim, tatlım." Bu gece için ben de heyecan

duyuyordum ama bir yanım hep onunla kalmak istiyor, ayrılacağımız zamanlardan nefret ediyordu.

Christian yanımızda duruyordu. Elleri pantolonunun ceplerindeydi. Vedalaşmamızı izleyen bakışları yumuşaktı. Ben onların vedalaşmalarını izlerken o da böyle mi hissediyordu acaba?

Doğrulunca Christian'ın kolunu okşadım ve çok abartmadığımı umdum. Bir tesadüf dışında, ona sadece bir kez uzanıp dokunmuştum. Plajda geçirdiğimiz gün beni kaldırmak için elini uzatmıştı. Çok ileri gittiğim için elini tuttuğum gibi bırakmıştım.

Eğer bu kez dokunduğumu fark etmişse de dikkate almamıştı. Bunun yerine gülümsedi. "Sağ ol, Elizabeth."

Başımı salladım ve gereksiz teşekkürüne karşılık güldüm. "Bu gece sende kalmasını isteyen bendim ya."

"Biliyorum." Başını Lizzie'ye doğru eğdi. "Benim için anlamı büyük."

Başımla onayladım. Kızımıza olan bağlılığını çoktan kabullenmiştim. Yine de ona olan güvenimin bir hata olmaması için dua ediyordum. Öyleyse bile bu zamanı Lizzie'den esirgeyemezdim. Zaman onundu ve şimdilik oldukça değer görüyordu. Gördüğü müddetçe de korkularımın yoluna çıkmasına müsaade edemezdim. Sevinci gözlerine yansıyan kızıma baktım ve sonra gözlerimi Christian'a çevirdim. "İkinize de iyi eğlenceler."

Christian önce yere sonra bana baktı. "Keşke burada kalsaydın."

Keşke.

Böyle demek yerine başımı salladım ve kapıdan çıktım. Christian dalga geçer bir ses tonuyla arkamdan "Siz kızlar

fazla sorun çıkarmayın," diye seslenirken, kahkaha atıp omzumun üstünden el salladım.

Bu pek mümkün değildi.

Şehirde bir süre araç sürüp, saat altıdan birkaç dakika sonra annemin evine yanaştım. Sokak çoktan sevdiğim insanların arabalarıyla dolup taşmıştı.

Annem bu gecelere adından da açıkça anlaşılacağı üzere, *kızlar gecesi* adını vermişti. Hayatın yarattığı stresten kurtulmak için düzenlenen bir geceydi bu. Gülünüp rahatlanacak, şakalaşıp moral düzeltilecek, ailenin hanımlarının sonsuz bağlarını güçlendirecek, bu şehre doluşmamızın asıl sebebini bizlere hatırlatacak bir gece. Birbirimize olan ihtiyacımızı hatırlamak için ayrılan bu zamanı hep takdir etmiştim.

Dar bahçe yolundan içinde büyüdüğüm eve doğru yürüdüm. Mahalle eskiydi ama sakinleri tarafından değer gören bir yerdi. Bakımlı ve özen gösterilmiş bir ortamdı. Koyu yeşil kepenkler taze boyayı işaret ediyor, pencerelerin altındaki saksılar sonbahar renkleriyle rengârenktiler. Yemyeşil ağaçlar evin etrafını gururla sarmış, upuzun duruyorlardı.

Yatılı misafir çantam omzumda, annemin evinin ön kapısından içeri daldım. Mutfaktan gelen tiz kahkahayla irkildim. Belli ki kızlar gecesi tam hızıyla başlamıştı. Gülerek çantamı bıraktım ve oturma odasına doğru ilerleyip mutfak kapısını ittirip açtım. Herkesin selamları arasında, *Elizabeth* sesleri arasında odaya daldım.

Annem ve Donna Teyze, yani ailemizin büyükleri olan bu iki kadın küçük mutfak masasında oturuyor, teneke kutulardan bira içip patates cipsi yerken kahkaha atıyorlardı. İkisinin de kalın, alto sesleri vardı. Dolgun titreşimleri güven ve denge hissi uyandırıyordu. Doğrudan annemin

yanına gidip onu yanağından öptüm onu gördüğüme ne kadar sevindiğimi söyledim. Ardından Donna Teyze'ye ve Natalie'nin ablası olan kızı Kelly'ye sarıldım. Kelly benden iki yaş genç, tatlı ve utangaç bir kızdı. Hep sohbetin dışında kalır ama yüzünden gülümsemesi eksik olmazdı.

Yengemiz Samantha mutfak ve kahvaltı tezgâhını ayıran kısımda, karnı ilk çocuğundan dolayı yuvarlak bir biçimde ayakta duruyor, kardeşim Sarah'nın kendisine hazırlama inceliğini gösterdiğini düşündüğüm nane-limon suyunu yudumluyordu. Yanına gittim ve ellerimi karnına koydup oğluyla tanışmak için nasıl heyecanlı olduğumu söyledim. Ellerini ellerimin üstüne koydu. Neşe saçan gülüşü bitmek blmezdi.

Mutfak tezgâhının diğer tarafında Sarah peynir ve krakerleri tepsiye yerleştiriyor, sosları karıştırıyor ve sebzeleri kesiyordu. Her zamanki gibi bir şeylerle meşguldü. Sadece bana sıkı sıkı sarılmak için ve geldiğime ne kadar sevindiğini söylemek için durdu ve tekrar işe koyuldu.

Ona kendini bu kadar yormamasını söylemekten vazgeçeli uzun zaman olmuştu.

Natalie ve Carrie masaya doğru döndürülmüş bar tabureleri üzerinde oturuyorlardı. Uzanıp yanaklarından öptüm ve Sarah'nın hazırlayabildiğinden daha hızlı içtikleri belli olan kokteyllerle dalga geçmek için kaşlarımı kaldırıp başımı salladım.

Sadece sekiz kişiydik ama annemin küçük mutfağındaki alan göze alındığında, ortam sanki müthiş kalabalık gibiydi. Sanki hareket edecek yer yokmuş gibiydi ama aynı zamanda rahattı da.

Şimdi burada olduğum için artık akşamı Lizzie ve Christian ile geçirmemekten ötürü pişman değildim. Onların baş başa vakit geçirmeye ihtiyaçları vardı. Benimse kesinlikle *buna*, tutsak kalbimin iplerini gevşetecek, savunmasını azaltacak, bir kereliğine de olsa kendimi kısıtlanmış hissetmememi sağlayacak bir geceye.

Aklımda bu düşünceyle, Sarah'nın uzattığı bir kadeh beyaz şarabı zevkle kabul ettim ve masadan bir sandalye çektim. Bacaklarımı altımda toplayıp rahatladım. Çevremde gelişmekte olan sohbetleri dinleyip gülümsedim. En sesli ve neşeli olanlar şüphesiz ki Natalie ve Carrie'ydi. Küçüklüklerinden beri yakın olmuşlardı ve bağları yıllar içerisinde çok daha sıkılaşmıştı. Natalie ve ben kardeş gibiyken, birbirimize günlük hayatta ihtiyaç duyarken Natalie ve Carrie en yakın dosttular. Yıllarını erkekler, ilk öpücükler, ilk aşklar ve sırlar hakkında konuşarak geçirmişlerdi.

Bazen bu durumu kıskanmamama hayret ediyordum.

Matthew olayı olduğunda Natalie Carrie'yi istemiş, onu yargılamayacak, sadece dinleyecek birisine ihtiyaç duymuştu. Matthew'dan vazgeçmem ve Natalie'ye iyi niyetimi sunmam, ailedeki herkesin ilişkilerini onaylaması, bunun onlar üzerinde korkunç bir pişmanlık duygusu yaratmadığı anlamına gelmiyordu.

Natalie'nin hissettiği utancı fark etmiştim ve o süreçte konuşabileceği tek kişi bendim. Ben Natalie'nin paramparça oluşunu izlerken Carrie yanında bulunarak ona destek olduğu için minnettardım.

Annem ve Donna en sevdikleri konuya, aşırı abartılı gençlik hikâyelerine dalmışlardı. Her birimiz kendi anılarımızı

ekledik. Anlatılan her hikâyeyle, boşalan her kadehle birlikte kahkahalarımız artıp gülüşlerimiz büyüdü.

Uzun süredir ilk kez bu kadar rahatlamış hissettiğimi anlamadan çok hoş vakit geçirdiğimi fark ettim. Lizzie ile birlikte geçirdiğim her saniyeden keyif alıyordum, tabii ama annem haklıydı. Biraz ara vermeye, sorumluluklardan uzak duracağım bir geceye ihtiyacım vardı.

Natalie ve Carrie'nin kahkahaları arttı. Kıkırdaşıp kendi kendilerine, ama geri kalanımızdan da kopmamış bir şekilde sohbete devam ediyorlardı.

Sarah nihayet mutfaktaki yerinden ayrılıp masada, yanımda bir yer aldı. Ayağını sandalyemin kenarına dayayıp bütün gece boyunca Natalie ve Carrie için hazırladığı içkiden bir yudum alınca zevkten inledi. Ona doğru anlamlı şekilde gülümseyerek, onun da dinlenmeye ihtiyacı olduğunu belirttim.

Gece ilerledikçe bir yuvarlak oluşturup, birbirimize son buluşmamızdan beri neler yaşadığımızı anlattık. Bazı konular önemsizdi, diğerleri ise gayet önemliydi. Neşemiz, zorluklar, günlük hayat, değişen hayat.

"Benim tatlı Lizzie'ciğim nasıl bakalım?" diye sordu annem dikkatini bana yönelterek.

Belli ki sıra bana gelmişti.

"Çok iyi," dedim hiç çekinmeden. Eminim ki yüzümdeki gülümseyişin, annemin yüzündeki gururun yanında lafı bile edilemezdi. Bebeğimin çoktan anaokuluna gitmeye başlaması oldukça garipti. Ekibe Lizzie'nin anaokulundan, kendi deyişiyle "büyük kız okuluna" nasıl kolay adapte olduğunu, her geçen gün nasıl büyüdüğünü ve gözlerimi

uzun süre kaparsam tekrar açtığımda koca bir kadına dönüşeceğini düşündüğümü anlattım.

Ağzımı açıp kapatarak bunu nasıl dile getireceğimi bilemedim.

"Christian da gelip gidiyor... Çok sık," dedim dikkatle. Annemi üzmek istemiyordum. Her soruşunda konuyu değiştirmiş, asla doğrudan cevap vermemiştim. Yalan söylemeye çalışıyor ya da ondan bir şey gizliyor değildim. Sadece soracağını bildiğim sorulara nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Kaşlarını çatınca yüzünün doğal çizgileri derinleşti. "O ne demek oluyor?"

Rahat davranmaya çalıştım. "O... Lizzie ile bolca vakit geçirmeye çalışıyor."

"Hıh... Lizzie ile bolca vakit geçirmek, ha?" Natalie elini, söylediğim şeyin saçma olduğunu ima edercesine salladı. Başını iki yana sallayarak, sanki en büyük dedikodu ondaymış gibi öne eğildi. Dikkat etmeliydi, çünkü bu evin sakinlerine göre gerçekten en büyük dedikodu da buydu. "O adam her gün o eve gidiyor. *Sadece* Lizzie'yi görmeye de değil."

Ona *çenesini kapamasını* söyleyen bir bakış attım.

"Ne?" Natalie sanki o kadar özel bir konuyu paylaşması benim için normalmiş gibi baktı. "Büyütme, Liz. Bence bu çok iyi bir şey... Matthew da öyle düşünüyor," diye ekledi omuzlarını silkerek.

Odayı saran şaşkınlığın yerini rahatsızlığa bırakmasıyla herkesin şaşkınlığı belli olmuştu.

Hem utanç hem de öfkeyle yanaklarım kızardı. Bu sohbetin gitmesi gereken yer bu değildi. Christian'ın yaşamımızın

bir parçası olması fikrine ailemi alıştırmam gerekiyordu, Natalie'nin onlara gaz vermesi değil. Christian'ın hayatımızda *önemli* bir yer edinmeye başladığından annemin haberi olmadığını biliyordu.

Bu kadınların geri kalanına göre o hâlâ "kötü şöhretli Christian Davison" dı.

"Ona geri mi döndün?" Annem kaşlarını tiksintiyle kaldırıp bir cevap bekledi. Bu tiksintinin sebebinin bu olayın gerçek olması mı, yoksa hayatımla ilgili bu kadar önemli bir şeyi ondan saklamam mı olduğunu bilemiyordum.

"Hayır... Hayır... Tabii ki hayır... O sadece..." Kekeledim ve başımı sallayarak ne diyeceğimden emin olamadım; yapacak bir açıklamam yoktu. Kendimden emin değildim.

"Eğer sen istemiyorsan ben alırım," dedi Carrie kahkahadan çatlayarak, sanki bu şimdiye dek söylediği en komik şeymiş gibi. "Christian çok yakışıklı bir adam."

"Kes sesini Carrie," dedim. Sarhoş ya da değil, böyle bir şey söylemeye hakkı yoktu.

Beni üzdüğünün farkında bile olmadan bir kahkaha daha attı.

"Yani, haydi, ama sen de Liz. Adamı görmüyor musun? Sence böyle devam eder mi? Sonsuza kadar seni bekleyeceğini mi sanıyorsun? Birileri elbet kapacaktır onu." Omuzlarını silkip yapmacık bir ifadeyle güldü. "Ben mesela."

Ellerim titrerken gözlerime yaşlar doldu. O anda küçük kardeşimden nefret etmiştim.

Dişlerimi sıkarak, "Kapa çeneni," dedim ve ayağa kalkıp şarap kadehimi masaya geçirdim. "Kapa çeneni dedim sana!"

Tepkime şaşırarak arkasına yaslanmadan önce yüzünde, beni incittiğini anladığını belli eden korku dolu bir ifade belirdi. "Aman Tanrım... Tanrım... Liz, ben... Ben..." Bana uzanarak geveledi.

Elini üzerimden silkerek iteledim ve başımı iki yana salladım. Şu an onu dinlemeyecektim.

Ben odayı hızla terk ederken arkamdan Sarah'nın alaycı alkışı duyuldu. "Aferin, Carrie. Cidden bravo yani."

Carrie kendini savunmaya çalışarak, "Öyle demek istemedim..." dediyse de Sarah'nın sesi lafını böldü.

"Kapa çeneni artık Carrie, yeterince boşboğazlık ettin zaten."

Arkamdan kapanan kapı beni titreyen ellerim ve diğer odadan gelen boğuk ve ateşli konuşmalarla baş başa bırakmıştı. Aceleyle ceketimi almak için çantamın fermuarını açıp sırtıma geçirdim.

Kapı açılınca bir an Donna Teyze'nin Carrie ve Natalie'yi sanki onlar sigara içerken yakalanmış öğrencilermişçesine azarlayan sözleri duyuldu. Annem kapı eşiğinde durmuş, ifadesi anlayışlı ama endişeliydi. Göz göze geldiğimizde çözülüverdim. Kızgın, ateşli ve öfkeli yaşlar yanaklarımdan süzüldü. Annem yanıma gelip bana sarıldı. Gözyaşlarımı sildi ve Carrie'nin söylediklerinde ciddi olmadığını fısıldadı kulağıma.

Omzuna yaslı başımı salladım ve kendimi annemin şefkatli kucağına bıraktım. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Tekrar tekrar ağlayarak, çaresizce annemin bir cevabı olmasını umdum.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Annem beni susturarak, yüzümdeki ıslak saçı kenara çekti ve başını anlayışla salladı.

"Ah Elizabeth, tatlım." Beni daha da sıkı sararak eliyle başımı okşadı. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem canım benim. Bu senin karar vermen gereken bir şey," diye mırıldandı başıma yaslı dudaklarının arasından.

Daha da feci ağladım. Anneme tutunarak eskiden olduğu gibi dokunuşunun her türlü derdime iyi gelmesini, tavsiyesinin her soruma cevap olmasını umdum.

Beni bir daha üzmeyeceğini ya da yine terk etmeyeceğini bilemezken nasıl bir karar verebilirdim?

Geri çekilerek çenemi kaldırdı ve yüzüme baktı. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Sevdiğimi bildiğinden emindim. Hatta bunun hep farkında olmuştu ama Christian ile ilgili konuştuğumuz her şeyde bir hor görme durumu vardı.

Gözlerimi kapatarak başımı bir kez onaylar şekilde salladım.

Derin bir iç çekti ve gözlerimi açıp yavaşça salladığı başını gördüm. Gözlerinde üzüntü vardı ve bir şeyler söylemek için çaba sarf ediyordu.

Christian'ın yaptığı şeyden sonra çocuğunu bu kadar üzen adamı affetmesinin uzun zaman alacağını biliyor, yüzünde benim için ve Lizzie için duyduğu korkuyu görebiliyordum. Ayrıca biliyordum ki eğer onunla olmayı seçersem beni asla ayıplamazdı.

Hafifçe, anlayışla gülümsedi ve ellerimi tutup sıktı. *Kendi kararını kendin vermek zorundasın.*

Ben de ellerini sıkarak karşılık verdim. "Seni seviyorum, anne."

Gülüşü birazcık daha arttı. "Ben de seni çok seviyorum, Liz."

Omzunun üstünden baktıktan sonra tekrar bana döndü ve ellerime asıldı. "Haydi, gel, bu akşamın mahvolmasına izin vermeyelim."

Yüzümü buruşturarak geri çekilirken gözlerimi elimin arka yüzüyle sildim. "Sanırım eve gideceğim." Aklımdan geçen düşünceler çok fazlaydı. Çok fazla karışıklık, birbiriyle çelişen bir sürü bastırılmış duygular.

Annem kaşlarını çattı. "Liz, tatlım… Saat geç oldu, sen de alkollüsün."

"Taksi çağırırım. Yalnız kalmak istiyorum." Bu gerçek değildi ama orada kalmak istemiyordum.

Annem iç çektiyse de daha fazla diretmedi ve bana tekrar sarıldı. Bana sahte vaatlerde bulunmamış, her şeyin yoluna gireceğini ve bir şekilde çözüleceğini söylememişti. Sadece sıcaklığıyla beni kavramış, sevgi ve sonsuz destek seline maruz bırakmıştı.

Sonunda kollarını indirip bana konuşmak istersem aramamı söylemişti.

"İyi akşamlar, anne."

"İyi akşamlar."

Dışarı çıktım. Serin gece yanan yanaklarımı ısırıyordu. Ceketimin içinde büzüşerek kendime sarıldım. Utanmış, verdiğim aşırı tepkiden ötürü aptal gibi hissediyordum.

Gözyaşlarımdan geriye kalanları burnumu çekerek giderip, telefonumu bulmak için çantamın derinliklerini karıştırdım ve daha önce birçok kez kullandığım taksinin numarasını çevirdim. Gece sessiz, şehir ise kalın bir koyu gri

örtüye bürünmüştü. Nemli havayı içime çekip başımı kaldırdım. Daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bir çift farın gece karanlığını yarıp sokağı aydınlatması ve annemin evinin önünde durması sadece birkaç dakika sürmüştü. Son bir kez arkama bakıp arabaya bindim ve şoföre evimin yolunu tarif ettim.

Nefes vererek zihnimi boşaltmaya çalıştım. Başımı kirli koltuğa dayamış hâlde, bu hasta hâlimin aldığım alkolden mi, yoksa kız kardeşimle yaşadığım tatsızlıktan dolayı mı olduğunu düşündüm.

Kucağımdaki telefonum gelen bir mesajla titredi. Ardından bir daha ve bir daha titrerken, mesajlarda kız kardeşim özür dileyerek yalvarıyor, şaka yaptığını ve beni sevdiğini söylüyordu.

Kardeşime değil, söylediği şeyin gerçekliğine bozulduğumun farkındaydım. Christian sonsuza dek beklemeyecekti.

Bir gün *bana* gelip titreyen mavi gözlerini üstüme dikerek birisiyle tanıştığını, ona âşık olduğunu söylediğinde bunu kaldırabilir miydim? Gülümseyip, onun adına ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miydim? Onu yüreklendirebilir, destek olabilir miydim?

Gözlerimi devirdim.

Kız kardeşimin bu konuda şaka yapmasını bile kaldıramıyordum.

Hızlıca, onu rahatlatacak ve affettiğimi belirten türden bir cevap yazdım. *"Ben de seni seviyorum."*

On beş dakika sonra taksi evimin önündeki alana yanaştı. Sadece verandadaki ışıkla belli belirsiz parlayan pencereler karanlıktı.

Yalnız.

Şoför kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Cüzdanımı çantamdan çıkardım ve ona bir yirmilik uzatarak kısık sesle, "Teşekkürler," dedim ve arabanın arka kapısından çıktım. Gitmeden önce kapıyı açıp evime girmemi beklemişti.

Kapıyı kilitleyip merdivenlerden yukarı yürümeye koyuldum. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalarken düşüncelerime engel olamıyordum.

Brittany.

Son birkaç aydır bu isim beni yiyip bitirmişti. Aklımda onun hiç görmediğim fotoğrafları beliriyor, nasıl biri olduğunu ve Christian'ın onda ne bulduğunu düşünüyor, hatta bazen Christian'ın Brittany'yi düşünürken uyuyakaldığını düşünerek uyuyakalıyordum.

Geçmişini bana itiraf ettiği için utanç ortadaydı. Birçok kadınla yatmıştı ve kadınların isimleri de muhtemelen bilinmiyordu. Her ne kadar canımı sıksalar, akşamları uykumu kaçırsalar, kalbimde bir acıya sebep olsalar da beni rahatsız eden *onlar* değildi.

Beni rahatsız eden şey ise her gece yanında yatacak kadar güvendiği birini bulmuş olması, onu önemseyen biriyle bunu her gün yapmış olmasıydı.

Onun gibi birini bulması ne kadar zaman alırdı?

Odamın karanlığında, yatağımda kendimi bu düşüncelere dalmış buldum. Gözlerim kapalı, telefonumu tutmuş, güçlü kalmaya çalışıyor, sesini duyma ihtiyacını yok saymaya çabalıyordum. Henüz saat gece yarısını daha yeni geçmişti. Aramamın tuhaf olduğunu düşünmesi için henüz erkendi. Lizzie'nin nasıl olduğunu sormak kolay bir bahane olurdu. Aramamın gerçek sebebinin bu olmadığını anlar mıydı? Kızımın gayet iyi, güvende ve mutlu olduğundan

emin olduğumu, babasının onun için hazırladığı küçük yatak odasında gayet rahat uyuduğunu bildiğimi anlar mıydı acaba? Sıcaklığını arzuladığımı, sesinin beni sanki kollarındaymışım gibi sarıp sarmalamasını istediğimi bilebilir miydi? Onu *istediğimi* bilebilir miydi?

Bir kez daha kendimi sınırda, uçurumdan aşağı bakarken, ne zaman düşmeye bu kadar yaklaştığımı merak ederken buldum. Ya da belki atlayıvermeliydim.

Başımı iki yana salladım.

Hayır.

Kendimi telkin edip telefonu komodinimin üstüne bıraktım ve ağlaya ağlaya uyudum.

"Hey, Liz," diye seslendi arkamdan kalın bir ses.

Mutfak tezgâhımda durmuş, domates doğramaktan ıslanmış parmaklarla barbekümüzü hazırlıyordum. Omzumun üstünden bakıp Matthew'un kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Ayıp da olsa arkamı dönüp önümdeki işe odaklandım.

"Hey," diye mırıldandım durduğum yerden.

Matthew yaklaştı ve yanımda durarak bir kolunu sırtıma attı. "İyi misin sen?"

Başımı sallayarak ona doğru biraz yaslandım ve rahatladım. Utandığım zaman ise buna gerek olmadığının farkındaydım. Matthew beni yargılamaz ya da benimle dalga geçmez, bir önceki akşam için saçma sapan şeyler söylemezdi.

"Nat'le arabanı geri getirdik." Sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Konu kapanmıştı. Dolaba yürüyüp bir bira aldı ve arka kapıdan dışarı çıktı.

Natalie'nin de Matthew'un olduğu yerde gezindiğini sezebiliyordum. Oyalanıyor, benim de ona karşı, onun bana hissettiği gibi hissedip hissetmediğimi merak ediyordu. Ona *kızgın* falan değildim ama dün geceki davranışını tasvip ediyor da değildim. Yumuşak bir şekilde iç çekti. Sanki orada olduğunu belirtmek ister gibiydi. Varlığından dolayı uyarıyordu beni ya da burada olmasını hoş karşıladığıma dair bir tepki görmek istiyordu.

"Hey Natalie." Sesim kısık ve biraz kırgın çıkmış olsa da çoğunlukla aramızı düzeltme isteğimle doluydu.

Odaya girmesine yetmişti. Arkamda parmak uçlarına kalkmış, çenesini omzuma dayamış ve kollarını belime dolayıp göğsüne doğru bastırdı. "Özür dilerim, Liz." Gayet ciddi duyulan bu özrü net ve samimiydi. "Dalga geçiyorduk. Ben öyle... Yani o şekilde..." Yutkundu. Pişmanlıkla ve üzüntü içinde başını salladı. "Kabalıktı Liz. Sana acı veren bir şeyle dalga geçtik. Bu yüzden çok özür diliyorum."

Başımı onun başına doğru yasladım ve bıçağı tahtanın üstüne bırakıp ellerini tuttum. "Sorun değil." Ellerinin üstünü başparmaklarımla ovaladım.

Arka bahçenin penceresinden bakarak birkaç dakika öyle kaldık. Matthew ve Christian verandada oturmuş, biralarını yudumlayarak sohbet ediyorlar, sanki eski dostlarmış gibi gülüşüyorlardı. Lizzie, Christian'ın dizine tünemiş, önündeki bebeklerle oynuyordu. Christian parmaklarını düşünmeden Lizzie'nin sırtına doğru inen saçında gezdiriyordu.

"Çok hoş, değil mi?" diye mırıldandı Nat. Dikkati Lizzie ve Christian'daydı.

Boğazımın derinliklerinden, "Hı hı," dedim. Nasıl hissettiğimi, bunun kalbimi nasıl acıttığını, bana her şeyi nasıl

sorgulattığını kelimelere dökmem mümkün değildi. Özellikle de bana böyle davranmaya devam edeceğine *inanmaya* nasıl ihtiyacım olduğunu.

"Daha fazla perişan olmana gerek yok, Elizabeth," diye fısıldadı Natalie yanağını yanağıma bastırarak hafifçe cesaretlendirirken.

Aklımı çaresizce arzuladığım şeyden alıkoymak için gözlerimi yumdum ve başımı hafifçe iki yana salladım. "Ben perişan değilim."

Nat homurdanıp bana daha sıkı sarıldı. Ardından arka kapıya ilerleyerek dışarı çıkmadan önce durdu. "Dün akşam öyle görünmüyordu."

Kapıyı arkasından çekerek kapadı. Veranda masasından bir sandalye çekip arkasını bana dönerek oturdu.

Bir bütün olarak büyüyen aileme baktım. Başka bir şey düşünemiyordum. Christian bakışlarımı yakaladı ve gözlerime şefkat, ihtiyaç, arzu, talep ve apaçık şehvet dolu bir ifadeyle baktı. İlk kez bakışlarımı kaçırmamış, bakışlarımdan benim de aynı şekilde hissettiğimi anlamasını, kendime itiraf edemesem de onu sevdiğimi fark etmesini dilemiştim.

Öğleden sonra huzurlu şekilde akıp geçmişti. Masada en yakınlarım ile otururken sinirlerim yatışık hâldeydi. Yemiş, şakalaşmış ve haftamızın önemli olaylarını paylaşmıştık. Matthew ve Natalie önceki gecenin bahsini hiç açmamışlardı, olay da unutulmuştu. Lizzie çimlerde oynuyor, ufukta asılı duran güneşin son birkaç güneş ışınının tadını çıkarıyordu. Ekim yerini Kasım'a bırakırken her geçen gün biraz daha kısalıyordu.

Christian ve Matthew arasında gelişen güvene şahit olmak tuhaftı. Sohbetleri rahat ve samimiydi. Yıllar önce, Christian ve ben tanıştığımız zaman, Matthew'un ona karşı olan kibri aşikârdı. Sanki geleceği biliyordu ve Christian'ın ihanetini daha gerçekleşmeden görebilmişti.

Şimdi ne gördüğünü merak ediyordum. İki adam arasında ne değişmişti de arkadaş gibi konuşuyorlardı? Sohbetimiz devam ederken bu mükemmel Pazar akşamüstünde rahatsız edici sessizlikler yoktu.

Christian'ın telefonu ceketinin cebinde çalarken o yüksek sesle kahkaha atıyordu. Kıkırdamaya devam ederek ceketini yokladı ve telefonunu buldu. Çıkarıp, "Bana bir dakika müsaade," dedi.

Hepimiz sustuk. Konuşabilsin diye sesimizi alçalttık.

Natalie'nin söylediği şeye odaklanmaya çalıştıysam da Christian'ın doğrulmasını ve sesinin cevap verirken sertleşmesini fark etmeden edemedim. "Evet, Christian Davison benim."

Natalie cümlesini yarıda kesti. Gözleri bir Christian'a bir bana bakıyordu. Alnı Christian sessizleştikçe, endişeyle kasılıyordu. Christian'ın birden dirsekleri üzerine çöktüğünü gördüm. Telefonunu öyle sıkıyordu ki, parmakları bembeyazı. Diğer eliyle saçlarını yoluyordu.

"Ne?" diye ızdırapla bağırdı. Uzun bir sessizlik daha oldu. Bu kez eliyle saçını kavramıştı. Tekrar konuştuğunda ise sesi ciddi, şaşkın, ve o kadar alçaktı ki hattın diğer tarafındaki kişinin onu duymadığından emindim. "Peki, teşekkürler."

Dizlerimin üstüne çöküp onu bu tepkiye her ne sebep oluyorsa ondan kurtarmak istedim. Fakat donmuştum. Kan kulaklarıma hücum ediyor, beklemek rahatsızlık yaratıyordu.

Christian ayağa kalktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Duygusuz, solgun ve hissizdi. Şok geçiriyordu.

"Christian?" diye başlamıştım ama önce bana sonra tekrar boşluğa bakıp kekeleyince durdum.

"Babam ölmüş." Gözlerini sıkıca kapayıp ardından kırparak açtı ve tekrar söyledi. "Babam ölmüş."

Hayır, olamaz.

Elimle ağzımı kapatıp içimden gelen ağlama hissini, kendisine karşı tiksintiden başka bir şey hissetmediğim bir adama karşı olan hislerimi bastırdım.

"Gitmem gerek," dedi Christian. Sözleri güçlükle duyuluyordu. Ayağa kalkıp içgüdüsel bir biçimde hareket etti. Üzerimdeki sersemliği atamadan üçümüz öylece oturmuş, şok içinde eve girişini izliyorduk.

Bana ihtiyacı vardı.

Sıçrayarak ayağa kalktım. Christian'ı yakalamak için sandalyemi devirerek koşturmaya çalışırken oturma odasına ulaştığım anda tökezledim. Christian öne eğilmiş, kanepede oturuyordu. Başını ellerinin arasına almış, birkaç saniye önceki hâline benzer bir pozisyon almıştı. Düşünmeme bile yetmeyecek kadar kısa bir sürede önünde diz çökmüş, yatıştırıcı şeykler söylüyor, güzel yüzünü ellerime almış, başparmaklarımı gözlerine sürüyordum.

Sanki orada olduğumun farkında bile değildi.

Onun böyle davrandığını hiç görmemiştim. "Christian, *lütfen* bir şeyler söyle."

Başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. "Gitmem lazım."

Natalie ve Matthew kapı eşiğinde duruyorlar, korku dolu ifadelerle izliyorlardı. Çaresizce onlara bakıp sessizce ağzımı kıpırdatıp "Ne yapmalıyım?" diye sordum.

Lizzie'nin yumuşak ama korkmuş, telaşlı sesi işitildiğinde Christian ön kapıdan çıkmıştı bile.

"Babacığım?"

Christian aniden durdu. Lizzie'nin sesi kafasında kurduğu her türlü bariyeri kırmaya yetiyordu.

Christian'ın kasılmış omuzlarının bir anda gevşemesinden, gerginliğinin bittiği belli oluyordu. Dönüp kendisine doğru koşan Lizzie'yi kollarına alırken gözleri ışıl ışıldı.

On Üçüncü Bölüm

Yorgun argın, zihnim aldığım haberle bulanmış bir hâlde kapının kilidini açtım.

Ölmüştü.

Öylece, sessiz sedasız. Sanırım babamı, öldüğü güne kadar hep sarsılmaz, yıkılmaz ve ölümsüz bir güç olarak görmüşüm.

Kapının arkamdan kapanmasıyla odamın içinde karanlıkta kaldım. Kaybolmuştum. Güneş, kendi algımın sonuna benzettiğim okyanusun dibini boylarken arkasında alev alev, ince bir çizgi bırakıyordu. Gözden kaybolup da oda iyice karanlığa gömülene kadar orada öylece dikildim.

Hiçbir şey hissetmiyor oluşum beni korkutuyordu. Aynı zamanda nedenini bilmediğim bir şekilde kendimi oracıkta yere yığılacak kadar güçsüz hissediyordum.

İçimde bir duygusuzluk hâkimdi.

Ağır adımlarla koridorun sonundaki odama yürüdüm. Dolabımın içindeki küçük lambayı yaktım, üst rafın köşesine sıkıştırılmış kahverengi kutuyu almak için bir süre

cesaretimi toplamayı bekledim. Kutu ancak kendi ağırlığı kadardı. Yatağıma oturdum, kutuyu da yanıma koydum. Kapağını açar açmaz sakladığım fotoğraflar çıktı içinden.

Bir süre hiç hareket etmeden durup bunu neden yaptığımı düşündüm.

İstifin içinden birkaç tane çocukluk fotoğrafım çıktı. Her biri özenle poz verilmiş, resmi fotoğraflar. Aslında bu fotoğrafların içinde babamın yüzündeki gururlu ifade dışında ondan bana kalabilecek herhangi bir şeyi aramak saçmaydı fakat yine de bir sıcaklık belirtisi, o ifade edemediği sevgisinden bir kırıntı bulmayı umuyordum.

Oysa her birinde ya ben dikkate değer bir şey yaptığım ya da o olayı fotoğraflanmaya layık görmüş olduğu için yanımda duruyordu.

Öfkeyle kafamı kaldırdım.

Kibir içinde yaşadı, kibir içinde öldü.

Ölümüne, geçirdiği felç sebep olmuştu. Belirtileri görmezden gelmiş olmasaydı pekâlâ tedavi edilebilirdi. Ama gururu o kadar baskındı ki hiçbir şeyin onu alt edebileceğine inanmazdı. Sonraları babamın avukatından öğrendiğim kadarıyla meğer iş yerinde de gün içinde bazen konuşması bozulur, insanların endişelerini baş ağrısı bahanesiyle geçiştirirmiş. Babamın kendine pek düşkün eşi Kendra da onu doktora gitmesi için onu uyarmış fakat o "işim var" diyerek kendisini odasına kapatmış. Kadıncağız ertesi sabah boş bir yatağa uyanmış.

Onu bulduklarında komadaymış ve çoktan ağır hasar almış, onu hayatta tutan makine olmaksızın hayatta kalamayacak bir hâldeymiş.

Ölmeden *üç* gün öncesine kadar makineye bağlı kalmış ve kimse zahmet edip de bunu bana söylememişti.

Yatağımda oturmuş fotoğraflara bakıyordum ki büyük bir duygu dalgasının çarpmasıyla çenem kilitlendi.

Öfke.

Biricik oğlunu, beni, bu kadar mı az düşünüyordu da babama neler olduğunu bana anlatmak etrafındaki hiç kimsenin aklına bile gelmemişti? Ölmekte olduğunu öğrenmiş olsaydım fena mı olurdu?

Hiç umurunda oldu mu ki?

Benim neden umurumdaydı?

Ne halt etmeye o acı öylece orada duruyordu?

Neden göğsümdeki bu boşluk artık sızlamaya başlamıştı?

Fotoğrafları olduğu gibi kutusuna koydum. Babama neredeyse hiçbir şey ifade etmemiş olduğumun kanıtlarını görmek istemiyordum. Yatağıma uzandım ve gözlerimi tavana diktim. İşte, bütün olup olacağı buydu. Onun için bir hayal kırıklığından başka bir şey değildim, o da sonsuza dek pisliğin teki olarak kalacaktı.

Cebimdeki telefonun çalmasıyla gözüm saati aradı.

Yedi on beş.

Göğsümdeki ağrı daha da başka bir hâl alarak genişledi. Yedi on beş araşmalarımız artık azalmıştı, çünkü günün o saatlerini genelde Lizzie'yle geçiriyor oluyordum ama eğer onunla değilsem yine de arıyordum. Bu gece, o önce davranmıştı. Acaba arayan sesini nasıl büyük bir arzuyla duymak istediğimi bilen Lizzie mi, yoksa Elizabeth miydi?

Telefonu cebimden çıkardım, yan yatıp yastığı başımın altına koydum ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Merhaba, babacığım," tatlı sesi göğsümdeki ağrıyı ve beynimdeki karaltıyı birdenbire yok etti.

Bu öğlen onu terk ediyorum sanıp çok korkmuştu. Ne olup bittiğini, neden öyle davrandığımı anlayamamıştı. Onun bu hâli beni de çok *üzmüştü.*

"Selam, tatlım. Nasılmış bakalım benim güzel kızım?"

İç geçirdi; sesinin tonu âdeta beni o minicik kollarıyla sarmıştı.

"Seni düşünüyorum, babacığım,"

O gece ilk defa gülümsemiştim.

Annem önümde oturuyordu, ellerim omzundaydı. Ara sıra ürperip duruyor, bir saniye bile sevmekten vazgeçmediği adamın arkasından akıttığı gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu.

Yanında olduğuma ikna edercesine onu sarmaladım.

Siyah ceketler, siyah elbiseler, hiç durmak bilmeyen yağmura karşı bizi koruyan o siyah şemsiyelerle annemle birbirimize hiç benzemesek de bu kara kıyafetlerden oluşan denizin içinde âdeta harmanlanmıştık. Üstelik karaltının tam ortasında da parıldayan o kara tabut vardı. Üzeri binlerce sarı ve beyaz yağmur damlasını andıran çiçeklerle bezenmişti. Babamı son yolculuğuna uğurluyorduk.

İş ortağı ve babamın belki de tek gerçek arkadaşı, Samuel Clymer, konuşmasını yapmak üzere ayağa kalktı. Kürsüye doğru ağır ağır ilerledi, boğazını temizleyerek kalabalığa şöyle bir baktı. Neredeyse doğduğum günden beri bu adamı tanıyordum. Uzun fakat tıknaz biriydi; yanakları al al ve yuvarlaktı. Çocukluğumdan beri onu hep kara kıvırcık

saçlarıyla hatırlardım fakat şimdi görüyordum ki artık saçları seyrelmiş, sürekli gözünde tutmaya çalıştığı yuvarlak çerçeveli gözlükleri vardı.

Babamla ilgili anılarını dile getirirken sesi çatallaşıyordu. Babamı öyle bir anlatıyordu ki sanki benim tanıdığım adamdan tamamen farklı birinden bahsediyordu. Samuel konuşmasını bitirir bitirmez kenara çekilip gözünden akan yaşları silmek üzere gözlüğünü çıkardı.

Papaz son duasını etti ve babamı gömdük.

Dua okunurken başımı öne eğip o hiç akmayan gözyaşlarımın artık dökülmesini diledim.

Onun yerine, içimdeki o boş ağrı ile dul eşinin bir avuç toprağı tabutun üzerine atıverişini izledim. Benden bile gençti, üzerinde güzel dikimli siyah bir etek vardı ve o kusursuz vücuduna cuk oturuyordu.

Kadın toprağı atarken annem elimi kavrayıverdi. Avuçladığı toprak çiçeklerin arasına yağarken nefesini tutmuştu. Ağzını mendille kapaması bile kaçan o acı feryada mani olamadı. Elini sıkıca kavradım. Taziyeleri kabul etmeye başladığımızda fark ettim ki bazı yüzler sadece tanıdık, bazıları uzaktan akrabalarımız, eski arkadaşlarımız ve pek çoğu da tanımadığım insanlardı. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Kalabalık dağılana kadar bekledik. Sonra annem babamın mezarının başına gidip bir şeyler mırıldandı. Belki bir dua, belki de veda. Sonra yerden bir avuç toprak alıp tabutun üzerine bıraktı.

Daha sonra da ben elimi yere daldırıp bir avuç toprak aldım. Soğuk ve yabancıydı. Keşke tüm bunlar başka şekilde son bulmuş olsaydı. Keşke ben de gerçek bir evladın yapması gerektiği gibi babamın arkasından yas tutabilseydim.

Avucumdaki toprağın tabutun üzerine yağmasını izlerken babama sessizce veda ettim.

Limuzin yemyeşil meşe ve karaağaçlarla bezeli özel alana doğru girdi. Güneş, bulutların arasından yüzünü gösteriyor ve yaprakların arasından parıldıyordu.

Bir zamanlar ev dediğimiz o devasa yapının önünde duruyorduk. Gösterişli, üç katlı bir şatoydu burası âdeta.

Annem oturduğu yerden büyüdüğüm eve bakıyordu. Acısı öylesine boğucuydu ki ben bile nefes almakta güçlük çekiyordum. Dolu dolu gözlerle yüzüme baktı, dudakları titriyordu.

"Öldüğüne inanamıyorum,"

Onu teselli edecek hiçbir kelime yoktu. Ben de sıkıca kavrayıp kendime doğru çektim. Bana sarılıp ağladı.

Bir zamanlar bana onu sevmekten hiç vazgeçmediğini söylemişti. Bense sevmenin derinliğinin ne olabileceğini onu otelin lobisinde o derece solgun ve bitkin hâlde görene kadar hiç anlamamıştım.

"Burada kalmak zorunda değiliz," dedim ama bu daha çok hangimizin yararına olurdu, emin değildim.

Burnunu çekiştirip bir mendille yüzünü ve burnunu sildi. Dönüp arkasında duran eve bakıp, "Hayır, kalmalıyız," dedi yaşlı gözlerle.

Orada olmak istemememe rağmen haklı olduğunu biliyordum. En azından ona bir veda etmek isteyen ailesi ve arkadaşları için orada bulunmam gerekiyordu. Babamın ölümüne karşı göstermem gereken bu saygı, boynumun

borcuydu. Belki o orada olmamı istemezdi ama neticede, neysem oydum, onun oğluydum.

Yüzümde gülümsemeyle annemin elini tutup, "Haydi," dedim.

Elimi tuttu, derin bir nefes alıp arabadan indik.

İkimiz için de kolay olmayacaktı.

Ev aynen hatırladığımız gibiydi. Oturma odasındaki bütün eşyalar, bir kısmı kullanılmamış, cilalı antikalardan oluşuyordu. Yukarı doğru uzanan merdiven boyunca duvarlarda asılı soğuk resmiler vardı.

Bir anda Elizabeth'in o sıcak evini nasıl da özlemiştim. Şu an oyuncakların üzerinden atlıyor olmayı, tüm o dağınıklığı ve sehpaya ayaklarımı uzatmayı ne kadar da çok isterdim.

Ben de derin bir nefes alıp kendime, "Bunu yapabilirsin," dedim. İçeriden belli belirsiz sesler geliyordu. Giriş katı aileden, iş yerinden bir sürü insanla doluydu. Gruplar hâlindeydiler. Kimileri sessizce sohbet ediyor, kimileri yaşlı gözlerle birbirini kucaklıyordu.

Annemin gözleri oturma odasının uzak bir köşesinde duran piyanoya odaklanana kadar odayı taradı durdu.

Babam annesinin zoruyla aldığı derslerden bu yana, büyün hayatı boyunca o piyanoyu çalmıştı. Savunmasız olduğu tek anlar, o piyanoyu çaldığı zamanlardı. Annem de babam çalarken camın kenarında oturur, dışarı bakarak müziğe eşlik eder hareketlerle sallanır, uzaklara dalar giderdi.

Annem sanki bir mıknatıs onu çekiyormuşçasına piyanoya doğru ilerlerdi. Arkasından gittim. Parmaklarını piyanonun üzerinde gezdirdi ve tabureye oturdu. Parmağını uzatıp bir notaya bastı. Gözlerini kapatmış, geçmişte kaybolmuştu.

Ona biraz kendi kendine kalması için müsaade ettim ve evin arkasındaki havuza açılan o devasa pencereleri kaplayan kalın perdeleri aralamak üzere cama yanaştım. Perdeyi açar açmaz Lynnhaven Nehri'nin bataklıkları da manzaraya dâhil oldu. Birden, küçük bir çocukken çimlerin arasında koşturduğum, ağaçlara tırmandığım, suya taş attığım günleri hatırladım. Annem de havuzun etrafında dolanır, pek benimle ilgilenmiyormuş gibi gözükse de yapmamam gereken bir şeyi yaptığım an beni uyarmak üzere seslenirdi.

"Oralarda saatlerce oynardın," dedi annem hafifçe. Omzuma konan yumuşacık eliyle daldığım hayalden çıktım.

Bana bakıp gülümsedi. Yüzünde sanki ne düşündüğümü bilir, hüzünlü bir ifade vardı.

Bu evin verdiği basık hissiyatın altındaki bütün o güzel anılar şerefine iç geçirdim. "Oraları gerçekten çok seviyordum," diye itiraf ettim. "Ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum."

"Claire?" İkimiz de arkamızı döndük. Babamın ablası Mary Teyze arkamızda duruyordu.

Hâlâ uzun ve zarifti. Uzun siyah saçlarını ensesinden topuz yapmıştı. Üzgün gözlerle bize bakıyordu.

Annem, oraya gelmeden evvel, eski kocasının ailesinin onun orada bulunmasını nasıl karşılayacağını bilemediğinden bu karşılaşma onu önce endişelendirdi. Varlığı ayıplanacak mıydı, daha fazla mı acıya sebep olacaktı?

Aksine Mary Teyze annemi kendine doğru çekip sıkıca sarıldı ve ağlamaya başladı. Orada oluşunun ona ne kadar iyi geldiğini söyleyip durdu. Daha sonra aynı şekilde bana da sarıldı. Ona ne denli üzgün olduğumu söyledim. Sonra

da ikisine baş başa bıraktım. Araya soğukluk girmiş olduğu için birbirlerinden özür dilediler.

Odanın köşesinde ellerimi pantolonumun ceplerinde olabildiğince derine sokmuş öylece durup taziyeleri kabul ettim. Senelerdir görmediğim uzaktan kuzenlerimle biraz sohbet ettik. Babamla aramdaki gergin ilişkinin hiç yumuşamamış olduğunu, beni evlatlıktan reddettiğini ve benim de öylece hayatından çekip gittiğimi diğer insanlardan saklamak oldukça zordu. Acaba içlerinden kaç tanesi gerçeği biliyordu da benim orada ne halt ettiğimi yüzünde sahte bir gülümsemeyle gelip elimi sıkarken sorgulamıyordu?

Babamın eşi yüzüme bakmıyordu bile. Babam sadece pisliğin teki değil, ikiyüzlüydü de. Elizabeth'le sürekli alay edip Kendra gibi bir kadınla evlenmesini çok saçma buluyordum.

Samuel Clymer, "Christian," diye elini kaldırıp seslenince biraz gerildim.

Rahatsızlıkla başka tarafa bakıp babamın ortağıyla yüz yüze gelmemiş olmayı diledim. O gün babamın suçlamaları karşısında ofis odasından öylece çıkıp gitmek çok kolaydı fakat bu hareketle Samuel'i de yüzüstü bırakıp gitmiş gibi olmuştum. Oysaki bir akıl hocası olarak bana her zaman çok nazik davranmıştı. San Diego'ya gidişimde özellikle çok yardımcı olmuştu. Hürmeten elini sıkarak, "Samuel," dedim.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu ve birlikte terasa doğru yöneldik.

Bir an duraksadım. Bu konuşmayı *burada,* babamın cenazesinde yapmak istemiyordum. Avluya çıktık.

Nehre doğru bakarken sessizce duruyorduk. Arkasında durmuş niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Başındaki saçsız bölgeyi avucunun içiyle hafifçe sıvazlayıp iç geçirdi ve bana döndü. Burnunun ucuna doğru kaymış gözlüklerini tekrar yerine yerleştirip kızgın bir ifadeyle, "Dinle," dedi. Sonra bir duraksayıp derin bir nefes alarak devam etti. "Baban için gerçekten çok üzgünüm."

Derin bir nefes alıp elimi saçlarımın arasına daldırarak belli belirsiz, "Teşekkür ederim," dedim. Nasıl cevap vermem gerektiğini bile bilemiyordum. Samuel'in adı da babamınki gibi dava listesindeydi. Yaptığım şey benim için önemli olduğundan aslında pişman değildim fakat bir an Samuel'i aldatmış gibi olduğumu düşünerek kendimi kötü hissettim.

Daha alçak ve vurgulu bir ses tonuyla, "*Her şey* için, Christian," dedi ve elleriyle yüzünü kapadı. "Baban benim en yakın arkadaşımdı." Sesi titremeye başlamıştı. Bakışlarını birden gökyüzüne çevirerek, "Ama sana yaptıklarını hiçbir zaman onaylamamıştım. Şimdi ise bunun tekrarlamasına müsaade etmeyeceğim," dedi. Sonra tekrar yüzüme bakarak, "Şirket davayı düşürecek," dedi.

Gözlerimi kapadım, rahatlamam gerektiğini biliyordum. Onun yerine kendimi öfkeme hâkim olmaya çalışırken buldum.

Bu sadece babamla ilgiliydi, şirketle değil. Başından beri babamın kışkırttığı, tetiklediği bir durumdu. Bir adım geri atıp duvara yaslandım. Davanın öç almak maksadıyla değil de kontratı ihlal etmiş olmam ya da bir nevi şirket protokolü yüzünden izlendiğine inanmak istiyordum.

Samuel tam karşımda durup elini sevgiyle omzuma koyup derin bir nefes vererek, "Ne düşündüğünü biliyorum, Christian. Baban değişik bir insandı ama sana değer veriyordu. Seni seviyordu."

Alaycı bir kahkaha patlattım. "Bunu nasıl söylersin?" Samuel'in gözlerinin içine bakarak, "Babamın benden nefret ettiğini sen de en az benim kadar iyi biliyorsun," Yumruklarımı sıkmış, öylece dururken dudaklarımdan bu kelimeler dökülüyordu. Babamdan çok daha önce yitip gitmiş ya da aslında hiç var olmamış ilişkimize dair duyduğum keder içimi kaplamıştı.

Tüm o baskı, talepler, zorlama ve yükümlülüklerden arasında, bir şekilde babamın beni bir gerçekten sevmiş olmasını çok istemiştim.

Ama çok açıktı ki beni hiç mi hiç sevmemişti.

Evden uzaklaştıkça içimdeki sesler de susmaya başlamıştı. Çakıl taşlı yoldan, ağaçların arasında doğru yürüdüm. Yol boyunca döşenmiş tahta plakaların üzerinden iskeleye çıkıp Lynnhaven Nehri'nin bulanık yeşil sularının üzerinde yürümeye başladım.

Ceketimi bir kenara atıp iskelenin ucuna oturdum. Ayaklarımı aşağı sallandırdım. Martıların suyun üzerinde uçuşmalarını izlemeye başladım. İçimi bir huzur kaplamıştı.

Burası her zaman benim gizli yerim olmuştu. Özellikle şu an yalnız kalmaya çok ihtiyacım vardı.

"Hey," dedi arkamdan bir ses. Beni rahatsız etmemek için ayakucunda yürüyordu sanki.

Dudağımın kenarında belli belirsiz bir gülümseme oluşu ve dönüp arkama baktım. Saklanıyordum ama onun arkadaşlığı keyfimi kaçırmazdı.

Yüzündeki çekingen ifade küçük, zarif bir gülücüğe dönüştü. Her zaman zarif bir kadındı.

"Selam," diyerek onu yanıma davet ettim. Topuklu ayakkabılarla iskele üzerinde yürümekte zorlanıyordu. Eteğini toplayıp yanıma oturdu. Onu en son gördüğümde gözyaşlarına boğulmuş, perişan bir hâlde onu terk etmemem için yalvarıyordu.

Brittany'yi sevebilmek için gerçekten çok çabalamıştım fakat hiçbir zaman onun beni sevdiği gibi ben de onu sevemedim. Beraber yaşadığımız iki yıl boyunca ona karşı hislerim hiç gelişmemişti.

Sıcacık kahverengi gözleriyle bana bakıp sokularak, "Nasılsın bakalım?" diye sordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı fakat aradan birkaç tel yüzüne dökülüyordu. Uzun boylu biri değildi ama uzun ve seksi bacakları vardı.

Bizi ilk bir araya getiren zaten bu fiziksel çekimdi. Tam da burada, bu iskelede tanışmıştık.

Babamın düzenlediği, benimse orada bulunmamın bir mecburiyetten öteye geçmediği o gösterişli yılbaşı partilerinden birindeydik. Daha önce de bu partilerden pek çoğuna katılmış olduğum için o gün yine buraya kaçmış, saklanıyordum. Brittany de partiye ailesiyle gelmişti ve sonrasında bana beni iskeleye kadar takip ettiğini itiraf etmişti.

Tam gece yarısı olunca öpüşmüştük. O zaman için yapılacak en doğru şeydi bu.

Omuz silkerek, "Pek de iyi sayılmam," dedim.

Gözlerini uzaklara dikip, dizlerinin üzerine kadar çekilmiş eteğini düzeltmeye çalışıp, "Gerçekten çok üzüldüm, Christian,"

Dudağını bükerek, "Aranızdaki sorunlar bir yana, onu kaybetmek gerçekten çok acı olmalı," dedi.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak iç geçirdim. Ne hissediyor olduğumu anlayamıyordum. "Öldüğüne hâlâ inanamıyorum,"

Brittany sokulup bana sarıldı.

Anın rahatlığı içinde gözlerimi kapattım. Doğru bir şey yapmadığımı hissediyor olsam da onun teskin edici kolları arasında öylece durmak istemiştim.

"Kızına kavuşmuşsun diye duydum," diyerek yanağını omzuma koydu. Neşe dolu gözlerle bana bakıyordu. Tüm o uykusuz gecelerime ve neler çektiğime şahit olmuştu.

"Bana benziyor," diyerek ben de başımı ona yasladım. Lizzie'nin yüzünü gözümün önüne getirip gülümsedim. Keşke burada olup büyüdüğüm yeri görebilseydi.

Brittany gülerek, "Ne kadar güzel," dedi. Yan yana oturmuş ayaklarımızı sallıyorduk. Ellerimiz birbirine değiyordu.

"Garip. Bense hep bir erkek çocuk hayal etmişim," diyerek, buruk gözlerini göle dikti.

"Görsen bayılırsın, Britt. Keşke tanışabilseniz. Görüp görebileceğin en tatlı yaratık," dedim.

"Senin adına çok mutluyum Christian," diyerek, samimiyet dolu kahverengi gözleriyle bana bakıp dudağını ısırdı. Sonra biraz daha yaklaşıp koluma girerek, "Peki, ya annesi?" diye sordu.

Onun da ne kadar güzel biri olduğunu anlatmak istiyordum ama aslında neyin peşinde olduğunu kestirebiliyordum. Tutuk hareketlerle yutkunarak başımı kaldırdım. Birden bire kendimi biraz rahatsız hissetim. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı ve dokunuşları biraz fazla samimi olmaya başlamıştı.

"Seni özlüyorum, Christian," diyerek fısıldayıp bana daha da yaklaştı. Eliyle boynumdan tutup hafifçe kendisine doğru çekip dudağımın kenarına yumuşacık, istekli bir öpücük kondurdu. Sonra biraz durup benden bir tepki bekledi.

Ona dönüp elimi yanağına götürdüm. "Yapamam," dedim net bir şekilde.

"*Lütfen*. Sadece bu gece," diyerek koluma sıkıca sarıldı. Nefesi yüzümü yalıyordu.

Onun tanıdık dokunuşlarının bana ne kadar iyi geleceğini bilsem de yapamazdım. Brittany'nin teklifini kabul etmem ihanetlerin en büyüğü olurdu.

Elizabeth'in bir daha asla bana ait olmayacağını bilsem bile ben daima ona ait olacaktım.

Tavrımı belli eder şekilde kendimi geri çektim.

"Onu seviyorsun, ha?"

Başımla onaylayıp arkadaşımın elini tuttum. Gözleri dolmuştu. Altı sene önce vermiş olduğum karar *hâlâ* sevdiğim insanları incitiyordu. "Özür dilerim, Britt. Seni incittiğim için kendimden *nefret* ediyorum."

Biraz kenara kaykılıp uzaklara daldı. Sonra tekrar bana bakıp "Her zaman farkındaydım bunun," diyerek burnunu çekti. Dudaklarını büzüştürüp üzgün bir ifadeyle, "Ben hep tek derdinin çocuk olmasını umuyordum. Kendini bu

yüzden suçladığını ve beni bu yüzden kabul etmediğini düşünüyordum," dedi.

Gözlerinden daha çok yaş süzülmeye başladı. "Benimle *sevişirken* bile asında benimle değildin. Hep uzaklardaydın. Bense aklının onda olduğuna inanmak istememiştim."

Daha fazla pişmanlık...

Tekrar özür dilemek için ağzımı bile açamadım. Biliyordum ki söyleyeceğim hiçbir şey daha iyi gelmeyecekti.

Onun yerine, avucumla yüzünü okşayıp gözlerini silerek, "Sen bir geceden çok daha fazlasını hak ediyorsun, Britt," dedim. Ondan çalmış olduğum iki seneden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ona verebileceğim herhangi bir şeyden de fazlasını hak ediyordu.

Benim aklımda sadece Elizabeth vardı.

Brittany gözlerini kapayıp başını elime yasladı. Bir an beni mazur gördüğünü düşündüm. Sonra ayağa kalkıp arkasına bile bakmadan oradan uzaklaştı.

Elizabeth'i daha önce hiç bu kadar arzulamamıştım.

Bu arzum, on birinci kattaki odama çıkarken artık beni iyice sıkıştırıyordu. Işığı bile açmadan öylece karanlıkta durdum. Odayı aydınlatan tek şey, içeri yansıyan sokak lambalarıydı.

Geçen haftadan beri üzerime çullanmış bu hissizlik, artık vücudumdan çıkmak istiyordu.

Bugün çok ağır bir gün olmuştu. Babamı gömmüş, arkadaşımı nasıl da üzdüğüm gerçeğiyle yüzleşmiş, babamın vasiyetini okumak zorunda kalmıştım.

Kafam binlerce soruyla karman çorman olmuştu.

Onun olan hiçbir şeyi istemiyordum. Ve bana kalmasını istediği şeyle ilgili henüz bir şey düşünememiştim.

Beni vasiyetinden, dolayısıyla da hayatından çıkarmış olduğuna çok emindim. Çünkü beni silmek kendisine verebileceği en büyük ödüldü.

Dul bıraktığı eşine ise evi, arabalarını ve bundan sonraki hayatını sıkıntısızca yaşayabileceği kadar yüklü miktarda para bırakmıştı. Oysaki ailesinden kalan en büyük mirasın dörtte birini bana, geri kalanını da anneme bırakmıştı. Bu haberin ilan edilmesiyle şaşıran ilk kişi Kendra olmuştu. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilememiş, kendisinin hak ettiğini düşündüğü bir şeyi alamadığı için çok bozulmuştu.

Annem ise olan bitene bir anlam verememişti. Kafası kimsenin cevabını veremeyeceği sorularla dolmuştu. Richard neden annem yerine o kadını tercih etmiş, sonra da dönüp dolaşıp en büyük mirasını ona bırakmıştı ki? Bu haber, ikimizin de şaşkınlığını ikiye katlamıştı.

Babamın odasını terk etmek üzereydik ki avukatı beni kenara çekip babamın masasının alt çekmecesine ait anahtar verdi. Anahtar, üzerinde adım yazılı bir zarfın içinde bir kasaya konmuştu. Çekmeceyi açınca, içinden fotoğraflarım çıktı. Bazılarını hatırlıyordum fakat bazılarını ise ilk defa görüyordum. Çekmecenin derinliklerinde bulduğum şey ise daha şaşırtıcıydı. Bir zarftı bu. İçinden iki şey çıktı. Babama son görüşmemizde vermiş olduğum Lizzie'nin bir fotoğrafı ve binlerce kez katlanmış, kenarları yırtılmış bir kâğıt. Hiç hatırlamıyordum ama belli ki ben çizmiştim. Resimde bir adamla bir çocuk vardı, tepesinde de *Babası Christian'ı Seviyor* yazıyordu.

Bana ne demek istediğini kavramıştım.

Babamın ölümü, kafama ilk defa tüm gücüyle dank etmişti.

Beni sevdiğini bir kerecik olsun söylememişti.

Gözlemi başka tarafa çevirip öfkeme sahip çıkmaya çalıştım fakat hepsi uçup gitmişti. Artık içimde sadece acıma duygusu hâkimdi.

Saat çok geç olmuştu.

Kızımla kavuştuğumuzdan beri ilk defa yediyi çeyrek gece konuşmamızı kaçırmıştım.

Ayakkabılarımı da ceketimi de fırlatıp kenara attım. Gömleğimin düğmelerini açarken içime bir huzursuzluk çöktü.

Hem başım hem de midem altüst oldu birden.

Babam ölmüştü ve bir daha onu asla göremeyecektim.

Gitmişti.

Elizabeth'i istiyordum. Ona *ihtiyacım* vardı.

Ceketimi fırlattığım yerden alarak cebinden telefonumu çıkardım. Onun sesini duyma özlemiyle yatağın kenarına oturdum.

Daha ilk çalışta sanki aramamı bekliyormuşçasına açtı. Yumuşacık sesi benim tek tesellimdi.

"Elizabeth," diye ağlamaya başladım.

"Ah, Christian," dedi, yumuşacık kollarıyla beni âdeta kucaklayan bir ses tonuyla.

"Elizabeth," diye inledim. O benim avuntum, bana babam gibi olmamam gerektiğini hatırlatan tek varlıktı.

Peki, babam hiç böyle pişman olmuş muydu? Bir gün bile aslında yanlış hayattan vazgeçtiği hissiyatına kapılmamış mıydı? Bize olan hislerini, bize bir şeyler bırakarak

anlatmak yerine, henüz hayattayken söyleyebilme şansını elde etmeyi hiç dilemiş miydi?

Duygularıma yenik düşmüş bir şekilde, "Elizabeth, "dedim artık yalvarır bir hâlde.

Kendi hatlarım bir yana, babamın hatalarının da içinde boğuluyor gibi hissediyordum.

Şansımı kendi ellerimle yok edip durmaktan bıkmıştım. Bu gece ölsem de Elizabeth'i sorular, bulmacalar ve kafa karışıklığı ile bırakmayacaktım.

"Christian?" diye seslendi Elizabeth, kalbimi okşayan telaşlı bir sesle.

Yüksek sesle ağlamaya başlamıştım artık. Fazla gururlu olan babam için, *asla* onun kadar gururlu olmayacağıma dair söz verdiğim kendim için ağlıyordum.

"Seni seviyorum, Elizabeth," diye utanmadan, tüm çıplaklığıyla haykırdım sözcükleri. Bilmesi gerekiyordu. "Seni çok seviyorum."

Yatağın kenarına kıvrılıp telefonu iyice yapıştırdım kulağıma. Âdeta onun da bana aynı şeyleri söylemesi için yalvarıyor, kıvranıyordum.

Lütfen Elizabeth, söyle.

Bunu söylemene ihtiyacım var... Beni istemesine ihtiyacım vardı.

Telefon hışırdadı. Hareketlerini görebiliyordum âdeta. O da sanki yatağına uzanmıştı. Uzun kumral saçlarını yatağa serilmiş hayal ettim. Üzerinde siyah bir atlet ve pijamaları vardı. Keşke ben de yanına uzanmış olsaydım.

"Christian," diye fısıldadı.

Şu an yüzünü görebiliyor olsam neyle karşılaşacağımı biliyordum. O Pazar günü bana mutfak camından bakışına benzer bir şey yakalayacaktım.

Yutkunup bir an duraksadı. Henüz söylemeye hazır değildi, biliyordum.

Yatağın soğuk tarafına yuvarlanıp, yüzümü duvara döndüm. Âdeta parmaklarını ve nefesini yüzümde hissediyordum. Acımın hafiflediğini hissettim. "Elizabeth," diye yineledim bu sefer daha yumuşak bir tonla.

"Seni özlüyorum, Christian," dedi gevelercesine.

Sevinçten yüzümü yastığa gömmüş, bana bu şansı verdiği için Tanrı'ya teşekkür ediyordum. Tüm cesaretimi toplayıp, "Ben de seni özlüyorum, Elizabeth, hem de tahmin ettiğinden de çok," dedim.

Birbirimizin nefesini dinleyerek öylece uzandık. Üzerimde hâlâ pantolonum ve gömleğim olmasına rağmen örtüyü üzerime çekip yastığıma sarıldım. Daha huzurlu olamazdım.

Sonunda Elizabeth fısıldayarak, "Çok üzgünüm, Christian," dedi.

"Ben de üzgünüm."

On Dördüncü Bölüm

Camın önünde Christian'ın gelmesini bekleyen genelde sadece Lizzie olurdu. Oysa bugün ben de onunla birlikte bekliyordum. Her iki dakikada bir, parmak uçlarına kalkmış, camdan dışarı bakan kızın yanına gidip duruyordum. Perdeler iki yana savrulmuş, davetkâr bir şekilde açılmıştı. Camın her bir köşesi Lizzie'nin el ve burun izleriyle doluydu.

Christian yirmi dakika önce bir mesaj atıp uçağın indiğini ve eve doğru yola koyulduğunu bildirmişti.

Kalbim telaş içinde, yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

Bana beni sevdiğini söylemişti.

Sözcükleri ve ses tonu vücudumu delip geçmişti âdeta.

Bu açıklamasıyla beni neredeyse savunmasız bırakmış, kırık kalbime attığım düğümü çözmüştü sanki. Ben de ona aynı şeyleri söylemek için ölüyordum. Onu ne kadar çok sevdiğimi itiraf edecektim, hepsi dilimin ucuna kadar gelmişti fakat kendimi dizginlemiş, susmuştum.

Bir gün daha bile olsa kalbimi koruyacak, saklayacaktım.

Ellerimi kollarımın üzerinde gezdirerek kendimi rahatlatmaya çalışıyor, söyleyebileceğim hiçbir şeyin birlikte geçireceğimiz dakikalardan daha kuvvetli olmayacağına dair kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Sanki kalbim hiç bu kadar korunaksız olmamıştı. Kendimi daha önce hiç bugünkü kadar kırılgan hissetmemiştim.

Lizzie'nin ayağa fırlamasıyla Christian'ın gri arabasının evin garajına girdiğini gördüm. "Geldi," diye fısıldadı. Yüzünde, onu karşılamak için aşağı inerken kararlı bir ifade vardı.

Bütün hafta boyunca hiç kendi gibi değil, sessiz ve dalgındı. Bir önceki gece de yatağına yatırırken bana açılıp korkularından bahsedip, "Ya babam da ölürse?" diye sordu.

Bu, kızımla konuştuğum en zor konulardan biri olduğu için ona büyük bir özveri ve samimiyetle her şeyin en nihayetinde biteceğini anlatmaya çalıştım. Yanına uzanmış saçlarını severken uykuya dalıverdi. Ona fısıldayarak üzülmemesini söylemiş, babasını tekrar göreceğine dair söz vermiştim.

Yüzüme düşen saçlarımı düzelterek kapıya doğru yürüdüm ve ikisinin bir araya gelişlerini, kavuşmalarını dinledim. Onları göremesem de babasının kollarında Lizzie'nin ne kadar da rahatlamış olduğunu hissedebiliyordum.

Köşeyi dönüp de odaya girdiklerinde bir de baktım ki Lizzie babasının kucağında, boynuna sıkıca sarılmış, öylece duruyordu.

Christian nefes nefese kalmıştı. Kopkoyu mavi gözleriyle ben süzüyordu. Bitkin görünüyordu. Saçları darmadağınık, üzerindeki tişört buruşmuş, gözlerinin altında belirgin halkalar oluşmuştu. Buna rağmen yüzünde umut dolu bir ifade vardı.

Önde doğru bir adım atıp, "Eve hoş geldin," dedim.

Bana doğru yavaşça yaklaşırken, attığı her adımla nabzım daha da yükseldiğini hissediyordum. Kırık kalbimin parçaları içerde savaş hâlindeydi. Tüm hislerim birbirine karışmış bir hâldeydim.

Bir parmak uzaklıkta durarak Lizzie'nin başını öpüp onu yere bıraktı. Delici bakışlarını bir saniye olsun gözlerimden ayırmıyordu.

Donmuş bir şekilde öylece kalakaldım.

İçerilerde bir yerde dokunmak için bana uzandığı zaman ona uzanmamam, bana sarıldığı zaman beline sarılıp başımı göğsüne gömmemem gerektiğine dair bir his vardı.

Yine de kendime mani olamıyordum.

Christian beni vücuduma cuk oturan kusursuz bedenine doğru çekerek, "Seni çok özledim," diye kulağıma fısıldadı. Nefesinin sıcaklığı tenimi yakıyordu.

Her şey bulutlanıyor, dağılıyor ve âdeta olan biten ne varsa *unutuyordum.* Tüm bu tanıdık hissiyatı engellemek maksadıyla gözlerimi kapadım ve kendimi şu an onun tek ihtiyacı olan rahatlığa odakladım.

Sanki hayatı sadece buna bağlıymışçasına bana sarılıyordu.

Birden ruhumun derinliklerinde bir uyarı sinyali çalıverdi.

Tehlike.

Bu seferlik onu görmezden geldim.

Vücudumu onun vücuduna dayayıp içimi kaplayan huzurla teninin sıcaklığının damarlarımda dolaşmasına müsaade ettim.

Aklımda geçmişimizin izleri dönüp duruyordu. Beni kimsenin güldürmediği gibi güldürüp mutlu ettiği o en özel anlarımıza sarılmaya çalışıyordum fakat her biri en nihayetinde o soğuk, yalnız hissiyata dönüşüveriyordu.

İşte o an, kendimi bırakmak istemedim. Bir elimi göğsüne koyup onu hafifçe ittim. O ise elimi iki elinin içine alıp kalbinin üzerine koyuverdi. Yüzünde öyle tatlı bir gülümseme vardı ki bir parça zırh daha düşüp gitmişti üzerimden.

Gözlerimi başka tarafa çevirmek adına Lizzie'ye baktım. Hâlbuki hata etmiştim. Yüzünde aydınlık bir ifade vardı. Dünyalar onun olmuştu sanki.

Ben ne yapıyordum böyle?

Kızımla dalga mı geçiyordum?

Onu boş umutlarla besleyip asla olmayacak şeylerin resmini çiziyordum. Yangına körükle gitmenin âlemi yoktu.

Kendimi zorlayarak Christian'dan bir adım uzaklaşarak kendime bir çizgi çektim.

"*Lizzie için,*" diye düşünüp avuttum kendimi. Bu, Lizzie içindi.

Christian'a bakıp bu adamla sadece birer arkadaş, birer *ortak* olabileceğimizi hatırlattım kendime. Tüm arzularımı, hislerimi dağıtarak maskemi yeniden takındım. Gülümseyerek çekildim ve "Haydi, bakalım. Yemek neredeyse hazır," dedim.

Christian derin bir iç çekip gülerek, "Spagetti ve köfte mi yaptın?" diye sordu hayranlık dolu bir sesle.

Zaafımın kanıtı olan maskem yüzümden düşüverdi. Kızardığımı hissederek başımı öne eğdim. Lizzie'nin düştüğü gün en sevdiği kahvaltıyı hazırlayarak kendimi nasıl

açık ettiysem bu sefer de en sevdiği yemeği yaparak kendimi ele vermiştim.

Başım yerde, "Evet, o uzun uçuştan sonra kurt gibi acıkmışsındır diye düşünmüştüm," diye geveledim.

Yüzümü kaldırdığımda yine aynı şirin gülümseme ile karşımda duruyordu. "Ne kadar iyi oldu bilemezsin. Sabahtan beri hiçbir şey yememiştim," diyerek Lizzie'ye döndü. Elleriyle o küçük elleri kavrayıp "Peki, ya sen, prenses, aç mısın?" diye sordu.

Heyecan içinde, hiçbir şey olmamışçasına oracıkta öyle duruyordum.

Christian dönüp bana bakarak, "Geliyor musun?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp kendime binlerce yalan söyleyerek onu takip ettim.

"Konuşmak ister misin?"

Kumandayı elime alıp televizyonun sesini kıstım. Lizzie'nin izlediği çizgi film hâlâ oynuyordu. Oysa kendisi on beş dakika kadar önce Christian'ın kucağında uyuyakalmıştı. Lizzie'nin saçlarını severken Christian'ın da birazdan uyuyacak gibi bir hâli vardı.

Bana bakıp elleriyle yüzünü ovuşturarak, "Bilemiyorum, "dedi. Bu, sorduğum soruya verilmiş bir cevaptan ziyade nasıl hissettiğini belirten bir ifadeydi sanki. "Hayatımın büyük bir bölümünü babama kızgın olarak geçirdim. Her koşulda onu suçladım. Sebep olduğum her sorun, yaptığım her hata için," dedi. O bahsettiği hataların bazılarının ayan beyan ortada olmasına rağmen o hatlardan aslında

hiç bahsetmiyordu. Başını sallayarak "Bana kendi servetinin dörtte birini bıraktığını biliyor muydun?" diye sordu. Bir yandan hâlâ Lizzie'nin saçlarını okşarken ellerine baktı.

"Geri kalanını da anneme," diye ekledi.

"Ne?" diye haykırdım şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

Christian bana baktı. Oturma odasının kısık ışığı altında gözleri karanlık ve acı doluydu.

Duygularını kontrol etmeye çalışıyor gibi bir ifadesi vardı. Lizzie'yi rahatsız etmeden öne eğilip arka cebinden cüzdanını çekip aldı, başını öne eğerek içinden çıkan buruşuk kâğıdı bana uzattı.

"Bunu çalışma masasının çekmecesinde saklamış," dedi.

Neyle karşılaşacağımı tam olarak bilemiyordum ama avucumda duran kâğıdın Christian'ın kırık kalbinden bir parça olduğunu biliyordum.

Nazikçe kâğıdı açıp kucağıma koydum ve karşımda duran resme baktım.

"Keşke bu hissiyatı da bu resmi çizdiğim günü de hatırlayabilsem," dedi titrek bir sesle. "Lanet olsun," diye haykırıp "Bütün hayatını mahvetti," dedi.

Yine sözleri donuklaşmaya, yüzündeki ifade yerini acıya bırakmaya başlamıştı. "Öleceğini biliyordu, Elizabeth. Biliyordum, beni biraz olsun sevdiğini bilmemi istediğini biliyordum," dedi. İçindeki üzüntü ile öfke, acıma ve pişmanlık birbirine karışıyordu. "Keşke bunu yüzüme söyleyebilecek cesareti bulabilseydi," diye ekledi.

Çizgilere bakarak bu resmi çizen siyah saçlı bir çocuğu, ciddiyetle karaladığı resmi büyük bir gururla babasına verirken hayal ettim.

Christian uzanıp kâğıdı elimden aldı. Gözlerimi kapadığım sırada parmaklarımın arsından kâğıdı alıp katladı. "Onun gibi olmak istemiyorum, Elizabeth," dedi, sözcükleri âdeta boğazında düğümlenmişti. "Hayatımı boşa geçirmek istemiyorum. *Bunu* kaybetmek istemiyorum," diyerek elimi sıktı.

Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirip gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım. Lizzie'ye dönüp birleşmiş ellerimizi kızımızın porselen gibi yanaklarında gezdirdik. Sonra ona bakıp,"Onun gibi değilsin," dedim.

Dudağının kenarında üzgün bir gülümseme belirdi ve sonra başını Lizzie'nin yanağına yaslayıp derin bir iç çekti.

Sakince elini tutup parmaklarımı yumuşak teninin üzerinde gezdirdim. Gözleri yorgunluktan kapamak üzereydi. Nefes alış verişi dahi yavaşlamış, yorgunluktan kasları seğirmekteydi. Bir müddet sonra da uykuya daldı.

Olabildiğince sessiz bir şekilde koltuktan kalkıp Lizziye'yi kucakladım ve onu yatağına götürdüm. Üzerini örttükten sonra bir süre Christian'la birlikte dünyaya getirdiğimiz bu güzel yaratığı hayranlıkla seyredip alnından öptüm.

Sonra kendi odama gidip yatağımdan bir örtü ve yastık çıkarıp parmak ucunda tekrar aşağı kata indim. Christian iyice gevşemiş bir hâlde koltuğa gömülmüş, uykuya dalmıştı.

Mideme hem acı hem de arzu dolu bir kramp girdi.

Onu sevmek canımı neden böylesine yakıyordu?

Çarşafları bir kenara koyup ayakkabıları çıkardım. Bacaklarını kaldırıp koltuğa koydum.

Hafifçe gerinip esnedi. Dokunmaya kıyamayarak başının altındaki yastığı düzelttim ve üzerini örttüm.

Ne kadar da güzeldi.

Ağzı açılmış, tatlı nefesi yüzüme çarpıyordu. Uzun siyah kirpikleri yüzüne yansıyordu.

Biraz daha yakınlaşıp elimi çenesinde ve hafifçe dudaklarında gezdirdim. Sonra eğilip dudaklarını öpüverdim. Bir anlığına bile olsa o benim olsun istedim.

Sıcacık ve yumuşacık dudakları tenimi delip geçti. Vücudumu büyük bir ürperti kapladı ve boğazımda düğümlendi.

Onu birazcık daha öpüp ellerimle yüzünü tuttum. Biraz daha öptüm, öpücüklerime gözyaşlarım karışıyordu.

Aklımda tek bir soru vardı. *Neden*? Dokunuşlarımla onu bir yandan da öperken kafamın içinde sorup duruyordum. *Bunu neden mahvetmek zorundaydın*? Dudaklarım çenesinde geziniyor, alevi ruhuma işkence ediyordu. Sonra birden bire en büyük sırrım kelimelere döküldü, "Seni seviyorum, Christian."

Utanarak kendimi geri çektim ve derhâl yukarı kaçtım. Sonra da asla sahip olmamam gereken bir adam için ağlayıp durdum.

Eşyalarımı toplarken memnuniyetle bir derin nefes çektim. Neyse ki bugün Cuma'ydı ve uzun, yorucu bir hafta yine geride kalmıştı. Selina'ya gülümseyerek "İyi akşamlar," dedim.

Sırıtarak bana baktı, dolabına eşyalarını yerleştirirken, "İyi akşamlar. Yarın görüşürüz," dedi.

Kıkırdayarak ona el salladım ve dinlenme odasından ayrıldım.

Natalie ve meşhur partileri.

Her sene çılgın bir plan yapmazsa olmazdı. Plan yapmaya bayılırdı ve hepsi de çok eğlenceli geçerdi. Tanıdığım, bildiğim herkes davetliydi ve eminim bunun acısı Pazar günü çok fena çıkacaktı.

Hafta sonunun başlamasının verdiği heyecanla bankanın lobisindeki herkese iyi akşamlar dilemiş tam çıkacakken kızımın cama dayanmış yüzüyle burun buruna geldim. Önce bir korktum fakat yüzündeki kocaman gülümseme beni bir sorun olmadığına ikna etti.

Gülerek ve heyecanla ona el salladım.

Kapıyı açıp kafamı dışarı uzattım. Üzerinde vişneçürüğü bir elbise vardı. Beyaz külotlu çorapların üzerine siyah ayakkabılar giymiş, elbisesi belinde sarılmış siyah bir kurdele ile tamamlanmıştı.

"Giyinmiş kuşanmış burada ne arıyorsun, bakalım?" diye sordum gülümseyerek.

Lizzie de gülümseyip bir balerin gibi döne döne bana doğru geliyordu. Arkadan Christian'ın yumuşacık, ılık sesi duyuldu. "Kutlama yapıyoruz," dedi.

Etrafıma bakındım. Sonra onu bankanın duvarına yaslanmış bir hâlde buldum. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade, yüzünde şirin bir gülümseme vardı. Üzerinde koyu mavi, dirseklerine kadar sıvanmış, ilk iki düğmesi açık bir gömlek vardı. Siyah pantolonla tamamlanmış kıyafetinin içinde harika görünüyordu.

"Sizinkilerle yarın kutlayacaksınız biliyorum ama Lizzie ve ben doğum gününü bu gece kutlayalım istedik," diyerek bana doğru yaklaştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

Lizzie de etrafımda dans edip duruyordu. Elimi tutup "Sürpriz!" dedi.

Çok mutlu olmuştum.

Bu benim istediğim doğum günüydü işte.

Diz çöküp kızıma sarılarak Christian'a baktım. "Teşekkür ederim," dedim.

Öyle bir güldü ki sanki ağzı kulaklarına varıyordu. "Seni onlara kaptıracağımızı mı sandın?" diyerek bana doğru yaklaşıp elini uzattı. İçimde bastıramadığım bir yangına sebep olduğunun farkında bile değildi. Bana değer değmez donakaldı. Sanırım o da bunu hissetmişti.

Onu öptüğüm gecen Cumadan beri utancım geçmemişti. Yüzümdeki, gözlerimdeki suçluluğu bir şekilde görebildiğine emindim. Bir sonraki sabah her hareketimi dikkatlice izliyordu. Sanki aldığım her nefesin, söylediğim her kelimenin arkasında bir şey arar gibi bir hâli vardı. O meşhur dokunuşlar o zaman başlamıştı işte. Beni test edercesine, davetkâr bir şekilde bana dokunmaya başlamıştı. Kendime ve Lizzie'ye verdiğim sözlere rağmen ben de ona dokunmaya, ateşle oynamaya başlamıştım.

Christian elimi tutarak, "Haydi. Seni takip ederiz, sonra da bizim arabaya binersin," dedi.

Kırk dakika kadar sonra restoranın otoparkından geçip içeri girmiştik bile. Lizzie ortamızda, ellerimizden tutmuştu. Christian bana bakıyor, ben de ona her seferinde biraz daha âşık oluyordum.

Kalabalık restorana girerken üçümüz de gülüyorduk. İçerisi genç aileler ve küçük çocuklarla doluydu. Herkes bir kutlama için oradaydı. Burası herkesin Cuma akşamı biraz dağıtmak, haftanın yorgunluğunu atmak için geldiği bir yerdi.

Christian rezervasyon yaptırmış olduğu için, biz sıra bekleyen insanların arasından doğruca masamıza yönlendirildik. Rahatça geçip yerlerimize oturduk.

Lizzie gidip yine babasının yanına oturunca şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde, "Neden artık hiç annenin yanına oturmuyorsun?" diye hayıflandım. Lizzie babasının koluna sarılıp başını omzuna koyarak "Babam her zaman bizim evde uyumuyor da ondan," diye kıkırdadı.

Christian dönüp *bunu halledebiliriz* gibisinden, arsız bir gülücük attı.

Gözlerimi devirerek ne demek istediğini anlamış olduğumu ifade etmeye çalışır bir tavır takınmıştım ki kendimi aslında o kadar da gergin hissetmediğimi fark ettim.

Gülümseyerek menüyü okumaya başladı. Yüzündeki ifadeyi de bir şekilde menünün arkasına gizlemeye çalışıyor, gülücüklerimiz birbirine karışıyordu. Kendimi artık daha fazla tutmuyordum.

Doğum günümü sadece bugünlük bile olsa ailemle birlikte kutluyor olmamın sevincini doya doya yaşamaktan çekinmeyecektim. Christian bana bir içecek ısmarladı. Hatta tadına bakmak için içine parmağını sokmaktan da çekinmedi. Hamburger ve patates kızartması sipariş ettik. Yiyip içerken gülüşüp duruyorduk. Öyle çok gülüyorduk ki bir palyaço gelip de bize balondan şapkalar yapana kadar gülmekten neredeyse altımıza ediyorduk. Tüm gerginlik yok olup gitmişti. Bu birkaç güzel dakika içinde tüm o geçmişimiz silinip gitmişti.

Christian tıka basa doymuş bir hâlde tek kolunu kızının omzuna attı. Tabağını silip süpürmüştü.

Mutluydu.

Mavi gözleri heyecanla parlarken, "Hediye zamanı," dedi.

Lizzie ellerini çırparak, "Anneciğim, önce benimkini aç," dedi.

Christian masanın altında bir yerlere gizlenmiş küçük bir paket çıkardı. Küçük, kırmızı kâğıtla kaplı bir kutuydu. Küçücük ellerle dikkatle paketlenmişti. En son ne zaman bu kadar şımartıldığımı düşünüp minik bir kahkaha patlattım. "Hangi ara bunları hazırladınız?" diye sordum, hediyemi açmayı sabırsızlıkla bekleyerek.

Christian gülerek, "Öğleden sonram boştu, ben de gidip Lizzie'yi aldım, hazırlandık," diyerek Lizzie'yi dürtükledi. Birlikte kıkırdadılar. "Dün gece de Natalie'yi arayıp Lizzie'yi okuldan alacağımı bildirmiştim."

Yüzüm, bunun benim için ne demek olduğunu anlamasını sağlayacak bir ifadeye bürünmüştü. Vakit ayırarak, kızıma, kendisi için önemli bir konuda yardım etmiş olması benim için çok önemliydi.

"Anne, haydi, aç artık!" diye ısrar etti Lizzie.

Gülümseyerek kutuyu hafifçe salladım ve kurdelesini açıverdim. Paketi açıp da içinden kadife bir kutu çıkınca bunun kim bilir ne kadara mal olduğunu düşünmeden edemedim.

Kutuyu açar açmaz hayatımda gördüğüm en şirin hediyeyle karşılaştım.

Beyaz altından bir bilezik çıkmıştı içinden. Çok sade ve çok güzeldi. Kendimi kesinlikle çok özel hissediyordum.

Dizlerinin üzerinde durmuş, ne tepki vereceğimi merakla bekleyen Lizzie'ye bakıp, "Bayıldım," dedim.

Bileziğin üzerinde biri Lizzie'nin doğum gününü temsilen zümrütten, benimki için yakuttan iki boncuk vardı. Üçüncüsünün üzerinde de *anne* yazıyordu.

Masanın üzerinden uzanarak, "Takabilir miyim?" diye sordu Christian.

Gülümseyerek kolumu ona uzattım ve Christian'ın bileğimin üzerinde gezinen parmaklarının hoşluğuna aldırış etmemeye çalışarak bileziği takmasını izledim.

"Buna daha fazla boncuk ekleyebileceğini biliyorsun, değil mi?" diye geveledi ve başparmağıyla bileğimi okşadı.

Bu kulağa bir sorudan ziyade bir davet gibi geliyordu.

Yüzüm kızarmıştı.

Lizzie bileziğe bakarak "Çok güzel!" dedi hayranlıkla. En az kendisi kadar çok beğenmiş olduğuma ikna olmak istiyormuşçasına yüzüme bakıyordu. Boncuklara dokunarak çok beğendiğimi ve bu hediyeyi büyük bir gururla taşıyacağımı söyledim.

"Sıra bende," dedi Christian, bir karttan daha büyükçe bir zarf çıkararak. Kalın bir zarftı bu. Elini titrekçe uzattı, zarfı aldım.

"İyi ki doğdun Elizabeth," dedi yumuşacık bir gülümsemeyle.

Bir yandan elimde tuttuğum zarfa bakıyor, bir yandan da neyle karşılaşacağımı merak ediyordum. Bu gece artık hiçbir şeyden korkmak istemiyordum.

Zarfı açtım, içinden bir broşür, bir de rezervasyon kâğıdı çıktı. Önce ne olduğunu anlayamadım fakat şaşkınlıkla başımı kaldırınca Christian'ın delici bakışlarıyla burun buruna geldim. "Noel için benimle New York'a gel. Sadece ben, sen ve Lizzie olalım. Ağacı, doğduğu ve tanıştığımız yeri görmesini istiyorum," dedi.

Onun tüm istekleri bir kenara, ben de zaten gitmek *istiyordum*. Christian'ın New York daveti ile bana ne demek istediğini anlamamış, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalışsam da yüzündeki ifadeden gitmek istediğimi çoktan anlamış olduğunu ve her şeyin nasıl da değiştiğini adım gibi bildiğini *biliyordum*.

Birkaç dakikalığına havaya yeni bir ağırlık çöktü fakat garsonun masamızın yanında belirip de kalabalığa doğru, "Bugün birilerinin doğum günü," diye haykırmasıyla hemen dağıldı.

Christian, kalabalıkla birlikte bana iyi ki doğdun şarkısı söylerken gözlerinin içi gülüyordu. Mumlarımı üfleyip pastadan kocaman bir dilim alırken sanki kendine bir dilek diliyormuş gibiydi.

Sabahtan beri geçilen bütün dalgalar bir yana, "Nasılmış bakalım yirmi dokuz olmak, Bayan Ayers?" diye sordu bana Christian, alaycı bir şekilde.

Çok şey kaçırdın gibi hissediyorum diye düşündüm birden.

Cevap vermeden önce hayatımın anlamı Lizzie'ye, sonra da bir yolunu bulup hayatıma geri dönüp de ailemin önemli bir parçası hâline gelmeyi başaran adama şöyle bir baktım. Tüm kalbimle bunun ne kadar harika bir şey olduğunu biliyordum. Uzun zamandır ilk defa gerçekten mutluydum. Onunla yeniden bir araya gelmemek için kendimle mücadele etmiş olsam da her saniyesine değerdi. Yutkunup "Gerçekten harika bir hismiş," diye cevap verdim.

Christian gülümsedi ve masanın altından ayakkabısının burnuyla benim ayağıma dokundu. Hafifçe kızararak yüzüme düşen kâküllerimi yana savurup başımdaki balondan yapılma şapkayı çıkardım.

Christian birden bire öne eğilip kâküllerimi iki yana ayırarak "Alnındaki o yara nasıl oldu gerçekten?" diye soruverdi. Kendimi geri çekerek, "Önemli bir şey değil," dedim.

Christian kaşlarını çatarak elini çekti.

Lizzie'nin "Shawn anneme kötü davranıyordu," demesiyle Christian, Lizzie'ye doğru döndü. O bakışlar hemen sonra bana çevrildi. Kara bulutların doluştuğunu hissetmemle gecenin huzur kaçmıştı. Az önceki Christian gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti.

Oturduğu yerde doğrularak Lizzie ve kendisi arasında bir mesafe koydu. Hiçbir şey söylemeden hesabı ödedi. Bana "Yemek için teşekkür ederim," bile derken dönüp bakmadı bile.

Öylece durdu ve Lizzie'yi kucaklayıp arabaya götürene kadar göz göze dahi gelmedik.

Lizzie hemencecik arka koltukta uykuya daldı. Christian devamlı önüne bakıyor ve sessizlik içinde boğulmama seyirci kalıyordu. Arabadan inerken de tek kelime etmeyerek Lizziye'yi koltuktan aldı, kapıyı açar açmaz da doğru odasına götürdü.

Merdivenlerin başında durup aşağı inmesini bekledim.

Kızdığını biliyordu. Ama bana değil, Shawn'a kızgındı.

Dakikalar sonra Lizzie'nin odasından çıkıp aşağı baktı.

"Christian," diye sessizce seslendim. Bu olayı büyütmemesini ümit ediyordum. Eski defterleri yoklamanın âlemi yoktu ve bu konuyu onunla konuşmak istemiyordum. Shawn'la her ne olmuşsa geride kalmıştı. Duygusal olarak üstesinden gelmiştim onun.

Christian en sonunda aşağı indi. Anlaşılan bu işten kurtuluş yoktu. Son adımını da attıktan sonra öylece durup yumruklarını sıkarak "Shawn da *kim*?" diye sordu.

"Önemi yok," dedim.

Geçmiş.

Bitmiş.

Unutulmuş.

Christian belli ki çok rahatsız olmuştu. Tek kelime etmeksizin odama girdi. "Önemi yok, öyle mi" diye yükseldi sesi. "Hiçbir önemi yok, ha? Benimle *dalga* mı geçiyorsun Elizabeth?" diye alnımı işaret ederek sordu sert bir şekilde.

Korkmadım, kılım bile kıpırdamadı. Biliyordum ki bu öfke bana karşı değildi.

Bu sefer yalvarır bir ses tonuyla, "O pislik senin canını yakmış ve bunu bir önemi *yok*, öyle mi?"

Arkasını dönüp iki elini saçlarının arasına götürerek "Sana bunu yapmasına izin verdiğime inanamıyorum," dedi.

Bir adım attı, ben de elimi göğsüne yasladım. Temasımla birlikte, kasları seğirdi. Ona durumu açıklamaya çalışır bir hâlde, "Önemi yok, çünkü ben iyileştim Christian. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şey ifade *etmedi* de. Bana yaptığı şeyin bedelini de ödedi. Bu konuyla alakalı canımı sıkan tek şey Lizzie'nin buna şahit olmuş olmasıydı," dedim. İşin içinde Lizzie'nin de olduğunu öğrenince daha da gerildi fakat yenik bir ifadeyle, "Çok üzgünüm, Elizabeth," dedi.

Ona sarılıp ellerimi omurgasından yukarı ensesine götürdüm. Saçlarını severek, "Sen burada yokken olanlarla ilgili kendini suçlayamazsın," dedim.

Merdivenin ışığında parlayan güzel yüzüyle bana bakıp, "Nasıl suçlamam?" diye sordu.

Kollarımı boynuna doladım.

Derin bir nefes alıp yükünden kurtulmak istermişçesine iç çekti. Tek koluyla bana sarılıp diğer eliyle de kâküllerimi iki yana tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırdığım saçlarımı tuttu. Başparmağı ile yaramın üzerini okşadı.

Kalbim zincirlerinden kurtulmuş, hızla çarpıyordu.

Elleri kalçama doğru kaydı ve tutup beni kendine doğru çekti. Sonra masaj yapar bir tavırla sırtımdan yukarı, boynuma doğru beni okşayıp elini saçlarıma gömdü.

Bana öylece sarıldı.

Beni salladı.

Beni sevdi.

Duvardaki saat gece yarısını gösteriyordu.

Christian sıcak yanağını benimkine dayayarak, "İyi ki doğdun, Elizabeth, "fısıldadı.

Lizzie yatak odasındaki boy aynasının karşısında durmuş poz veriyordu. Elindeki kırmızı rujla yüzünde boyanmadık yer bırakmamıştı. Ayağında da topuklu ayakkabılarım vardı.

Gülmekten kendimi alamıyor, bir yandan da göz ucuyla fotoğraf makinemi arıyordum.

"Bak anne, güzel olmuş muyum?" diye sordu. Üzerinde, dolabımda giyecek bir şey ararken dışarı savurduğum kırmızı eteğim, dönenip duruyordu. Yanına gidip ellerinden tutarak, "Harika görünüyorsun hayatım," dedim. Sonra onu gıdıklayıp yanağından öptüm.

Yüzü gözü kırmızı ruj içinde kıkırdayıp duruyordu. "Sen de çok güzel olmuşsun anne," dedi kendinden emin bir şekilde. Normalde işe giydiğim kıyafetleri bir kenara atarak bütün dolabı taramış, Natalie ve kız kardeşlerimin de hoşuna gidecek bir kıyafet bulmaya çalışmıştım.

Siyah işlemeli bir mini etekte karar kıldım, üzerine fırfırlı beyaz bir bluz giyecektim. Dekoltesi biraz abartılmıştı, onu da biraz abartılmış topuklularla tamamlamak gerekiyordu. Biraz çekinsem de daha mütevazı bir şeyler giymeyi aklımdan bile geçirmemiştim.

Öyle yapsaydım Natalie beni doğruca odama sokar, baştan giydirirdi.

Lizzie'ye iltifatı için teşekkür edemeden kapı çaldı, ellerimden kurtulup kapıyı açmak için merdivenlerden aşağı koştu.

Christian.

Aşağıdan sesini duyunca içimi bir ürperti kapladı.

Bir gece önce uykularım kaçtığında kendimi onun kollarında bulmamak için zor tutmuştum. Varlığıyla sarmalanmak için yanıp tutuşur olmuştum. Derin nefesler almazsam kendime mani olamayacakmışım gibi hissederek paniklemiştim.

Christian'ın kollarının arasında geçirdiğim o sonsuz dakikalar o kadar iyi geliyordu ki biraz daha dursam hep orada kalmak isteyeceğimi düşündüren bir huzur kaplıyordu içimi.

Birbirimizin kollarında bulduğumuz bu tesellinin, artık daha fazlasını ister bir hâle dönüşmeye başladığını ikimiz de anlamıştık. Vücudunun sıcaklığı beni dalga dalga sararken âdeta arzu içinde boğulacak gibi oluyordum.

Onu geri çevirmeye gücüm yoktu.

Benden kurtulup da odamdan çıktığında içimi kaplayan korkuyu hissedene kadar ne yaptığımın, ne yapmak istediğimin farkında değildim.

Altı hafta sonra Christian'la birlikte New York'a gidecektim ve bu hareketimin onun için ne demek olduğu, ne beklediği ya da ona ne verebileceğimle ilgili en ufak fikrim yoktu.

Şöyle bir kendime bakıp, bluzumu ve eteğimi düzelttim. Keşke her şey bu kadar karmaşık olmasaydı. İçime gömmüş olduğum bunca acı keşke hiç olmasaydı. Keşke bu sefer onun beni yüz üstü bırakmayacağına emin olabilseydim.

Her şeyde önemlisi, artık vazgeçip kendimi koyuvermek istiyordum.

Gerçekten artık boş vermek istiyordum.

Tırabzana tutunarak aşağı indim, Christian oturma odasındaydı. Kucağında da kızımız oturuyordu.

Üzerinde koyu renkli düşük belli bir koy ve siyah tişört vardı. Siyah saçları dağınık, bakışları yoğundu. Birbirimize bakınca sanki bir gece önce kaldığımız yerden devam edecekmişiz gibi bir his kapladı içimi. Tüm o arzuların dürtüsüyle ona doğru yürüdüm.

Christian Lizzie'yi koltuğa, televizyonun karşısına oturttu. Böylece bu an tamamen ikimize kalmıştı.

Birbirimizi izliyorduk. Bakışlarının beni ürkütmesine izin vermedim. Tam aksine o bakışlarla âdeta bütün vücudumu öpüyor, bacaklarımı okşuyordu.

Dudakları aralandı, sessiz arzusu beni çağırıyor gibiydi.

Bir adım ötesinde duruyordum.

Bir an duraksayıp yutkundu ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı. Yüzüme dokunduğu eli âdeta alev alev yanıyordu. Başparmağı ile çenemi okşarken bütün hislerim uyanıvermişti.

Tatlı nefesi yüzümü sıvazlarken gözlerimi kapayıp başımı eline yasladım. Daha fazlasını bekler bir hâlde öylece bekledim.

Beni denermiş gibi, tutuk tutuk hareket ediyordu. Burnuyla önce yüzümün diğer yarısını sonra da kulağımı okşayarak, "Çok güzel olmuşsun," dedi. İçimi muazzam bir heyecan kaplayıverdi. Şimdi de dudaklarıyla çenemi okşuyordu.

Nefesim kesilmiş bir hâlde omzunu kavradım. Resmen hazırlıksız yakalanmıştım.

İlk defa tamamen Christian'ın insafına kalmış bir hâlde savunmasızdım.

İçimde bir yerde beni hâlâ inciteceği korkusunu taşıyordum. Kalbimi yine öylece ellerinin arasında tutuyordu. Tüm kontrolü ele geçirmişti ve ben onu nasıl geri alacağımı bilemiyordum.

Bu hissiyatı korkuyla hatırlayıp geri çekildim. Bir yandan da tırnaklarımı omzuna geçirmiş ona sıkıca tutunarak yalvarır gibiydim. *Beni bırakma.*

Christian birden ellerini çekip bir adım geri attı. Duyduğum hafif bir, "Öhö, öhö," ile dönüp arkama baktım. Matthew kıpkırmızı bir yüzle karşımda duruyordu. Özür dileyerek başını öne eğdi.

Natalie de parmak uçlarında gelip birdenbire Matthew'un omzunun üzerinde beliriverince, kocasının şaşkınlıkla donakalmasına sebep olan aynı manzarayla karşı karşıya kaldı.

On Beşinci Bölüm

Hiç bırakmak istemiyordum, hiç.

Elizabeth'in ateşli parmakları vücudumu yakıyor, ruhuma demir atıyordu.

Onu ne kadar arzuladığımı acaba anlamış mıydı? Dudaklarımı çenesinde gezdirip yüzünü okşarken kalbindeki iyiliği, beni bağışlayabileceği gerçeğini de okşadığımı, ona her geçen gün biraz daha âşık olduğumu anlayabiliyor muydu?

Kendimi ondan ayırmam çok zor olmuştu ama bu işin varacağı noktayı biliyordum. Aslında o gece, altı sene sonra Elizabeth'le ilk defa öpüşürken isteyebileceğim en son şey de Natalie ve Matthew'un olaya şahit olmalarıydı.

Elizabeth kendini öylesine kaptırmıştı ki onların ağızları açık bir şekilde bizi izlediklerinin bile farkına varmamıştı.

Bozulmuş bir tavırla ellerimi saçlarıma daldırıp duvara doğru döndüğümde, Elizabeth için yanıp tutuşan kalbimin biraz olsun yavaşlamasını umuyordum.

Arkama dönüp baktığımda Matthew'u donmuş bir hâlde girişte durmuş Elizabeth'i incelerken buldum. Natalie'nin

gelip kocasının koluna dokunmasıyla hava değişmiş, sonra koşarak Elizabeth'in boynuna atlayarak hayatımızın belki de en önemli anlarından birini mahvetmişti.

"Doğum günün kutlu olsun, Liz. Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Elizabeth başıyla onaylayıp Natalie'ye sarıldı. Çantasını ve siyah ceketini alıp çıkmadan önce dikkatle bana baktı. Yine, o ne olduğumuz, nerede duracağımızı bilemediğimiz yere geri dönmüştük.

Nazikçe, olan biteni anladığımı, benim de en az onun kadar çok korktuğumu ifade edeceğini umduğum bir şekilde gülümsedim. Sevdiklerimden ayrı geçirdiğim geceler canıma tek etmişti.

Babamın cenazesinden sonra uçağa binmeden önce, içimde yeni yeni uyanan bir çözülmeyle, kızıma ve Elizabeth'e bu işi düzelteceğime dair ant içmiştim.

Ailemi geri almanın zamanı gelmişti.

Natalie olup biteni anlamış bir ifadeyle gelip belime sarılıp bana sırıttı. Ben bir kolumu boynuna atıp, artık güvenilir bir arkadaşım olmuş bu kıza gülümsedim. Görünen o ki Elizabeth'i de beni de anlayabilen tek insan oydu. Sonra elimi Matthew'la tokalaşmak üzere omzundan indirdim. Elimi sıkıca fakat düşmanca olmayan bir tavırla sıktı. Kapıdan içeri girer girmez Elizabeth'le aramda neler olup bittiğini anlamıştı. Elimi sıkarken, tüm bu olup bitene saygı duyduğunu fakat kimin tarafında olduğunu da açıkça belli eder bir tavrı vardı.

Onun bu korumacı tavrı beni rahatsız etmiyordu çünkü benim de durduğum taraf onunkiyle aynıydı. Başımı onaylar şekilde sallayarak gözlerinin içine baktım.

Natalie ve Matthew, onlar yokken babasına iyi bakması için Lizzie'yle şakalaşıp gülüştüler.

Elizabeth ise onu kucaklayıp bağrına basarak, "Babanla iyi vakit geçirin," dedi.

Elizabeth dönüp bana baktığında yüzünde kuşkulu, kararsız bir ifade vardı. Arzu, sevgi ve hepsinden de öte korku. Ondan biraz uzağa adım atarken bana dokunuşunda da aynı, âdeta bir hastalık gibi derinlerine kadar işlemiş o şeyi hissetmiştim.

Bu korkudan kurtulması için hayatımı verebilirdim.

Elimi uzatıp onu kendime doğru çektim, "Bekliyor olacağım," dedim.

Susup elini bırakıp derin bir nefes alarak onları yolcu ettim. Matthew'un sevdiğim kadını eve sağ salim geri getirmesini umduğumu fark etmemle üzerimdeki bu sahiplenir hâli yadırgadım. Arkadaşlarıyla dans pistinde doğum gününü kutlarken ben yanlarında olmayacaktım. Birdenbire tüm bu düşünce ve kıskançlıkları elimin tersiyle iterek Lizzie'ye baktım. Oturduğu yerden başını uzatmış, meraklı gözlerle beni izliyordu.

Canım kızıma gülümseyerek, "Sanırım bu gece baş başayız Lizzie," dedim.

Lizzie akşam yemeğini hazırlamaya yardım etmek üzere benimle mutfağa geldi. Bir koca kutu beyaz soslu makarna ve brokoli hazırladık. Hafif yemeğimizi yerken birbirimize gülümsüyorduk. Bir tanecik kızımla yemek yerken içimdeki sevgi büyüdükçe büyüyordu. Kurduğu samimi ve masum cümleleri merakla dinliyor, Tanrı'ya bu güzelliği hak etmek için ne yaptığımı soruyordum. Lizzie New York'a gidince neler yapacağımızı, nereleri göreceğimizi sordu.

Sonra sessizce, "Uçakta elimi tutar mısın baba?" dedi. "Biraz korkuyorum da. Daha önce hiç uçağa binmedim." Kızıma gülümseyerek saçlarını okşayıp "Sen de benim elimi tutacaksın ama," dedim.

Yemekten sonra üzerine bir şeyler giydirdim ve dışarı çıktık. El ele tutuşup, biraz ilerideki küçük parka gittik. Onu salıncağa bindirdim, yeşil çimlerde koşturduk, kaydıraktan kayarken gülücüklerini içime çektim. Ruhum mutluluktan âdeta dans ediyordu.

Lizzie üşümeye başlayınca eve döndük. Küveti doldurdum ve onu içine soktum. Parmakları büzüşene kadar oynadığımız oyunların üstümü başımı ıslatmasını hiç umursamadım.

"Gel canım," diyerek onu küvetten çıkarıp beyaz pofuduk bir havluya sardım. Saçlarını kuruturken bir sene içinde katettiğim yola hayret ediyordum, nasıl da hiçlikten bolluğa erişmiştim.

"Seni çok seviyorum, baba," dedi başına sarılmış havluyla. Eğilerek onu alnından öptüm ve bağrıma bastım. "Ben de seni her şeyden çok seviyorum, Lizzie," dedim.

Dikkatli gözlerle, "Ama annemi de seviyorsun," dedi.

Kızımın bu etkili görüşü, her şeyin böylesine farkında oluşu karşısında donakalmıştım.

Boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalışarak başımı salladım ve "Evet, Lizzie, anneni gerçekten çok seviyorum, "dedim.

Bunu daha önce Lizzie'nin umutlarını kırmamak adına, bir taraftan da Elizabeth'le bundan böyle sadece birer *arkadaş* olarak hayatlarımıza devam ederiz korkusuyla ona yüksek sesle itiraf etmemiştim.

Elizabeth öyle dese de bilmesi gerekiyordu ki biz sadece arkadaş olarak kalamazdık.

O benimdi ve daima öyle kalacaktı. Ben de daima onun olacaktım. Daha önce her ne yapmış olursam olayım, açtığım onca yaraya rağmen o hep benimdi. Başka insanlarla beraber olmuş olsak da kalplerimiz hep bir olmuştu. Hiçbir zaman göz ardı edemeyeceğimiz bir bağ vardı aramızda.

Sanırım bir gün tekrar bir araya geleceğimiz hep biliyordum. Annemin de dediği gibi, sadece zamana ve sabra ihtiyacımız vardı. Bunu Elizabeth'in de fark ettiğine ben pek emin olamamıştım. Bana bir baba olmayı, sadakat ve bağlılığı öğretirken bunu fark etmişti. Belki de babamın ölümüyle olmuştu, bilemiyorum.

O gün, beni öperken, ben koltukta uyuyormuş gibi yapıyordum. Oysaki bedenini bana yaslamış bir hâlde beni okşarken, dudakları dudaklarımdayken kendime hâkim olmak çok zordu.

Hiç hareket etmeden öylece durarak ona kendi duygularıyla yüzleşmesi için müsaade etmiştim. Yukarı çıkıp odasında ağladığını da duymuştum. Dudaklarımda da gözyaşlarının tuzu kalmıştı. Ona bu acısını sileceğime dair yine söz vermiştim.

Lizzie'yi yatağına yatırıp başındaki havluyu çıkararak onu çok sevdiğimi söyledim.

Esneyerek yorganına sarıldı ve çenesine kadar çekti. "İyi geceler, babacığım. Sabah görüşürüz, " dedi. Her gece böyle söylemesi beni çok mutlu ediyordu.

"İyi uykular, Lizzie," dedim.

Kapının ağzında durup uykuya dalışını izledim. Sonra ışığı kapadım, kapıyı aralık bırakıp aşağı indim. Mikrodalga fırının üzerindeki saate bakıp dolaptan bir bira aldım.

Saat daha on.

Sabret.

Aylarca hatta yıllarca beklemiştim. Birkaç saat daha bekleyebilirim.

Lizzie uyanırsa duyabileyim diye arka kapıyı açık bırakarak bir sandalye kaptım ve terasa çıktım. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Biramdan bir yudum alıp şehrin gürültüsünü dinlemeye başladım, köpekler havlıyor, birkaç kilometre ötedeki otoyoldan araba sesleri geliyordu.

Acaba Elizabeth ne yapıyordu? Keşke evde olsaydı.

Geçen akşam sinirden mideme kramplar girmesine sebep olan, gözünün biraz üstündeki o yarayı düşünüp bana aylar önce söylediği şeyleri hatırlarım.

Kimse beni senin incittiğin kadar çok incitmedi, Christian, hiç kimse.

Kendimden daha önce hiç bu kadar nefret etmemiştim. Onu en derinden ben yaralamıştım.

Nasıl olduysa onun kalbi daha derinlere, ihanetimin de ötesine inebilip beni *teselli* edebilmişti.

Soğuk havayı ciğerlerime çekerek biramı bitirdim, bir tane daha almak üzere kalkıp içeri girdim.

Saat on bir.

Kendimi koltuğa atıp televizyonu açtım. Kanallar arasında gezinip dururken ikinci şişemi de bitirdim.

Mutfaktan üçüncü biramı almak üzere yerimden kalktığımda anahtarların şıngırtısını duydum. Kapının açılmasıyla

odaya birden kahkahalar doluştu. Biramı açıp kenara koydum. Önce Natalie, hemen arkasından da Elizabeth içeri girdi. Onları Matthew takip etti. Yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı, elleri hediye paketleriyle doluydu.

Dayanamayarak gülümsedim.

Matthew'la göz göze geldiğimizde gözlerini devirip, "Bizim kızlar bugün içkiyi biraz fazla kaçırdılar," diyerek elindeki paketleri kenara koydu.

Natalie koltuğa tutunarak, ayağındaki koca topuklu ayakkabıların üzerinde dengede durmaya çalışıyor ve gülüyordu. "Arabayı kullanabilmek için içemediğine bozuldun," dedi.

Elizabeth ellerini beline dolayıp yanağına bir öpücük kondurarak, "Hayır, gerçekten, arabayı kullandığın için teşekkür ederim Matt, bu gece çok eğlendim, " dedi.

"Önemli değil, Liz. Doğum günün kutlu olsun," dedi Matthew, Elizabeth'i kafasından öperek.

Natalie hiçbir sebep yokken kahkahalara boğulup yere yığıldı.

"Hop, dikkat et bakalım," dedi Matthew hemen arkasından yetişip ona destek olarak. Onu yerden kaldırıp, "Sanırım bu arkadaşı eve götürsem fena olmayacak, "diyerek ona sarıldı. Burnunu ensesine sokup Natalie'ye güldürdü ve sonra bana dönüp "Sen bu gece burada mı kalıyorsun?" diye sordu.

Elimdeki yarı dolu şişeyi havada sallayarak, "Evet, bunlardan çok içtim," dedim.

İçmeseydim de hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu.

"Güzel," dedi Matthew. Hoşnutsuzluk veya güvensizlik yoktu sesinde.

Natalie bana yaklaşıp sarıldı. Çenemden bir makas alıp Elizabeth'i öptü.

İstemsizce güldüm. Bu gece Matthew'un işi zordu.

Elini sıkıp omzunu sıvazladım. "Dikkatli sür," dedim.

"Tabii, yarın görüşürüz," dedi ve son kez Elizabeth'in doğum günün kutlayarak evden çıktılar.

Onlar gider gitmez bir sessizlik çöktü. Elizabeth bakışlarını yere dikmiş, duruyordu.

Bu şekilde, üzerinde bir baskı varmış gibi hissetmesini istemiyordum ve anladım ki o beklenen birleşme bu gece olamazdı. İkimiz birbirimize ait olduğumuzu bilsek de henüz hazır olmadığı çok belliydi.

Sabret.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordum havadaki gerginliği azaltabilmek adına. Sonra da paketlerini toparlayıp mutfağa getirdim.

Tamam, Elizabeth, biliyorum.

Parlak paketleri mutfak masasının üzerine koyarak şöyle bir içlerine baktım. Elizabeth'in arkadan sesi duyuldu. "Evet, çok eğlendik," dedi. Daha çok kendine gülüyordu. "Ama ayaklarım gerçekten çok acıdı. Sanırım yaşlanıyorum," diye ekledi.

Bu çıkışına gülerek torbaları kurcalamaya devam ettim. Keşke ben de hediyeleri açarken orada olabilseydim.

Torbaların birinden bir şişe şarap bulup çıkardım. Ona doğru dönüp, "İçelim mi?" diye sordum.

İkimiz de bu kadar içmişken, daha fazla *içmesek* daha iyi olacaktı ama henüz ona iyi geceler dilemek istemiyordum.

"Onu bana Scott hediye etti," dedi.

Bir ona, bir elimdeki şişeye bakıp kaşımı kaldırarak, "O hâlde *kesinlikle içmeliyiz*," dedim.

Her nedense alay edişim hoşuna gitmiş, onu rahatlatmıştı. Hafifçe gülerek mutfak tezgâhına abandı.

Yutkunup kendime mukayyet olmaya çalıştım.

O kadar güzeldi ki. Onu daha önce pek çok kez mutfak tezgâhının üzerinde otururken görmüştüm ama tabii böyle giyinmemişti.

Gözlerimi dikip bakmamaya çalışarak bir tirbuşon çıkarmak üzere çekmeceleri karıştırdım. Ara sıra da kaçamak bakışlar atıyordum. Tezgâhın kenarına tutunarak öne eğildi, uzun ince bacaklarını tatlı tatlı sallıyordu. Topukları ritmik bir şekilde yerde tıngırdıyor, memelerinin şişkinliği beyaz bluzunun üzerinden taşmış, karşı koyamayacağım bir görüntü oluşturuyordu.

Yüzünde utanmış bir ifadeyle şarabı açarken beni izledi. Saçlarını tek tarafta toplamıştı. İki kadeh çıkarıp şarapla doldurdum ve fısıldayarak, "İyi ki doğdun, Elizabeth," dedim.

Kadehinden bir yudum alırken, "Doğum günüm geçti artık," dedi. Gözlerimi kapatıp bir nefes aldım. Aramızda biraz mesafe bırakmak adına bir adım geri attım.

Havada asılı kalan bu sözcüklerin altında neler yattığını hisseder bir şekilde, geceyi bu şekilde sonlandırmamız gerektiğini anladım.

Onun yerine ona bakıp gülümseyerek birkaç dakika daha müsaade istercesine "Anlat bakalım, nasıldı geceniz?" diye sordum.

Partiden, aile ve arkadaşlarından, konuştuklarından bahsederken dudaklarının hareketlerine bakıyordum. Kadehi tekrar tekrar dudaklarına götürüşünü izlemeye doyamıyordum.

Zaman geçti, konu değişti ve kendimizi eski hikâyelerden, gittiğimiz yerlerden, o zamanlar ne kadar çok eğlendiğimizden bahsederken bulduk. Kadehini tekrar doldurdum, yeni bir şişe açtım ama artık o kelimeleri ağzında gevelemeye, benimse zihnim bulanıklaşmaya başlamıştı.

Çok rahatlamıştım, kendimi çok iyi hissediyordum. Sesinin tonuna bayılıyordum. Ona doğru çekiliyor, daha fazlasını istiyordum.

Kendimi bacaklarının arasında durmuş ona bakarken buldum. Kadehimi kenara koyup avuçlarımı tezgâha dayadım. Parmaklarımı teninde gezdiriyordum. O da bacaklarını bana sarmış, baldırlarını ileri geri pantolonuma sürtüyordu. Dudakları baştan çıkarıcı, gözleri kapkaraydı.

Onu daha iyi görmek istercesine yüzüne düşen saçları kenara çektim. Bu hareketimle başını avucuma yasladı. Elimin dışıyla yüzünü ve dudaklarını severken adını fısıldadım. "Elizabeth."

Yüzüme dokunmak için uzattığı eli titriyordu. Aç ve ağır nefesimiz bütün odayı kaplamıştı. Bakışları yüzümde geziyor, dokunduğu yerde kalıyordu. Parmaklarının altında tenim yanıyordu.

Bana aramızdaki bağın kuvvetini hatırlarcasına, âdeta hayranlıkla bakıyordu.

Bunun bozulacağını düşünerek aptallık etmiştik.

"Elizabeth, " diye fısıldadım tekrar.

Lütfen.

Onu hissetmem gerekiyordu.

Lütfen korkma.

Eliyle yüzüme dokunarak dudaklarını ıslattı.

Bana doğru yaklaşırken ben de ona yaklaşıyordum. Başımı hafifçe kaldırıp nazikçe dudaklarımı dudaklarında gezdirdim. Sevdiğim kadını altı senedir ilk defa öpüyordum. Dudakları tam da hatırladığım gibi yumuşacıktı. Şimdiyse tadında biraz şarap biraz da kendine has neşesi vardı. Ellerini saçlarıma daldırırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Dudaklarımız tutuk, dikkatli ve yumuşak hareketlerle kavuşmuştu.

Daha fazlasını istiyordum.

Dilimle Elizabeth'in dilinin ucuna dokundum.

Evet.

Tutku dolu bir dalgaya kapılarak kalçalarından kavrayıp kendime doğru çektim. Artık onu daha sert öpüyordum.

Benim. Sonunda benim olmuştu.

Elleri vücudumda gezinmeye başlamış, omuzlarımın üzerinden sırtıma doğru yüzüyordu. Ellerini göğsüme dayayıp aşağı doğru kaydırarak, tişörtümün altına ellerini sokup bacaklarını belime doladı.

Bitmiştim. Alkolün de etkisiyle kontrolü kaybediyordum. İyice azmıştım ve artık vücudum vücuduyla birleşmek istiyordu. Kısacık eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Aramızda siyah dantelli külotu ve pantolonumdan başka hiçbir şey yoktu.

Hâlâ daha fazlasını istiyordum.

Dekoltesinin fırlayan memelerini öpmeye başladım.

Daha fazla.

Ellerim pürüzsüz bacaklarında dolanıyor, parmak uçlarımla kasıklarını okşuyordum.

Elizabeth tişörtümü üzerimden âdeta yırtarcasına çıkarırken inledi.

Daha fazla.

Soluk soluğa öpüşüyorduk. Sonra iki parmağımı birden külotunun içine daldırıp vücudunun sıcaklığını hissettim.

Birden duruverdi. Ben de hemen çekildim ama bir yandan yüzüne bakıp bir yandan da onu okşamaya devam ediyordum.

Bunu istiyor musun?

Cevaben kemerimi çıkarıp fermuarımı açtı. Hafifçe, "Burada değil," deyip onu tezgâhtan yere indirdim. Ellerim kalçalarında, onu arkasından iterek karşı duvara yaslayıp deli gibi öpmeye başladım. Adımı söyledi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "*Christian*, lütfen," dedi. Oturma odasına sürüklenirken bluzunun düğmelerini çözdüm ve kendimizi yatak odasında bulduk.

Aslında bunun daha farklı olması gerektiğini biliyordum. Külotunu böyle alelacele çıkarıp eteğini yukarı sıyırmamam gerektiğini biliyordum. Bluzunun düğmelerinin yarısı açılmış hâlde, pantolonum hâlâ üzerimdeyken sevişmemeliydik. Böyle aceleye getirmemeliydik.

Onun bu zevk çığlıklarının arasında işitmem gereken bir şey vardı. Karanlık odasına yansıyan gölgelere rağmen, o boşaldığı sırada, yüzüne yansıyanları, ardından gözlerinde beliren dehşeti okuyabilmeliydim.

Elizabeth'in güzelliği bu şekilde harcanmamalıydı. O anların değerini bilerek tadını çıkarılmalıydık.

Fakat öylesine kendimden geçmiş, teni, yumuşaklığı, sıcaklığı ve bana verdiği her şeyi ile öylesine dolup taşmıştım ki artık onsuz yaşayamaz hâle gelmiştim. Hızlı ve sert

bir sevişmenin ardından çok çabuk boşalmıştın. Karanlık odada inleyerek, nefes nefese kalmış bir şekilde üzerine yığılıverdim.

Onu dudaklarından öpüp, ellerimi saçlarına daldırdım. Keşke onu sevdiğimi söylemeyi daha önce akıl etseydim diye düşündüm.

Yine de içtenlikle mırıldanarak tekrar ettim.

Karşılığında ise sadece başını salladı.

On Altıncı Bölüm

Jaluzinin arasından karanlık odaya sızan sabah güneşinin loş hüzmelerine karşı gözlerimi kısarak uyandım. Gözlerimi kapadım ve başıma saplanan şiddetli ağrıyı geçiştirmek için avcumu sol gözüme bastırdım.

Ayağa kalkmaya çalıştım fakat oda etrafımda dönüp beni tekrar yatağa düşürdü. Gözlerimi kırparak kendime gelmeye çalıştım. Dün gece olanlar, mide bulantısı ve utanç dalgaları hâlinde üzerime çullandı; mutfak tezgâhı, yatak odasında, yerde...

Ruhumun derinliklerinden *Tanrım* diye haykırdım.

Tenim yanıyor, çıplak göğsü sırtıma dokunup yakıyordu; kolu belimin üzerinde asılı duruyordu. Derin ve ağır nefes alışı kulağıma gelip yüzüme yayılıyordu; kalp atışı sabit bir ritimle çalıyordu.

Tanrım. Ağlayışımı bastırmak için elimle ağzımı kapadım.

Onu uyandırmadan kendimi onun kolundan kurtarmaya çalıştım. Beni daha sıkı tutunca donup kaldım. Ağzından anlaşılmaz mırıldanmalar çıktı ve kavrayışından sıyrılırken

nefesimi tutarak yataktan kalktım. Bir baş dönmesiyle daha mücadele ederken başımı ellerimin arasına aldım.

Christian homurdanıp geveledi, yüz üstü döndü ve kafasını yastığıma gömdü. Pike onu beline kadar sarıyor, baksırının siyah kenarını ve dar sırtından sivrilen geniş omuzlarının biçimli kenarlarını ortaya çıkarıyordu.

Tanrım.

Titreyen dizlerle kolumu duvara dayayarak dengemi kurdum. Ne zaman geceliğimin üstü ve donumla kaldığımı ve nasıl yatağa geldiğimi hatırlayamayarak, kendime tiksinerek baktım.

Bunun olmasına, bana böyle davranmasına nasıl izin vermiştim? Hâlâ aynı olduğunu ve asla değişmeyeceğini biliyor olmalıydım.

Utanç içinde banyoya gittim ve bacaklarımı dizlerime kadar kapayan siyah bir sabahlıkla, sarsılan bedenimi örterken titriyordum. Sabahlığın kuşağını bağladım ve banyo kapısına dayanıp yatağımda yatan güzel adama baktım.

Yine kalbimin kırıldığını hissettim.

Neden? Neden her şeyi mahvetmek zorundaydı? Denizin ortasından peyda olan bir fırtına gibi gelişini görmüştüm bunun; fakat karanın görünmesinden günler sonra. Bizi ters yüz etmiş, sinsi niyetlerle güler yüz göstermiş, ben uçurumdan düşene kadar beklemiş ve saldırmadan önce ona tekrar güvenmemi beklemişti.

Bu güvenin nereye gideceğini, o güvenimi yerle bir ederken yüzüme güleceğini en başından beri biliyordum.

Bir oyun muydu tüm bunlar?

Bana bir çöpmüşüm gibi davrandığı yere baktım, beni yatak odamın zemininde becerdiği yere. Kenara atılacak bir çöp gibi, iki kez düşünmeden içime boşalmıştı.

Yıllar önce olduğu gibi. Okul barlarından birine gitmiş, güle oynaya, öpüşe koklaşa evine dönene kadar içmiştik. İş bitene kadar neyi unuttuğumuz aklımıza gelmemişti bile. Christian hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkmiş, bense artık inkâr edemeyene kadar göz ardı etmiştim.

Beni terk edecekti, tıpkı önce yaptığı gibi. Bir kez daha yalnız kalacaktım. Beni hayatından çıkarana dek ona koşulsuzca güvenecektim ve bu sefer de farklı bir şey bekleyemeyeceğimi biliyordum.

Kendimi koridora sürükleyip destek almak için elimi duvara dayadım. Lizzie'nin kapısını sessizce kapadım ve içeride bir kıpırtı duyduğumda eski yaralarım tekrar açıldı. Sel olmuş anılar, taşıdığım yükler ve Christian'ın sebep olduğu tüm içsel acılara güçlükle dayanabiliyordum.

Tırabzana tutunup ağır adımlarla merdivenlerden inerken her şey etrafımda dönüyordu. Kafam, kulağıma toplanan kanın atışıyla zonkluyordu. Midem altüst oldu ve ağzım ekşidi.

Oturma odasına koşup suçluluğumu ve akşamdan kalmışlığımı alt kattaki tuvalete kusarken teslim olacak kadar aptal olduğum için kendime kızdım.

Daha farklı ya da iyi bir şey bekleyemezdim.

Dengesiz adımlarla kalktım ve lavaboya tutunarak suratıma soğuk çarptım ve ağzımı çalkaladım. Keçeleşmiş, karışmış saçımı tokayla bağladıktan sonra ilaç dolabındaki ibuprofen şişesini aradım. Titreyerek dört tane hapı ağzıma atıp, yutkunmak için akan musluktan avcumla su içtim.

Aynaya tekrar baktığımda gözlerimden yaşlar boşandı, bunu atlatıp atlatamayacağımdan emin olamayarak ağzımı havluyla sildim.

Kendimi dışarı attığımda gecenin kalıntıları olan iki boş şarap şişesi, yarısı dolu bırakılmış iki kadeh ve Christian'ın yere attığı tişörtüyle karşılaştım.

Eğilip tişörtü yerden aldım ve burnuma bastırıp gözlerimi kapatarak, kalbimi kırmayı *hiç bırakmayacak* olan adamın kokusunu içime çektim

Orada olduğunu *hissedince* kaskatı kesildim, sonra odanın öbür ucundan gelen, bir rahatlama sesine benzer ağır soluk verişi duydum. Mutfak zemininde yürürken hafifçe hareket ediyordu.

Kollarını arkadan bana dolayıp burnunu boynuma dayayarak, "Günaydın," diye fısıldadığında irkildim. Fısıltısı cildimi okşar gibiydi.

Çok ama çok geç olsa da bir karar verirken dudaklarım titreyerek, zar zor duyulur bir şekilde, "Dokunma bana," diye sızlanmayı başardım.

Gerildiğini hissettim ancak geri çekilmedi. Sarsıldığını, yutkunduğunu ve anladığını hissettim. "Lütfen, Elizabeth, *yapma* bunu."

Başımı hafifçe sallarken saçlarım çıplak göğsüne sürtündü. Kısacık bir an için arzum kararlılığımı sarstı; aramızda daimi ateş, beni nasıl incittiğinin bir hatırlatıcısıydı âdeta.

Lakin beni ve Lizzie'yi tümüyle yok etmeden önce, henüz Lizzie'nin toparlanma şansı varken *bunu* bitirecek kadar güçlü olmalıydım. O zamanla iyileşecekti ancak ben iyileşemeyeceğimi biliyordum. Ona dönüp kendimi kavrayışından kurtarırken, ona doğru tekrar yaklaşıp tişörtünü

göğsüne vurarak yüzüne sözlerimi tükürürken hissettiğim yıkım, ne kadar zaman geçse de dinmeyecekti. "Evimden gitmeni istiyorum... Hayatımızdan çıkmanı."

Sallanıyor, dengesini kaybediyor gibiydi. Önce bir tomar hâlinde avcunda duran tişörte sonra da bana bakarken yüzü acıyla çarpılmıştı.

Beni hayatından çıkardığında suratım böyle mi görünüyordu? Kalp kırıklığının yarattığı şok böyle mi görünüyordu? *Bana* hissettirdiği gibi hissedebilir miydi kendini *hiçbir zaman*? Anlayabilir miydi?

Çenesini sıkarken ifadesi kararlı bir hâle büründü. "Hayır." Kafasını salladı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Elizabeth."

Gözlerimi kapatıp suratında kararlılığı görmeyi reddederek, zorlukla, "Defol," diyebildim.

Gözlerimi açtım ve yaptığı şeyin en belirgin hatıralarını aklımdan silkeledim. Bana kendisi ve kızım arasında bir seçim yapmamı söylediğinde yüzünde beliren donuk ifadeyi hatırladım. Yalnız, hasta ve korkmuş olmanın nasıl hissettirdiğini hatırladım. Çocuğumun yaşamı için savaş vermenin ne demek olduğunu hatırladım.

Kızım için değil fakat doğru olan şey için mücadele edemeyecek kadar korkak olduğu, ailesinin sorumluluğunu almayı reddettiği için hedeflerimden vazgeçmiştim. Utancın uzun süredir bastırdığı sırlara tutundum. Lizzie ve benim ne kötü durumda olduğumuzu ailemden gizlemiştim. Ailemden zaten çok fazlasını istemişken aç kalmış, ikimizi birden besleyecek kadar kazanamamıştım. Lizzie'yle birlikte küçük dairemizden atılıp gece gece sokaklara düştüğümde, anneme ve Matthew'a yine başarısız olduğumu söylemeye utanarak yine gecenin dördünde Matthew'un evine

gitmiştim. Mathew ve Natalie o zaman bizi kendileriyle yaşamaya davet etmişlerdi. Fedakârlıklarının, Christian'ın adam olup da yapamadığı fedakârlığın anılarına sıkı sıkı tutundum.

Üzerine gelerek onu yan odaya sürükledim ve her şeyi salıverdim. "Defol!"

Bu defa kendini savundu, ellerini bana uzattı ve beni kollarına almaya çalıştı. "Hayır, Elizabeth. Seni bırakmayacağım, bu sefer değil. Seni *seviyorum*... Ah, Tanrım, lütfen yapma bunu."

Onunla mücadele ettim ve beni, dün gece bana gösterdiğinden başka bir şeye ikna etmesine izin vermeyi reddederek kollarından sıyrıldım.

Onun gözünde aslında ne kadar küçük olduğumu bana hatırlatan, yatak odasında geçirdiğimiz beş dakikalık alışveriş aklıma geldi ve öfkemin serbestçe akıp gitmesine izin verdim...

"Senden *nefret* ediyorum." Sanki iğne batmış gibi beni bırakıp geri sıçradı. Susmadım ve öfkemi kustum. "Ne cüretle buraya gelip hayatımı altüst edersin... Beni... Değiştiğine inandırmaya kalkarsın? Sana *güvendim* ve beni savunmasız *yakaladığın gibi* bunu suiistimal ettin!"

Gözlerimdeki eziyet çeken öfkeyi görünce gözleri şok içinde açıldı. "Ne?" diye alçak sesle sorarken iki adım öne attı. "Dün gece olanın bu olduğunu mu sanıyorsun?" Gözleri kısıldı ve bir adım daha atıp beni duvara kıstırınca sindim. "Orda durup da sen de en az benim kadar her bir zerresini istememiş numarası yapmaya kalkma, Elizabeth..." Elleriyle çılgınca işaret yaparak, . "Aramızda bu..." dedi,

"zaten olmuyormuş gibi davranma. Evet, geçen gece işler biraz çığırından çıktı ama bu *hiçbir şeyi* değiştirmez."

Haklıydı. Hiçbir şey değişmemişti. Aynıydı işte. Sıkılana dek kalbini avutacaktı. İstediğini alacak, istemediğini bir kenara atacaktı.

Asla yanımda kalmayacaktı.

Yenik bir hâlde duvardan kayarak yere çöktüm ve üstüme yağan duyguları durduramayarak başımı ellerimin arasına aldım. *Asla yanımda kalmayacaktı.* Gözyaşları kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı akarken parçalandığımı hissettim ve aptallığımın farkındalığı üzerime çöküp gerçeğe dönüştü. Tekrar, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Christian aşağı eğildi, burnu neredeyse benimkine dokunuyordu ve sesi ateşliydi. "Yalan söylüyorsun." Kalp kırıklığının getirdiği öfkeyle bana baktı ve Lizzie'nin odasın işaret etti. "Seni seviyorum, Elizabeth ama bilmen gerekiyor ki... Onun için savaşacağım."

Gözlerimi sıkıca kapadım ve yıktığı duvarları tekrar çekerek söylediklerine kulaklarımı tıkadım. Kendime acıma hissi, hatalarım ve ihaneti içinde kayboldum. Kafamın içinde onu, beni paramparça eden bencil çocuk olarak görüyordum.

Asla yanımda kalmayacaktı.

Eziyetli ağlayışlarım, kalbimin kalan son parçasını da alarak uzaklaşan Christian'ın adım seslerinin yankılarını boğmak için hiçbir işe yaramıyordu. Ön kapı açılırken menteşeleri gıcırdayarak, *seni terk ediyor* diye benimle dalga geçti.

Hiçbir şey beni az önce gerçekleşenlerden daha çok incitemez, Christian'ı hayatımdan atmaktan daha acılı bir şey olamaz diye düşünüyordum.

Ama bilmeliydim, yalnızca daha da kötüleşeceğini bilmeliydim.

Aklımı toplamak için, Lizzie adımlarındaki panik ve ağzından dökülen histeri seliyle aniden merdivenlerde belirdiğinde güçlü olmak için mücadele ettim.

"Hayır! Baba gitme!"

Christian yavaş çekimde hareket ediyormuş gibi kapı eşiğinde arkasını döndü. Lizzie'yi kollarına almak için dizlerinin üzerine çökerken beti benzi attı. Lizzie onun boynuna sarılıp tekrar haykırdı ve "Beni bırakma, baba!" diye tutarsızca yalvardı. "Lütfen, beni bırakma!"

Hissiz, gerçeklikten kopmuş bir hâlde duvara dayanmış, Christian onu tutmaya çalışırken darmadağın olmuş kızımı izlerken önceki bulantım tekrar belirdi.

Onu sağa sola salladı ve başına doğru, "Bir şey yok," diye fısıldayarak teselli etti. "Bir şey yok."

Geri çekilip sahte bir gülümseme takındı. "Geri geleceğim, hayatım. Biraz zaman alabilir aba söz veriyorum, geri geleceğim."

Lizzie ona daha sıkı sarıldı. "Lütfen, benimle kal, baba."

Christian onun yalvarışıyla hıçkırdı ve onu göğsüne bastırdı. Omzunun üzerinden gözleriyle bana yalvardı.

Gözlerimi çevirdim.

Asla yanımda kalmayacaktı.

Kızım ve kendim için bunu şimdi bitirmeliydim.

"Şimdi kalamam prenses. Annenin ve babanın biraz ayrı kalmaları gerekiyor." Saçının tutamını kulağının arkasına atarken bakışları yüzüne kilitlendi. "Üzülmemeye çalış ve ne olursa olsun unutma, baban seni seviyor."

Sonra kalktı ve kapıdan çıktı.

Kapı kulbunun sesiyle Lizzie'den bir hıçkırık çıktı ve pencereye koştu. Yüzünü pencereye dayarken sesi kısık ve çatlaktı. "Baba." Ona tekrar tekrar, "Baba," derken sesi her bir solukla birlikte yükseldi "Baba... *Baba*!"

Arabasıyla geri geri gelirken lastikleri gıcırdadığında Lizzie yere oturdu ve ağlaması karmaşık, çarpık bir hâle, yerde bir top gibi, bir sağa bir sola sallanan küçük kızımdan çıkan kendi kalp kırıklığımın bir yankısına büründü.

Kısa bir an için öleceğimi, kalbimin duracağını yaptığım şeyin nihai cezası olarak atmaktan vazgeçeceğini sandım.

En çok sevdiğim iki insanın kalbini kırmıştım. Kızımı ve Christian'ı mahvetmiş, yarattığımız korkunun ardında yattığını bildiğim, onunla yaşayabileceğim ne varsa heba etmiş, kendi kalbimi de kırmıştım.

Christian haklıydı. Ondan nefret etmiyorum. Ben asıl kendimden nefret ediyordum.

Lizzie önündeki dokunulmamış tabağa baktı. Tüm gün tek kelime etmemiş, ancak sayısız dakikalar ya da saatler boyunca, aynı benim gibi, darbeye karşı tepkisiz bir şekilde yerde yatmıştı. Gün içinde bir ara odasına gidip kapıyı kapamış ve kendisini bana kapatmıştı. Onu kendi hâline bırakmıştım; benim de aynısına ihtiyacım vardı. Bir saat kadar önce güneşin battığını ve bütün gün bir şey yemediğini fark edince onu aşağı çağırdım.

Boğuk ve çatlak bir sesle, "Lizzie, bebeğim, bir şeyler yemek gerek," dedim ve tabağını ona doğru ittim. *Lütfen.*

Ricama karşı aldığım cevap, sanki hiç konuşmamışım gibi, sessizlik ve tepkisizlik oldu.

Gözlerime dolan yaşları gizlemek için başımı çevirdim. Gözlerimi kırptım ve yaşlar akmaya başladı. Elimin tersiyle sildim onları.

Mutfak tezgâhının üstündeki çantamın içinde duran cep telefonum çaldı.

Gözlerimi kapadım ancak bakışlarım içgüdüsel olarak duvardaki saate kaydıktan sonra.

Yedi on beş.

Gece yalnız ve uzun, bitkinlikle dolu geçti, çok fazla düşünce ve çok fazla acıyla. Christian beni düşlerimde kovaladı, peşime düştü ve yakaladı, beni sarsıp *neden* diye sorarak uyandırdı.

Belki bana seslenir, beni ister ümidiyle Lizzie'nin kapısını açık bıraktım. Onun yerine, odasından benimkinin aynısı, sessiz bir gerginlik yayıldı. Yorucu bir uykuda mırıldanarak dönüp durdu. Sabahın erken bir saatinde onu, uykulu gözlerle dikilmiş, kollarında Chrsitian'ın ona verdiği bebeği sallayarak hiçliğe bakar hâlde uyanmış buldum.

İşi aradım ve cümle kurmaktan aciz bir hâlde Anita'ya kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Güldü ve Pazartesi sabahı bile etkisindeysem Cumartesi gecesi herhâlde eğlenceyi fazla kaçırdığımı söyleyerek benimle dalga geçti. "Onun gibi bir şey işte," diye mırıldandıktan sonra telefonu kapadım ve içimde hissettiklerimle nasıl baş edeceğimi bilemeyerek başımı öne eğdim.

Hâlâ sessiz, ifadesiz ve donuk olan kızımı okula bırakırken suçluluktan boğazım düğümlendi.

Ama yine de onu bıraktım, çünkü yaptığım şeyle yüzleşmeye dayanamıyordum.

Sahil bir Kasım sabahı gibi ıssızdı. Kollarımı dizlerime dolayarak suyun kenarında oturdum. Gözyaşlarımı savuran rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Titremeye başlayan telefonumu elime aldım ve ekranda tekrar tekrar beliren ismini gördüğümde, rüzgâr ve dalgalar boğazımdan çıkan sesleri bir yandan boğarken ağlamaya başladım.

Matthew'la Natalie'nin evinin önüne saat beşte geldim. Bir saniye sonra kapı açıldı ve Matthew çıktı. Beni görünce sanki benzi attı ve bir an sonra gözleri öfkeyle maskelenmiş bir endişeyle kısıldı. Beni yolun yarısında karşıladı ve Lizzie'nin neyi olduğunu, niye konuşmadığını, akşamüstü telefonlarına neden cevap vermediğimi sordu.

Ona baktım ve "Christian gitti," diye fısıldadım. Bunu yüksek sesle söylerken içimde bir parçanın daha kayıp gittiğini hissettim.

Christian gitmişti, benim yüzümden.

Gözlerimi kapadım. Bilinçsizce yumruğumu sıkıp beni içten içe kemiren suçluluk duygumun altında dik durmaya çalışarak, hayır, *bunu Christian yaptı*, diye geçirdim aklımdan.

"Ne?" Matthew öne gelip ellerini omzuma koydu. Beni hafifçe sarsıp kendisine bakmaya zorladı. "Ne diyorsun Elizabeth?"

"Gitti," dedim yine sarsıldığımı hissederek. Matthew beni bileğimden tutup kaldırdı ve içeri girmeme yardımcı oldu.

Tüm akşam battaniyenin altına kıvrılmış bir hâlde sessizce koltuklarında oturdum. Konuşamıyor, açıklama

yapamıyordum. Matthew bir öfke fırtınası içinde evi terk etti ve iki saat sonra yorgun bir hâlde geri döndü. Başındaki şapkayı çıkarıp elleriyle yüzünü ve kısa saçlarını ovalarken bana hem şefkat hem de hayal kırıklığıyla bakıyordu.

Nereye gittiğinin bilinciyle arkamı döndüm.

Natalie onun elini tutup koridorda peşinden sürükledi. Yatak odalarında bana ait sırları fısıldaşırlarken dışarı kısık sesler geliyordu. Kafamı battaniyenin altına gömüp dört yaşındaki bir çocuk gibi kulaklarımı tıkadım. İşitmek, dediklerini ve sunduğu bahaneleri bilmek, benim hatam olduğunu bildiğim kısmı dinlemek istemiyordum.

Lizzie hâlâ konuşmuyor, bir şey yemiyordu. Koltuğun diğer tarafında oturmuş, bebeğinin boynuna sarılmış bir hâlde uykusunda ağlıyordu.

Korkaklar tehlike ya da acıyla yüzleşince kaçarmış derler.

Sanırım o ben oluyordum; dönüştüğüm şey, sevmekten, sevilmekten ve yaşamaktan korkan birisiydi ve kaçıyordum.

O hafta yaşadıklarımın, önceki her şeye kıyasla daha bulanık bir karanlık içinde geçti. Salı günü işe dönmeye çalıştım. Anita beni eve geri gönderdi. Çözmem gereken neyse onu çözdükten sonra geri gelmemi istedi.

Pişmanlık, öfke ve vicdan azabı içinde kaybolmuş bir hâlde, sahilde uzun günler ve mesajlarıyla kendime işkence ettiğim daha da uzun geceler geçirdim. Mazoşist gibi, kırgın sesini kulağıma dayayıp tekrar tekrar onu dinledim.

Bazen bana onu aramam için yalvarıyor, ne yaptığını anlamadığını ancak bu şey her neyse çok üzgün olduğunu söylüyordu. Bana pek çok kez beni sevdiğini söylemişti.

Zaman geçtikçe mesajları öfke ve suçlamalarla, bunu ona, üstelik kızıma nasıl yaparım diye soran sorularla dolmaya başladı. Lizzie'yle konuşmasına izin vermeyeceksem en azından onu ne kadar sevdiğini ve özlediğini, her gün, her dakika onu düşündüğünü söylemesine izin verme nezaketini göstermem için yalvardı bana. Başka mesajları sessizlikle dolu olsa da varlığının barındırdığı acı onu dillendiriyormuşçasına yoğundu.

Her gün küçük kızımın, bu hayatta en çok sevmem gereken, korumam ve ilgilenmem gereken kişinin acı çekmesine tanık oluyordum. Kendime bunu, onu korumak için yaptığımı söyledim, sonra da ne zaman bu kadar bencil bir yalancıya döndüğümü sormak zorunda kaldım. Kendi içine kapanmıştı. Hâlâ konuşmuyor ve neredeyse hiç yemek yemiyor, sıkıntılı uykuları dışında hiç ağlamıyordu. Gözleri çökmüş, tatlı içtenlikleri solmuş, hayat dolu ruhu durgunlaşmış ve ayaklar altına serilmişti.

Öğretmeni kaygıyla dolu bir hâlde evi arayıp Lizzie'nin bir tuhaf davrandığını ve *endişeli* olduğunu söylemişti.

Zor bir hafta geçirdiğimizi ve Lizzie'nin iyi olacağını söyleyerek sefil bir bahane öne sürmüştüm.

Cuma günü her hafta olduğu gibi saat beşte Matthew ve Natalie'nin evine gittim. Sokağın önünde, arabada otururken aklımı başıma toplayıp kendime gelmeye çalıştım. Ayaklarımı Pasifik Okyanusu'nun soğuk güz sularına sokmuş bir hâlde geçirdiğim günün sonrasında kendimi üşümüş, iliklerime kadar donmuş hissediyordum. Gözlerimi kapadım ve karnımdaki hastalığı, kalbimdeki sızıyı ve zihnimi örten dumanı savuşturmaya çalışıyordum ancak bunu yapmanın bir yolu yoktu.

Etrafımda bir hareket hissettim ve Matthew'un kollarında Lizzie'yle evden çıktığını gördüm. Suratını onun boynuna gömmüş, onu korumacı bir tavırla tutarken omzunun üzerinden bana baktı. Bütün hafta benimle konuşmaya çalışmıştı fakat her seferinde onu susturmuştum. Ona bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söyledim; ne diyeceğini zaten *biliyordum.*

Onları karşılamak için arabadan çıktım fakat Matthew yanımdan geçip Lizzie'yi nazikçe arabamın arka koltuğuna yerleştirip çocuk koltuğuna oturttu. Onu başından öpüp sevdiğini söyledi. Lizzie cevap vermeyip boş gözlerle önüne baktı. Matthew bir süre durduktan sonra ateşini kontrol edermiş gibi avcunu alnına dayadı. Bir şeyler mırıldandıktan sonra kalkıp kapıyı kapadı. Bir süre sonra bana baktı. Suratındaki ifade bilmem gereken her şeyi söylüyordu bana. Bana karşı öfkeliydi, beni suçluyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve korumacı bir edayla çenemi kaldırdım.

Tepkim karşısında kafasını salladı ve bir kelime bile etmeden evine giden kaldırımdan yürümeye başladı. Yolun yarısında durdu ve kısık gözlerle döndü.

"Sence de bunu biraz uzatmadın mı, Elizabeth?"

Başımı sallayıp kaşlarımı çattım ve neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi yaptım.

Matthew yüzünü buruşturdu ve ciğerlerindeki nefesi boşaltırken titredi. Bana tekrar bakmadan önce kendine hâkim olmaya çalışır gibiydi.

"Buna bir son vermelisin Elizabeth." Arabanın arkasında oturmakta olan Lizzie'yi işaret etti. "Fena durumda." Sesi

kederli ve çaresiz gelse de sözlerini parmağını öfkeyle sallayarak vurguladı.

"Ne olduğundan haberin bile yok... Bana ne *yaptığından*!

İnanmazmış gibi bir tavırla güldü. Yine de, bu kahkaha Matthew'un ağzından döküldüğü için hâlden anlar bir tınıya sahipti. "Ne? Yattınız mı yani? Bunun olacağını gerçekten göremedin mi Elizabeth? Çünkü herkes bundan adı gibi emindi." Sesi yumuşadı ve bir adım öne attı. "Neden üzgün olduğunu... Anlıyorum Liz. Uygun zaman değildi, beklemesi gerekirdi... Öyle yapması gerektiğini biliyor ama sen de bunun olacağını benim kadar iyi biliyordun ve bunun acısını Lizzie'ye çektirmen doğru değil."

İrkildim ve arabama doğru geri adım attım. Hem Christian'ın bunu ona doğrudan söylemesinden utanmış hem de Matthew'un ona kızmamasına şaşırmıştım.

Bir kez daha korkumu haklı çıkarmak için kızımı kullanmış olduğum için boğazım düğümlendi. "Eninde sonunda Lizzie'yi incitecek."

Matthew şaşkınlık içinde homurdandı ve başını öne eğip gözlerimin içine bakarak bir adım daha öne attı. "Sanırım aslında kimi koruduğunu kendine sorma zamanın geldi, zira açıkça ortada ki bu kişi o küçük kız değil."

"Benim tarafımda olduğunu sanıyordum." Gözüme acı yaşlar doldu, çünkü Matthew'un hep yanımda olacağına inanıyordum ama daha da önemlisi, haklı olduğunu biliyordum.

Önce yere sonra bana baktı ve bizi yüz yüze getiren son bir adım attı. "Seninleyim," dedi. Sanki beni sarsmak ve anlamamı sağlamak istermiş gibi yoğundu sözleri.

"Tek istediğim şey sen ve Lizzie için en iyi olanı ve ömründe bir kez olsun bu kadar korkak olmaktan vazgeçsen Christian'ın da istediğinin bu olduğunu göreceksin!"

Bununla birlikte kendimi koyuverdim. Gözümden yaşlar boşandı ve Matthew'un kollarına düştüm. Her zaman olduğu gibi kaldırdı beni. "Hepsi geçecek tatlım," derken beni salladı, susturdu. Elini karmakarışık olmuş saçlarıma geçirip tekrar, "Hepsi geçecek," diye fısıldadı.

Geri çekildi, elleriyle beni kollarımdan tuttu ve teselli edercesine sıkıp, "Artık kendine biraz mutluluk tanımanın zamanı geldi, Elizabeth," dedi. "O adamı tanıştığın ilk günden beri seviyorsun ve ondan kaçmak bu gerçeği değiştirmeyecek."

Nefesim kesildi ve "Nasıl yapacağımı bilemiyorum," diye itiraf ederken nefes almaya çalıştım.

Beni alnımdan öptü ve tekrar kollarımı sıktı. "Hayır, biliyorsun."

Sonra yanağıma dokundu ve evine dönüp beni orada yalnız bıraktı.

Sallana sallana yürüyerek koltuğa oturdum. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ve dikiz aynasından Lizzie'ye baktım. Yaklaşık bir hafta önce babası kapıdan çıkıp gittiğinden beri ilk kez yüzünde boş olmayan bir ifade vardı ve güzel yuvarlak yüzünü gözyaşları lekelemişti.

Sessizlik içinde eve gittik. Arabayı garaja park eder etmez aceleyle Lizzie'nin kapısını açtım ve bu berbat günler boyunca aramıza giren mesafeyi silmek için çaresizce onu kollarıma aldım.

Sonunda yaptığım şeyi, en çok ihtiyacı olduğunda kızımla arama mesafe koyduğumu kabullenerek kendimi çok

kötü hissettim. Üstelik bunu, kendimi vicdan azabından, onu da acıdan korumak için yapmıştım.

Çocuğumu kucaklayarak garajın içinde öylece durdum. Onu içime çektim, burnumla okşadım ve bir hafta içinde ilk kez öptüm. Ellerimi saçlarında, babasının saçlarında gezdirdim ve ondan tekrar tekrar özür diledim. "Özür dilerim, bebeğim. Annen çok üzgün."

Parmaklarını tenime geçirdi ve ağladı.

Kollarımda duran avutulamaz hâldeki küçük kızı avutmak için onu salladım.

Hıçkıra hıçkıra ağladı, kollarını boynuma dolayıp kendini yukarı çekti ve ilk kez konuştu. "Babamı özledim."

Derin bir nefes verdim ve onu daha da yakınıma çektim. "Biliyorum, bebeğim. Ben de özledim."

On Yedinci Bölüm

Lizzie'yi öyle bırakıp gitmek ömrümde yaptığım en zor şeydi. Kapıyı arkamdan istemeden fazla sert kapadım ve Lizzie'nin, ondan uzaklaşmamı pencereden izleyen bakışlarının yoğunluğunu hissettim. Kulağıma inat etmeyi bırakmayı yalvaran sesini durduramamıştım. Göğsümdeki kaslar büzülüp sıkıştı ve kendimi arabama atmak zorunda kaldım.

Sokağın sonunda durdum, yüzümü ellerimin arasına aldım ve her şeyin nasıl darmadağın olduğunu, mükemmele yakın hayatımın tek bir dumanlı gecede nasıl olup da yok olduğunu anlamaya çalıştım. Yalnızca birkaç aydır tanıdığım ama öncesinde yaşadığım yalnız geçen her geceyi silip süpüren bir hayattı bu.

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim. O henüz hazır değilken niye ısrar edip üstüne gitmiştim?

Dilimde bayat alkol tadı, tenimde Elizabeth'ten hafif bir izle, boş bir yatakta uyandım. Gecenin nasıl kontrolden çıktığı, hapsolmuş tutkular, aceleci eller ve düşüncesiz tepkilerle patlak verdiği, hepsi birden gerisin geriye hücum etti.

Yaptığım hatanın boyutuyla sarılmıştım. Ona *sormaya bile tenezzül etmemiş*, tedbirsiz ve sorumsuzca içine gelmiştim. Elizabeth'in aklına ne geleceğini, bunun ona ne hatırlatacağını tahmin etmeliydim. Yatağından çıktım ve onu aramak için aşağı indim. Ona olan sevgimi kanıtlamak, önceki gece ne kadar düşüncesiz davranmış olsak da yanında olacağımı göstermek istemiştim. Tişörtümü yüzüne dayadığını görünce geçici bir rahatlama hissine kapılmıştım.

Beni itip gitmemi söylediğinde, ondan yararlanmakla suçladığında bu rahatlama paramparça olmuştu.

Onu *kullandığımı* düşünüyordu.

Arabamın içinde kafamı koltuğa vururken yüksek sesle, "Kahretsin, Elizabeth," dedim. Aklımdan evine geri dönmeyi geçirdim. Onun yerine ana yola döndüm.

Evime dönerken Elizabeth'in yalnızca sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var ve aynı önceden sürekli olduğu gibi, attığımız her adımın bir geri adımla karşılaştığına kendimi inandırdım. Yine de, her nasılsa bu kez farklı olduğunu biliyordum. Elizabeth'in hiç dokunmamam gereken bir yerine dokunmuş, orada olduğundan hiç haberim olmayan derin bir şeyi, yıllar önce sebep olduğum bir şeyi ortaya çıkarmıştım.

Tepkisinin başka bir açıklaması olamazdı. Bu kadın tanıdığım en iyi annelerden biriydi. Kızımızı aynı benim gibi içten seven bir kadındı. Elizabeth'in içinde, Lizzie'yi bu sabah yaşadığı şeyden uzak tutmak için devreye giren bir şey olmalıydı. Onu omuzlarından tutup sarsmayı, uyanıp Lizzie'ye ne yaptığını görmesini, Lizzie'nin gözlerindeki korkuyu görebilmek için gözlerini açmasını söylemek istedim.

Onun yerine kızımı elimden gelen en iyi şekilde rahatlatmak, öyle olmayacağından gerçekten emin olsam da her şeyin yoluna gireceğine söz vermekle uğraşmak zorunda kalmıştım.

Bu Pazar sabahı içeri adımımı attığımda kendimi evimde hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Kafam, bana düşüncesizliklerimi hatırlatırcasına, dün gecenin kalıntılarıyla zonkluyordu. Soğuk çarşaflarımın altına kıvrılıp, kaçma, bir dakikalığına olsun rahatlama umuduyla gözlerimi kapamaya çalıştım. Kapalı göz kapaklarımın ardında gördüğüm tek şey kızımın yüzü, duyduğum tek şeyse Elizabeth'in *senden nefret ediyorum* deyişinin yankısıydı *Hayatımızdan çıkmanı istiyorum.*

Kimi suçlayacağımı da bilemiyordum.

İşleri karıştırmıştım, biliyorum. Daha dikkatli olmalıydım. Elizabeth kırılgandı ve ona özen göstermek gerekiyordu. Ne var ki hâlâ, konuşulan onca şeyden sonra bile beni en az benim onu istediğim kadar istiyordu. Haftalardır, aylardır büyüyordu bu.

Ayrıca, Elizabeth'le birbirimize her ne yaptıysak yaptığımız tüm hatalara ve yüzleşmemiz gereken sonuçlara rağmen, bu yüzden Lizzie'ye acı çektirmenin kesinlikle hiçbir bahanesi olamazdı.

Uyku tutmadı, ben de kalkıp annemi aradım. Konuşacak birisine ihtiyacım vardı sadece, kendimi tamamıyla umutsuz hissettiğim o anda bana umut verebilecek birisiyle. Ona her şeyi mümkün olan en az detayla anlattım.

İç çekti ve "Ah, Christian," diye mırıldandı. Kafasını üzgün ve endişeli şekilde sağa sola sallarken, "Ona biraz zaman ver," deyişini hayal edebiliyordum.

Zaman, hep daha fazla zaman. Denedim ama neredeyse imkânsızdı bu. Istırap veren saniyelerle geçip gidiyordu saatler.

Güneş önce göğü doldurdu, sonra okyanusa doğru indi, bense tüm bu süre boyunca koltuğumda kıpırtısız otururak bekledim.

Saatte yedi on beşte telefonu açtım ve hat telesekretere düşünce içimi yeni bir korku kapladı. Yedi on beş, ben ve Elizabeth'le ilgili bir şey değildi.

Lizzie'yle alakalıydı. Beni gerçekten kızımdan ayırmaya çalışır mıydı ki?

Hayatımızdan çıkmanı istiyorum.

Hattın diğer tarafındaki dayanılmaz sessizliği dinlerken göğsüme sersemletici bir ağrı saplandı.

Uykusuzluğun, insanın kafasının içinde tilkiler dolaşmasının ve kalbinin güm güm atmasının nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. Ne var ki şimdi öncekine kıyasla çok daha kötüydü. İçimi kemiren pişmanlık ve keşkeler yerine eziyet verici bir kayıp vardı. Tanımadığım bir çocuğu gizleyen gölgelerin yerini güzel kızımın yüzü, ışıltılı ruhu ve yuvarlak yanaklarının pembeliği, bir daha onu hiç yalnız bırakmayacağımı söylediğimde gözlerinde beliren inanç ve gülüşündeki güven almıştı. Bu görüntüler, geçen aylarda tanımaya başladığım, tatlı ve ürkek gülüşlü, yorgun yürekli bir kadın, böylesi bir aşkı yaşamayacak olgunluğa yeni eriştiğim için yıllar önce âşık olduğum zamandan bile daha çok sevdiğim kadın olan Elizabeth'in düşüncesi ile bulanıklaşıp karışmıştı.

Bu anıdan ne kadar kaçmak istesem de önceki gece Elizabeth'in teninin ellerimin altında nasıl tutuştuğunu ve

nasıl da kusursuz olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Pek çok yönden yanlış olsa da yine de tamamen doğruydu bu çünkü aslında *biz* doğruyduk.

İnleyerek yatakta döndüm ve uyumaya çalışmaktan vazgeçtim. Yatak odamın penceresinden sızan ilk ışıkla kalktım ve yorgun kaslarımı gerdim.

Erkenden ofise gittim ve aynı hızla geri döndüm. Göğsümdeki acımasız çarpıntıdan başka bir şeye odaklanamıyordum.

Arabamdan Elizabeth'i defalarca aradım. Bunu yapmamam gerektiğini, ona zaman tanımam gerektiğini bile bile, beni araması için yalvardım. Kullanılmış hissetmesini istediğimi hiç istemediğimi, o ve Lizzie'nin benim tüm dünyam olduğunu söyledim ve eğer yeterince onu sevdiğimi söylersem nihayet buna inanacağını umdum.

O akşam Matthew evime geldi. Otomata bastım ve kapıyı açıp yüzündeki çizgilere derinlemesine işlemiş öfkeyi görünce şaşırmadım. İçeri girip ne halt olduğunu sormadan önce beni görünce hazırlıksız yakalanmıştı ve tüm öfkesi söndü.

Anneme anlattığım detayları ona anlatmadım.

"Kahretsin, Christian. Aklından ne geçiyordu?"

Sorun da buydu zaten, aklımdan bir şeyin geçtiği yoktu.

Koltuğuma çöktüm, başımı ellerimin arasına gömdüm ve tekrar ona baktım. "Onu seviyorum."

Rahatız bir şekilde ensesini kaşıdı ve tavırları yumuşadı. Bağlı olduğu kişi her zaman Elizabeth olacaktı ama bu sırada arkadaş olduğumuzu ve onu sevdiğimi söylediğimde bana inandığını hissediyordum.

"Bu gerçekten de aptalcaydı, Christian... Onu ağırdan alman gerektiğini biliyor olman lazımdı. O... O..." Döndü ve derin bir of çekti. "Harbiden de kızın ağzına sıçtın be birader." Tekrar gözlerini bana çevirdiğinde sadece hafta sonu olanlardan bahsetmediğini biliyordum.

"Biliyorum."

"Ona birkaç gün ver... Biraz alana ihtiyacı var. Şu anda durumu pek iyi değil."

Başımı salladım, gerçekten denemiştim de.

Ne var ki Cumartesi gecesi yüzünden hissettiğim pişmanlığın yerini büyüyen bir öfkeye bırakması uzun sürmedi.

Elizabeth'in kızımıza bunların olmasına izin vermesine inanamıyordum. Salı akşamı Lizzie'nin okulunun önünde bekledim. Natalie'nin orada olmasını bekledim, Elizabeth aylardır yaptığım gibi Lizzie'yi benim yerime onun almasını rica etmiştir diye düşündüm fakat Lizzie'nin beni görmesine ve onu *terk etmek* niyetinde olmadığımı anlamasına ihtiyacım vardı.

Lizzie'ye bakmak, bir hayalete bakmaktan farksızdı. Çocuğum gitmiş, kül suratlı, solgun ve bitkin bir kabuğa bürünmüştü.

Ayağını yere sürte sürte, ağır ağır yürüyordu. Hayatla olan tek bağı, kendini korurcasına kucakladığı oyuncak bebekti.

Yolun karşısından, arabanın içinden izledim onu. Beni görünce anlık bir tanıma ve bir hayat kıpırtısıyla hissizliği geçti. Natalie onun bakışlarını takip etti ve Lizzie'yi arabaya doğru ittirirken bana gülümsedi.

İlk kez Elizabeth'i özür değil suçlamalarla dolu bir şekilde aradım.

Onu ne kadar sevsem de ikimizin arasında geçtiği apaçık olan bir şeyin ortasına kızımızı sürüklediği için ona karşı kin duydum.

Günler geçtikçe sadece kızgınlığım ve endişem arttı.

Perşembe günü tüm aramalarım cevapsız kalınca etmeyi hiç istemediğim bir telefon ettim.

Avukatım Lloyd Barrett konuşmamızdan birkaç saat sonra beni geri aradı ve bulduklarını önüme serdi. Dirseklerimi masanın üzerine dayamış ve başımın arkasını avuçlarıma almış, mutfaktaki küçük masamda otururken önce Elizabeth, Lizzie bir yaşındayken San Diego'ya taşındıktan birkaç ay sonraya ait mahkeme şerhi kayıtlarını okumasını dinledim. Bundan haberim yoktu ve Lloyd anlatmaya devam ederken hâlâ bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordum. Küçük bir kız çocuğunun, Elizabeth Ayers isimli dövülmüş bir kadın olduğu tespit edilen annesine yardım etsinler diye haykırışını içeren bir aramasından ve Shawn Trokoe'nin tutuklanmasından alınan polis raporunu kelimesi kelimesine okurken kelimeler göğsümün tam ortasına bıçak gibi saplandı.

Sesinde bir parça hüsranla, "Elimizde olanlar bundan ibaret ama bunlar, en azından jüriyi şüpheye düşürmek için yeterli olur," dedi.

Hepsi bu mu?

Kendime küfrettim, ona da küfretmek ve tüm bunlara sebep olan nasıl *benim* kararımın olmadığını sormak istedim.

Lloyd sessizliğim karşısında devam etti; beni tavsiye verecek kadar iyi tanıyordu.

"Dinle Christian, biliyorum, bu senin için zor fakat geçmişine bakılırsa bunu kullanmak zorunda kalacaksın, çünkü başka bir dayanağın yok. Bu çocukla beş senedir

hiçbir iletişim kurmamışsın ve bu da bildiğim kadarıyla hiçbir hâkime uymaz."

Kulağımda telefonla, hiçbir kelime etmeden, nasıl devam edeceğimi bilemeden oturdum. İstediğim son şey Elizabeth'in adına çamur sürmek, ona negatif bir ışık tutmak ve kötü bir anne olarak resmetmekti, çünkü öyle olmadığına gerçekten inanıyordum. Sadece bir orta yola çıkan ve kızımı görmeye hakkım olduğunu söyleyen yasal bir mutabakat arıyordum.

"Bu işi mahkemede çözme şansımız var, hatta bunu kullanmak zorunda kalmayabiliriz bile ama sana bir başlangıç noktasına lazım." Bunun bir yüreklendirme olması gerektiğini biliyordum ancak benden istediği şeyin sonuçlarını gerçekten de bilmiyordu, çünkü buna devam etmenin kaderimize mühür vurmak anlamına geldiğini biliyordum. Elizabeth beni asla affetmezdi ve onu gerçekten ne kadar sevdiğimi göstermek için asla başka şansım olamazdı. O kapıyı sonsuza dek kapama fikri beni mahvederdi ama gerçek o ki hem benim hem de kalbimi kızımın kalbini kırmıştı.

Onu asla bir velayet savaşına sürüklemeyeceğime dair verdiğim sözü tutmazlık etmek *istemiyordum* ama Lizzie'ye verdiğim sözden, yaşadığım sürece asla ama asla onu terk etmeyeceğim sözündense *asla* dönemezdim.

Matthew'un ve annemin *ona zaman ver,* deyişleri aklımdan yüksek sesle geçiyordu. " *Ona zaman ver...* Yalnız, ne kadar zamanım kaldığını, küçük kızımın acı çekmesini izlemeye daha ne kadar tahammül edebileceğimi bilmiyordum.

Saçımı elimle geriye attım ve masanın üzerine biraz daha eğildim. "Bana... Birkaç gün daha ver, neye karar verdiğimi sana söyleyeceğim."

Perşembe gecesi, verilmesi gereken kararla boğuşurken düş mü, gerçek mi olduğundan emin olamadığım kâbuslarla dolu geçti. Kalbimin, Elizabeth'i sonsuza kadar da olsa bekleyeceğim diyen, canımı somut olarak acıtacak kadar onu seven parçasıyla sürtüşüyordum.

Cuma sabahı, ayakta zar zor duracak kadar yorgun ve bitkin hâlde kalkarken o parçayı bir kenara ittim. Sersem bir hâlde, bunu nasıl atlatacağımı bilemeden ama Lizzie için Elizabeth'ten vazgeçebileceğimi bile bile ofise gittim.

Akşamüstünün sonlarına doğru parçalandığımı, dağıldığımı hissettim. Tüm hafta boyunca sırtlandığım acı, pişmanlık ve öfke, artık çok fazla geliyordu. Evimdeki boşluğa adım attığımda tutunduğum son umut parçası da soldu. Takım elbisemi kot pantolon ve tişört ile değiştirirken Lizzie'yle alışveriş yaptığımız ve planlar kurduğumuz, annesinin doğum günü için giyinmesine yardımcı olurken heyecandan havalara uçtuğu geçen Cuma gününü mumla arıyordum. Elizabeth'in benimle New York'a gelmeyi kabul ettiği geceydi bu, evinin merdivenlerinin önünde bana sarıldığı gece.

Onun yerine, elimde telefonla koltukta oturuyor, Elizabeth'le hayatımdan tamamen koparacak olan telefonu etme cesaretini topluyordum. Sahilde yalpalayan teknelere baktım ve Lizzie'nin pencereye yaslanmış yüzünü ve ellerini hayal ettim; gemileri sayarkenki tatlı sesini duyabiliyor ve yapılabilecek başka bir seçim olmadığını biliyordum.

Kapımın hafifçe çalınmasıyla aramanın ortasında durdum. Kapının altından gelen hafif bir sesti bu, görmeyi en çok istediğim insandan başka birisine ait olamayacak bir kapı çalmaydı.

Odayı iki adımda geçip kapıyı açıverdim. Hayal kurmadığımı fark edince bir an için donup kaldım; Lizzie ve annesi gerçekten de evimin koridorunda duruyorlardı. Lizzie bana baktı. Hasta gözüküyordu, küçük vücudu haftanın yorgunluğuyla zayıflamıştı. Bununla birlikte ölgün bakışı gitmişti ve pembe yanakları kızarmış ve gözyaşlarıyla kirlenmişti. Gözlerindeki boşluk gitmiş, yerine hem ümit hem de ümitsizlik gelmişti. Yavaşça eğildim ve uzanıp onu kollarıma çektim.

Güzel kollarını boynuma doladı ve gözlerinden akmaya başlayan yaşlarla, "Baba," diye kekeledi.

Derin kederim içinde tüm hafta boyunca bastırdığım duygular baş döndürücü bir rahatlama dalgası hâlinde boşaldı ve benim boynumda ağlarken ben de onun boynunda ağlamaya başladım. Gerçekten burada olduğuna güçlükle inanarak ismini söyledim.

Onu görebilecek kadar geriye itip yanaklarındaki yaşları silerken tekrar, "Lizzie," dedim. Başını ellerimin arasına, muhtemelen de biraz fazla sıkıca aldım. "Seni çok özledim, bebeğim. Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?" Bu ayrılığı hiç istemediğimi anlamasını çaresizce istercesine, kelimelerin üzerine basa basa söyledim. Başını sallayıp ağlarken meleksi yumuşak sesiyle, "Ben de seni özledim, baba," dedi. Tırnaklarını tenime batırıp bana sarılmaya devam etti.

Derin derin nefis alarak onu tekrar koynuma çektim, o da kendini boynuma kenetledi. Bir elim belinde bir elim

başının arkasında, onu sıkıca kavrarken omzunun üzerinden Elizabeth'e baktım.

Ölü gibi durduğunu, beni de yanına alıp, cehenneme gidip gelmiş gibi gözüktüğünü görünce neredeyse şok geçiriyordum; yüzü tıpkı beni gibi bitkinlik, kaygı ve acıyla zedelenmişti. Ağırlığını bir o yana bir bu yana vererek durduğu yerde çenesi titriyordu. Gözlerinden yaşlar akarken yutkundu ve bakışlarını çevirdi.

Ayağa kalktım ve kızımı da kucağıma aldım. Lizzie, kollarını boynuma doladığı gibi bacaklarını da sıkıca belime doladı, onu bırakmamdan korkarmışçasına sızlanıyordu. Onu susturup saçlarını okşadım ve bir yere gitmeyeceğine, bir yere gitmeyeceğime söz verdim. Onu hemen gözümün önünden ayırmaya niyetli değildim.

Kapıyı ardına kadar açık bırakarak döndüm. Elizabeth kalabilir ya da gidebilirdi. O noktada bunu umursayamayacak durumdaydım. O anda önemli olan tek şey kollarımda titreyen küçük kızdı.

Lizzie'yi bitişikteki mutfağa taşıyıp tezgâhın üzerine oturttum. Büyük odadaki mesafe ve sırtımın Elizabeth'e dönük oluşu, sahip olduğumuz tek mahremiyetti. Çok uzaklaşmadım, yalnızca birazcık gerideydim, böylece gözlerini, ifadesini okuyabiliyor, ne hissettiğini anlayabiliyordum. Ellerini tutup, "İyi misin, tatlım?" diye sordum.

Aramızda iyi olan var mıydı? Hiç iyi olacak mıydık? Lizzie yine gözyaşları dökmeye başladı ve ellerimin altında titreyerek, "Beni bıraktın, baba..." dedi.

"Hiç dönmeyeceksin diye çok korktum." Ne zaman iyi olacağımız ya da yaptığı şey için Elizabeth'i hiç affedebilir miydim, bilmiyordum.

Dudaklarımı alnına bastırıp yanaklarına yapışan keçeleşmiş saçları geriye attım. "Bunu asla yapmam, prenses."

Onu uzunca bir süre öylece tuttum ve tişörtüme bir haftanın gözyaşlarını akıtarak ağlarken aklıma gelen her türlü teselli sözcüğünü sarf ettim. Her an onu düşündüğümü, ne olursa olsun benim ve annesinin, bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğimize söz verdim.

Arkamda Elizabeth'in hareket ettiğini, kapının kapandığını ve ahşap zeminden gelen hafif ayak sürtme seslerini duyumsadım. Deri kanepeme oturmasıyla birlikte kalmayı tercih ettiğini anladım.

Dürüst olmak gerekirse, o salonumda sessizce otururken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ona bağırmalı mıydım, yoksa teşekkür mü etmeliydim; gitmesini mi söylemeli, yoksa kalması için yalvarmalı mıydım?

Lizzie nihayet yatıştığında onu kendimden çekip gülümsedim ve kızımla biraz olsun normal vakit geçirebilme arzusuyla, oyuncu bir edayla burnuna dokundum. "Aç mısın bebeğim?"

Kafasını salladı ve küçük, aralıklı dişleri ile gamzeleriyle, içtenlikle gülümsedi.

"Gel buraya." Tezgâhtan inmesine yardımcı oldum ve onu dolaba götürdüm. Pek fazla bir şey yoktu, daha çok, geçen hafta midemin almadığı yemek siparişi artıkları vardı. Sokağın aşağısındaki Çin restoranından ısmarladığım portakallı tavuk ve pilavı mikrodalgada ısıtırken ufak ufak gülümseyerek, birbirimize sevgiyle de olsa hâlâ ayrılığımızın üzüntüsünü taşır bir hâlde sarıldık. Ona tabak çıkarıp önüne koydum. Kafasını öperek, "Al bakalım, canım," diye fısıldadım.

Bana gülümsedi. "Sağ ol, baba."

Elimi sahiplenircesine omzuna doladım ve onunla yan yana oturarak beraber yemek yedik. Sırtımız Elizabeth'e dönük oturuyorduk, çünkü benimle yüzleşmeye hazır olmadığı kadar ben de onunla yüzleşmeye hazır değildim. Lokmalarımızın arasında Lizzie'yle birbirimize sevgi dolu ve yüreklendirici cümleler, kendine olan güvenini onaracağını umduğum küçük şeyler sarf ediyorduk. Lokmasını yerken bana gülümsüyordu ancak tişörtümün kenarını tutuşu ve sanki her an ortadan kaybolacakmışım gibi bakan gözlerindeki endişeyi hâlâ hissedebiliyordum.

Bunun kısmen de benim hatam olduğu gerçeğini kabullenmem gerektiğini kendime hatırlatarak, içimde ateşlenen kızgınlığa hâkim oldum.

Lizzie bütün tabağını, üstüne de burada güle oynaya yediğimiz son yemekte hazırladığımız vanilyalı dondurmanın kalanını yedi. Kaşığıyla bana küçük lokmalar verirken kıkırdıyordu. Karnını gıdıklamak için öne eğilirken ilk kez gerilmemiş ve kasılmamış bir hâlde güldüm.

"Seni çok seviyorum, Lizzie."

Kucağıma oturdu ve beni yanağımdan öptü. "Ben seni daha çok seviyorum, baba."

Oynamak istediği oyunu bilerek güldüm çünkü onu zaten yenmiş bulunmaktaydım. Kızıma olan sevgimin bir sınırı yoktu fakat yine de ona sataşıp karnını mıncıkladım. "I-ıh, ben seni daha çok seviyorum."

"Bak, ben seni bu kadar seviyorum." Küçük kollarını açtı, ben de onu kollarıma aldım.

Küçük yatak odasının ışığını açtım. Burasını satın aldığımda bu odanın bir gün Lizzie'nin odası olacağını asla

tahmin edemezdim. Vücudumdan yayılan sıcak bir ışıltı vardı, nihayet burada olduğu için hissettiğim bir huzur. Derin bir uykuya daldığından, güvende olduğunu ve sevildiğini hissettiğinden emin olana dek yanında yattım. Tişörtümü tutan yumruklar sonunda gevşeyip yumuşak nefesini yüzüme doğru düzgün bir ritimle vermeye başlayınca küçük ikiz yataktan yavaşça kalktım, battaniyeyi çenesine kadar çektim ve bugün onu belki de milyonuncu defa öptüm. Bütün gece uyumasını seyretmeye razıydım ama artık öbür odada beni bekleyen şeyle yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Koridorun sonunda durdum ve salonumun sessiz loşluğundaki kanepenin bir ucunda oturan Elizabeth'in olduğu yere doğru baktım. Sırtı bana dönük olsa da pencerelerin karanlık camlarından yansıyan, öylesine kederli ve daima güzel olan yüzünü görebiliyordum.

Yutkundum, başını kaldırdı ve beni pencereden inanılmaz bir üzüntüyle ona bakarken yakaladı. Üzüntüsünü silip atmak istiyordum ancak bunu yapabileceğimden emin değildim.

Koltuğun diğer tarafına, minderim kenarına oturdum ve ellerimi dizlerimin arasına alıp öne eğildim. Söylenecek çok şey vardı ama nereden başlayacağımıza emin değildim ve bunun gerçekten de son olabileceğinden korkuyordum. Hiçbir şey konuşulmadan dakikalar geçti. Oda, havada asılı duran üzüntü ve endişenin içinde nefes alışımız dışında sessizdi.

Elizabeth bir anda paslı sesiyle gergin sessizliği bölerek, "Üzgünüm, Christian," dedi. Kucağında yumruk yaptığı ellerine baktı ve daha da kısık bir sesle, "Çok, *çok* üzgünüm," diye fısıldadı.

Yana bakıp, kanepemin üzerinde top gibi kıvrılmış, küçük ve yenik duran hâlini gözlerimle tarttım ve dediği şeye umarsızca inanmak istedim.

"Öyle misin?" deyiverdim, beklemediğim kadar sert ve keskin.

Söylediklerim karşısında irkildi, parmak uçlarını gözlerinin altındaki çukurlara bastırdı ve saatler önce evime adım attığından beri durmak bilmezcesine aktığı belli olan gözyaşlarını sildi. "Evet."

Dürüstlük arayışı içinde gözlerini taradım ve herhangi bir ikiyüzlülüğe rastlamadım, yalnızca, en az benim kadar çok acı çeken, kırgın bir kız vardı orada.

"Neyi yanlış yaptım Elizabeth? Ben... Sandım ki biz..." diye yalvardım.

Gözlerini sıkıca kapadı. Güzel suratı bitap düşmüş ve yorgun, ona yaptığım şey eski ve yaşlanmıştı. "Beni *terk ettin*."

Arkama yaslandım ve saçlarımı geriye atarak tavana doğru derin bir of çektim. Tekrar ona baktım ve fısıltılı bir özürle ona teslim oldum. "Biliyorum, Elizabeth ama bunu geri *alamam*. Tanrı şahidim ki keşke yapabilsem ama ben seni *terk ettim* ve şimdi bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ne kadar acı verici olsa da uzanıp onu yatıştırmaktan, *üzüntüsünü* almaktan başka bir şey istemeyen, onu seven ve bize bir şans daha vermesi için yalvarmak isteyen tarafımı görmezden geldim. Kalbimin o parçasından vazgeçip, fazlasıyla zarara sebebiyet vermiş olduğumu, bunun asla silinemeyeceğini ve asla affedilmeyeceğimi kabul ettim.

"Artık bunu yapamam Elizabeth... Ne zaman yakınlaşsak kaçıyorsun. Ben... Biz... Geçen hafta olanları unutamaz

mıyız? Lizzie'nin iyiliği için sadece arkadaş kalmaya devam edemez miyiz? Onsuz *yaşayamam* ve geçen hafta olan şeyin bir daha tekrarlanmasına izin veremem."

Keder olduğunu sandığım bir şey vücudunu sarstı, boğuk ve çatlak kelimelerle hırıldayarak, "İstediğin şey bu mu gerçekten?" dedi.

"Tanrı aşkına Elizabeth... Ben... Tabii ki de değil..." Ona baktım ve samimiyetle göğsüme dokundum. "Sana *aşığım*. Buna inanmayı hâlâ ret mi ediyorsun?" Başımı iki yana salladım ve teslim oluşumun verdiği ıstırapla, âşık olduğum ve olacağım tek kadından vazgeçmenin yarattığı tahribatla birlikte söze devam ettim.

"Ama Lizzie'nin mutluluğu daha önemli... Senden de... Benden de daha önemli."

Kısa, acı verici bir süre boyunca, sessizlik içinde oturduk. Elizabeth, dudakları utanç içinde kıvrıldıktan sonra nihayet yutkundu, dudaklarını ıslattı ve tereddütle söze girmeye çabaladı. "Seni seviyorum, Christian... Hem de çok... Ve... Bundan vazgeçmek istemiyorum... *Bizden* vazgeçmek istemiyorum." Kapalı gözleriyle sanki benden gelecek tepkiden ya da kendi itirafından korunmaya çalışır gibiydi.

İtirafıyla beraber kalbim, hem incinmiş hem de zevkten dört köşe olmuş bir biçimde tekledi. Öyle uzun zamandır dudaklarından bu sözcüklerin dökülmesini bekliyordum ki... Bu sözcüklerin içinde bu denli bir hüzün olacağını, yılların kederiyle lekelenmiş olacağını ve sonunda bunları söylediğini işitmekten duyduğum heyecanın, yaptığı şeyden dolayı duyduğum dargınlıkla donuklaşacağını hiç bilmiyordum.

Hâlâ yaşlarla ağırlaşmış bir hâlde olan gözlerini açtı ve bana doğru eğildi. İfadesi hem derin hem de korkulu,

ancak ilk kez için tamamen maskesizdi. İkimizin de saklayacak bir şeyi kalmamıştı artık. Devam ederken dudakları ve elleri titriyordu. "Doğum günümde olanlar... Bunu istedim; seni istedim ama sonra yanında uyanınca panikledim. Beni ilk seferinde yalnız bırakışından sonra tüm yaşadıklarım bir bir geri geldi. Nasıl olduğu... İçmiş olmamız. Kendimi ucuz hissetmeme, pis hissetmeme neden oldu ve aklıma tek gelen şey beni yine terk edeceğindi. O sabah beni sevdiğini söylediğinde yalan söylemiyor olduğunu *bilmeme* rağmen." Sesi çatladı ve sustu.

"Bütün hafta boyunca hatalı olduğumun *farkındaydım,* Christian... *Bütün hafta boyunca.* Korkularımdan kendime olan güvensizliğimden vazgeçmeyip, bunu küçük kızımız için yaptığıma kendimi inandırmaya çalışırken onun solup gitmesini seyrettim. Bu hafta Lizzie'ye yaşattığım şey..." Elizabeth sanki anılarından sakınmak istermişçesine gözlerini kapadı.

Kendi çocuğumun bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu elimin tersiyle kenara ittim ve bu yüzden kendimi hiç affedebilecek miyim bilmiyorum ama bunun bir daha olmayacağına söz verebilirim. O benim hayatım ve bir daha asla kendi sorunlarımın ona karşı olan sorumluluğumun önüne geçmesine izin vermeyeceğim... Ona olan sevgimin de. Kaçmaktan yoruldum, Christian, istediğim tek adamdan kaçmaktan sıkıldım. Beni affedebilirsen..." Gül renkli dudaklarını ıslattı. "Seni affetmenin bir yolunu bulmak istiyorum... Beni sevmene izin vermek ve bundan korkmamak istiyorum."

Elizabeth'in aylardır benden niye kaçtığını, niye inanmamakta ısrar ettiğini şimdi anlıyordum belki de. Aramızda geçen aşk gibi yoğun, yıllar yılı süren bir ihanete rağmen

solmamış, aksine serpilmiş bir aşk, korkutucuydu. Yıkmaya, harap ve yok etmeye, karşı tarafı tüketmeye kadirdik.

Lakin bu sefer kaçmadım.

Elinden tutup koynuma çektim onu. Dokunuşumla, akşamdan beri sessizce döktüğü gözyaşları sel oldu aktı. Bana aynı Lizzie gibi sıkı sıkı sarıldı, onun gibi içten ağladı. Ben saçlarını okşarken tişörtüme doğru boğuk fısıltılarla yakardı. "Beni bırakma, Christian... Lütfen, beni hiç bırakma."

Onu susturup başından öptüm. "Hiçbir yere gitmiyorum, Elizabeth."

Birlikte kanepeye yanlamasına uzandık, ona sıkıca sarıldım ve ağlamasına izin verdim. Titreye titreye aldığı nefeslerin arasında vücudu titrerken suratını göğsüme gömdü. Kalbini kırdığım bu kızı kucakladım, sırtını sıvazladım ve kafasını okşadım. Bana daha da fazla sokuldu, ben de ona daha sıkı sarıldım. Uykuya dalarken, "Sakın beni bırakma," diye fısıldadı.

Kanepe örtüsünü çekip üstümüze serdim ve onu daha da yakınıma çektim. "Hiçbir zaman."

Ertesi sabah kollarımda Elizabeth'le uyandığımda bir şeylerin değiştiğini anlamıştım. Ona sarılıp alnına doğru günaydın dediğimde beni itmedi. Aksine, dudaklarını göğsüme dayadı ve küçük, çekingen bir gülümsemeyle bana baktı.

İşte, o zaman başaracağımızı anladım.

Evimde uyuduğum son gece o olmuştu. Ondan sonra hep Elizabeth'in koltuğunda uyudum.

Son beş haftadır Elizabeth'le geçirebildiğimiz her saniyeyi beraber geçiriyorduk. Her gün öğle yemeğinde onunla

görüşüyordum ve artık gerçekten de *konuşuyorduk*. Artık, acı verse bile geçiştirme ya da yumuşatma yok, sadece dürüstlük vardı. Başlangıçta bitmek bilmeyen gözyaşları ve çok fazla öfke vardı ama nihayet bana açıldı ve onu terk ettiğimde nasıl harap olduğunu, yaşadığı her şeyi ve bana ne kadar ihtiyacı olduğunu anlattı. Bunları duymak beni mahvetse de yine de duymak istiyordum, çünkü geçmişimizle yüzleşmediğimiz sürece asla devam edemeyeceğimizi biliyordum. Haftalar geçtikçe ufukta sağlam bir gelecek, bizim geleceğimiz belirdi ve o gözyaşları kurumaya başladı.

Akşamlarımızı anne, baba ve kız çocuğundan oluşan bir aile gibi beraber geçiriyorduk. Her ne kadar gülüp oynaşsak da bir o kadar zamanı Lizzie'yle konuşmaya, yaptıklarımız için ve onu içine sürüklediğimiz şey için temennilerde bulunmaya ve açık cevaplar vermeye ayırdık. Buna rağmen, Elizabeth'le bir çift olarak gitmeye başladığımız gibi, içine işlemiş olan terk edilmişlik hissini söküp atmasına yardımcı olur diye Lizzie'yi de bir rehbere götürmeye başladık.

Bunun yürümesi için her şeyi yapıyorduk.

Geceler; işte geceler mükemmel ve bir o kadar da işkenceliydi. Elizabeth'in koltuğunda birbirine dolanan dillerimiz ve oraya buraya giden ellerimizle, toy gençler gibi sevişerek saatler geçirdik. Sonunda inleyip üzerimden kalktığında onu yukarı kata kadar kovalar, yatak odasının önündeki duvara karşı, kendimden geçmiş bir hâlde öperdim. Onu titreyen dizleriyle yatak odasına taşırken kıkır kıkır güler ve nefes nefese, *tehlikeli* olduğumu mırıldanırdı.

Her gece, hislerim Elizabeth tarafından ele geçirilmiş bir hâlde, vücudum zonklayıp daha fazlasını arzulayarak

onun eskimiş kanepesinde yatarken daha fazla tatmin olacağımı düşünemezdim.

Dikkatimi çeken bir hareketlenmeyle yukarı baktım. "Tamam, gidiyoruz." Natalie, arkasından gelen Matthew'la, Lizzie'nin elinden tutarak aşağı iniyordu. Lizzie'nin sırtında çantası, koltuk altına kıstırılmış bebeği, yüzünde de en tatlı gülümsemesi vardı. Yanına gidip önünde diz çöktüm ve yanağına dokundum. "Annenle baban seni almak için sabah ilk iş Natalie Teyze'nle Matthew Amca'nda olacaklar, tamam mı?"

Güldü ve kolunu boynuma doladı. "Biliyorum, baba. Sabırsızlanıyorum!"

Ona gülümsedim. "Ben de sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum, prenses." Dudaklarımla alnını okşadıktan sonra doğruldum.

Natalie parmak uçlarına basıp kollarını boynuma doladı ve kulağıma, "Sizin için çok mutluyum çocuklar," diye fısıldadı. "Hepinizi çok seviyorum... Biliyorsun değil mi?" Geri çekildi ve anlayıp anlamadığıma bakarmış gibi bana baktı.

Elini sıktım. "Ben de seni seviyorum Nat." Lizzie sırıttı ve yanımızda durduğu yerde bir o yana bir bu yana sallandı.

Matthew elimi sıkarken sesi düşünceliydi. "Kızıma iyi bak."

Başımı salladım. *Her zaman.*

Matthew, Lizzie'yi kollarına alıp Natalie'ye kapıyı açtı. Kapı arkalarından kapanana dek onlara baktım. Başımı yukarı çevirirken onu *hissettim*. Beline bağlanmış, kalçalarından aşağı sarkan ve dizlerine doğru genişleyen, sıkı, düğmeli ve mavi bir elbise giymiş, merdivenlerin başında duruyordu. Saçları yumuşak dalgalarla kıvrılmıştı yüzü

parıldıyor gibi görünüyordu. Hem mütevazı hem de seksi gözüküyordu ve kesinlikle nefesimi kesiyordu.

Yanıma gelirken attığı her adımda onu izlerken merdivenlerin dibinde onu bekledim.

Bir adım kala durdu.

Şöyle bir yutkunup elini tuttum. "Harika görünüyorsun, Elizabeth."

Kızardı. "Sağ ol." Bakışları vişneçürüğü gömleğimden siyah pantolonuma, sonra tekrar yüzüme kaydı. "Sen de harika görünüyorsun."

Ceketini giymesine yardımcı oldum ve onu arabama götürdüm. Onu hafifçe öptükten sonra kapıyı açıp ön koltuğa oturmasına yardımcı oldum.

Yol sessizlik ve beklenti içinde, güm güm kalp atışlarıyla geçti. Yol boyunca elini tuttum ve gördüğüm en güzel kadına kaçamak bakışlar attım.

Arabayı park ettikten sonra çıkıp ona kapıyı tuttum, ardından bagajı açtım ve bir battaniye ile o gün önceden Lizzie ile Natalie'nin hazırlamama yardımcı oldukları piknik sepetini aldım.

El ele tutuşarak patikadan yürüdük ve toprak bir sete vardık. Kuma geldiğimizde Elizabeth topuklularını çıkarmak için durdu. Geceleyin sahile giderken böyle giyinmek aptalcaydı belki ama kutlama yapmak için giyinmiştik; bu gece bizi kutlayacaktık.

Ay yükselmiş, sahili aydınlatıyor, dalgalar sakince gidip geliyordu. Ortam huzur doluydu. San Diego'nun ılıman Ekim havası, suyun üzerinden yüzümüze doğru eserken tenimizi üşütüyordu ve Elizabeth ceketini üzerine aldı.

Şöyle bir ürperdi ve soğuk kum üzerinde çıplak ayak yürüyerek yanıma sokuldu.

Bu sahilde ilk beraber olduğumuz yere geldiğimizde battaniyeyi yere serip onu yanıma çektim. Rüzgârla mücadele ederken bir yandan gülüyorduk. Meyve ve peynirden oluşan yemeğimizi paylaşıp, beklenti içindeki çekingen gülümsemelerle, küçük plastik bardaklardan şampanya yudumlarken rüzgâr etrafımızda şaklıyordu.

Elimizdekileri bitirdiğimizde, ikimiz de sırıtmamıza engel olamıyorduk.

"Gel buraya." Elimi uzattım ve göğsüme yatabilsin diye bacaklarımın arasına oturmasına yardımcı oldum.

Ay ışığında dalgalanıp parıldayan karanlık suya bakarken ona sıkıca sarıldım ve başının arkasından, "Seni çok seviyorum, Elizabeth," diye fısıldadım.

Başını göğsüme doğru hareket ettirip ellerini ellerimin üzerine koydu.

Onu kendime doğru çevirip dizlerinin üzerine kaldırdıktan sonra bir dizimin üzerine çöküp önünde eğildim. Niçin burada olduğumuzu ikimizde biliyorduk ve cevabın ne olacağını da biliyordum ancak bu, ceketimin cebini karıştırıp küçük ve siyah bir kutu çıkarırken ellerimin titremesine engel olmuyordu. Kutunun kapağını açıp mütevazı armağanımı ona uzattım ve kalbimi sonsuza dek ona teslim edeceğime söz verdim.

"Karım ol benim."

Elizabeth'in gözlerinden yaşlar boşandı ancak bu kez farklıydı; neşe ve ümitle doluydu ve içindeki aşk, artık saklı ve engellenmiş değildi. Sade platinyum tek taşı kutusundan çıkarıp onun parmağına, altı yıl geç ve acı tatlı

bir hâlde de olsa olması gereken yere takarken başını salladı ve ağlar gibi oldu.

İkimiz de bir süre onun ellerine bakıp bu anı içimize sindirdik ve az önce gösterdiğimiz bağlılığın ayırdına vardık. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, gülümseyişimde sadakat dolu bir kıvanç vardı. Onun gülümsemesi ise yaşlarla ıslanmış ve karşı konulmaz bir hâldeydi. Onu kendimi doğru çekip kollarımla sardım ve öptüm. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve "Seni seviyorum," dedim.

Tereddüt etmedi. "Seni seviyorum, Christian."

Eve gitmek için sabırsız bir şekilde eşyalarımızı topladık. Sokağa geldiğimizde mahalle her zamanki gibi sessizdi. Evler Noel ışıklarıyla parıldıyordu. Bahçelerin önünde ve çatıların tepesinde parıltılı plastik Noel Babalar ve ren geyikleri duruyor, San Diego'ya hiç düşmeyen yalancı kar taneleri pencereleri süslüyordu.

Lizzie yarın ömründe ilk defa gerçek karı görecekti.

Arabayı evin önüne park edip aceleyle Elizabeth'e kapıyı tuttum. Evinin kapısına kadar el ele gittik ve kapıyı arkamızdan kapadık.

Arzuya kapılıp sessizce kendimizi kaybetmemiz, hızlanan kalp atışlarımızla gözlerimizin birbirine kenetlenmesi bir saniye sürdü. Elizabeth hiçbir şey söylemeden elimden tutup beni üst kattaki odasına götürdü.

Kapı eşiğinde durup onu kendime döndürdüm ve suratını elleri arasına aldım. "Emin misin Elizabeth?" Artık daha fazla belirsizlik olmamalıydı ve bana vermeye hazır olduğundan fazlasını ondan almayacaktım.

Ellerini göğsüme koydu, boynuma, oradan da saçlarıma götürdü ve beni dudaklarına çekti. Öpücüğü yavaş ve baştan çıkarıcıydı. "Seninim," diye hafifçe fısıldadı dudaklarıma.

Elimle dudaklarını buldum ve odasının loş ışığına doğru iterken onu nazikçe öptüm. Hareketlerimiz yavaş, nazik ve sevgi doluydu. Odanın ortasında dururken birbirimizi yavaşça soyduk.

Onu dikkatle kaldırıp kollarıma aldım ve yatağına, bizim yatağımıza yatırdım.

Evim birkaç hafta önce satışa çıkarılmıştı ve Elizabeth'in evi satılana kadar burada kalıyorduk. İkimiz de benzer şeyler istiyorduk; Lizzie'nin koşuşturup oynayabileceği kadar rahat ama sahilimize biraz daha yakın ve birkaç kardeşle daha doldurabileceğimiz kadar fazla odası olan bir ev. Bu aileye bir kişinin daha eklenmesi, Elizabeth'in karnının başka bir çocukla şiştiğini izleme, bu sırada onun yanında olma ve çocuk dünyaya geldiğinde burada bulunma düşüncesiyle ruhum coşuyordu. Lizzie'nin kardeşine düşkün bir abla olacağını, yeni bir can karşısındaki heyecanını ve gözlerine dolacak olan hayreti hayal edebiliyordum.

Ne var ki bunun beklemesi gerekecekti. Elizabeth'le bu yaz evlenecektik ve üçümüzün, aramıza bir yenisini katmadan önce, hep olmamız gerektiği gibi bir aile olmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Elizabeth'i yatağa yatırdığım yere, tümüyle çıplak vücudunun ortaya serilmiş ve bana teslim olmuş hatlarına gözlerimi diktim. Bedeni eskisinden daha inceydi.

Bacak ve omuzlarının kenarları belirgin olsa da karnı artık kusursuz biçimde düz ve küçük değildi. Kasıklarında,

Lizzie'nin kalıcı izini bıraktığı yerde fark edilmesi güç gümüş çizgiler vardı.

Kendini öylesine serbestçe bana bırakırken damarlarıma aşk ve sadakat doldu.

"Çok güzelsin, Elizabeth."

Duygulanmaktan sulanmış gözlerle bana baktı. Elini uzatıp beni kendine çekti.

Yatağa yatıp kafasının iki yanından tutarak üzerinde durdum ve onu şiddetle öpmek için eğildim. Gövdemin yanından sırtıma doğru hareket eden elleri sıkı ve ateş gibiydi.

Geri çekilip, "Elizabeth," diye ismini fısıldadım. Onu kalbinin olduğu yerden öpüp "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bir kez daha dudaklarını yakaladım ve ona doğru eğildim. Onu kollarıma doladım. Göğsüm göğsüne, tenim tenine değiyordu ve muhteşem yüzünü ellerimin arasında tutabilmek için dirseklerimin üzerinde duruyordum. Saçını yüzünden çektim ve yastığa saçılmasına izin verdim. Güzelliği bir kez daha beni sersem etmişti. Gözlerine delercesine bakarak anladığını ve sonunda bana tam olarak inandığın görmeye çalıştım. "Seni çok seviyorum, Elizabeth."

Titreyen elini yüzüme getirip parmak uçlarını dudağımda gezdirirken yüzüğü belirgin ve gururlu bir şekilde parıldıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadı. Ona hafifçe gülümserken gözleri ışıl ışıldı. Tatlı dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum, elini yanağıma koydum ve avcunu öptüm. Dönüp bacaklarının arasına yerleşirken kalbi göğsümün dibinde atıyordu. Solukları kısa ve hızlı bir hâle geldi, ellerimin altındaki boynunda atan nabzı güm gümdü. Yutkunarak omuzlarını tuttum ve yavaşça içine doğru kaydığımda artık bir bütün olmuştuk. Soluğu sessizce kesilirken ağzı

açık kaldı, parmakları sırtımın derisinin altına girdi. Bir süre boyunca, ruhumuz ve bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş hâlde, gözlerimize dolan ve hep hissettiğimiz derin bir arzuyla ve sebep olduğu ıstırabın içinde tükenmek yerine büyüyen bir aşkla dolu bir biçimde, öylece kalakaldık.

Elizabeth tırnaklarını sırtıma ve omuzlarıma geçirdi beni ateş gibi tutuşturup harekete geçirdi. Ben onun içinde ağır ağır fakat sert bir biçimde hareket ederken doğruldu ve alçak iniltiler, sevgi fısıltıları ile bana cevap verdi. Bedenlerimiz şaşmaz bir vaadi, ebedi bir bağlılığı ve hürmet dolu bir tamamına varışı telaffuz ediyordu.

Koşulsuzca bana verilmiş olan şeyden asla vazgeçmeyecektim. Ona asla kayıtsız gözlerle bakmayacak, korkuları ve kaygılarını ilgisiz kulaklarla dinlemeyecek ve ona ruhsuz ellerle dokunmayacaktım. Elizabeth bana verilmiş bir armağandı ve Lizzie de benim hazinemdi. Öldüğüm güne dek tapacaktım aileme.

Artık pişmanlık içinde, yaptığım şeyi düzeltmek için çabalayarak yaşamayacaktım. Her gün olabildiğimce iyi bir baba ve koca olmak için çalışarak yaşayacaktım. Hayat önümüze ne çıkarırsa çıkarsın asla dönüp gitmeyecektim.

Uçak, pistin sonunda durdu ve motorları kükreyerek dönerken gümbürdeyip gıcırdadı. Lizzie, bilinmeyenden duyduğu heyecan ve telaşla titreyerek yanımda oturuyordu. Korkunun yanı sıra bana güvenle bakan gözleri alev alevdi. Avcumu açıp elimi uzattım ve artık şık bir altın yüzükle süslü olan küçücük elini elime koydu. Önceki gece Elizabeth'le birbirimize söz verirken bu sabah da kızımıza söz vermiştik.

Uçak pistin üzerinde hızlanırken Lizzie'nin elini kavrayıp ona sırttım ve o da heyecanla bana gülümsedi. Elizabeth başını omzuma yaslamıştı ve sol eli göğsümün üzerinde, canlı elmasın parıltısını izliyordu. Önce Lizzie'ye sonra da bana gülümsedi. Dudaklarımı alnına dokundururken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum.

Hızlandık, havalandık ve kalkışa geçerek göğe yükseldik. Lizzie heyecanla kıkırdadı ve fal taşı gibi açık gözlerle dönüp bize bakarak, "Gidiyoruz!" dedi.

Kızımın elini sıktım. *Gidiyoruz.*

